

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A MODERN VINTAGE ROMANCE

THE SWEETEST TABOO

MAYA ALDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE SWEETEST TABOO

A MODERN VINTAGE ROMANCE

MAYA ALDEN

Copyright © 2024 by Maya Alden

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

ISBN: 9798320191263

Contents

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

[Best of Me: A Billionaire Single Father Romance It](#)

[Must Be Love: Modern Bir Vintage](#)

[RomantizmMaya Alden'dan](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bölüm 1

ROWan

"A ce, becerdiğin çöpleri eve getirme," diye kardeşimi uyardım.
Ace'in kız arkadaşı olarak tanıştırdığı kadın

Londra'da *sekiz* hafta kalmıştı, İngiliz aksanı vardı, şaşırtıcı derecede güzeldi, zarif ve sofistikeydi ve gerçek bir servet avcısıydı.

Kadınlar Ledger soyadını görünce dolar işaretleri gördüler. O ilk değildi; muhtemelen son da olmayacaktı.

Beni şok eden şey, Ace'in onu ne annesinin ne de benim kabul edeceğimizi bildiği Ledger Çiftliği'ne getirme cüretini göstermesiydi.

London School of Business'ta ekonomi eğitimi almak üzere Londra'ya gitmeden önce, üvey annemin gönülünden onayladığı, ama benim Caitlyn'in boş ve şımarık olduğunu düşündüğüm lise aşkı Caitlyn Mason'la beş yıllık ilişkisini bitirmişti. Babasının bizimki kadar büyük ya da kârlı olmasa da yakınlarda bir çiftliği vardı, ama durumları kesinlikle iyiydi.

Masonlar da Ace ve Caitlyn'in bir çift olmasından üvey annem kadar heyecan duymuşlardı. Ace'in Caitlyn'le evlenmek istemesine sevinmiştim, böylece Ledger mirasının bir varisi olacaktı. Ace'in yirmi bir yaşından sekiz yaş büyük olduğum için evlilikle ilgilenmiyordum. Bunun insanlara ne yaptığını görmüştüm. Babam ve ikinci karısı, Ace'in annesi, ikisini de mutlu etmeyen kasvetli bir evlilik yaşamışlardı.

mutlu olmalarını sağladı. Ölene kadar bu konuda kırgın kaldı ve Deb bugüne kadar kırgınlığını sürdürdü.

Sorun uyumsuzluktu, çünkü babam üçüncü kuşak bir çiftlik sahibiydi ve yeni karısı, ailesi zor zamanlar geçiren beşinci kuşak bir New York sosyetesiydi. Babam şehvete, karım da bir küp dolusu paraya aşık oldu ve fırtınalı bir romantizmin ardından evlendiler. Altı ay içinde kadın hamile kaldı. Bir yıl sonra Montana'dan, çiftlikten ve babamdan nefret ediyordu, ama bu sırayla değil.

Üvey annemden hoşlanmıyordum ama Ace dünyaya geldiğinden beri ona bağlıydım. O annesinin gözbebeği idi. Aynı zamanda ona çok benziyordu. Büyük şehrin ışıltısını seviyordu ve çiftçiliğin iş kısmıyla ilgilenmeye, asıl çiftçiliği bana bırakmaya karar vermişti. Gerçek şu ki, Ace tembeldi ve hiçbir işte çok çalışmazdı. Ben aldırmadım. Büyüdükçe hayatında bir şeyler yapacağından emindim.

Londra'ya gittiğinde kendini geliştirdiğini görmek beni mutlu etmişti. Ama sonra gözleri parlayan bir kızla döndü ve hepimizi kızdırdı.

Isha George yirmi bir yaşındaydı ve nefes kesici bir güzelliği vardı. Bunun ticaretini yaptığından hiç şüphem yoktu. Çok az parası vardı, giydiği kıyafetlerden de bunu anlamak mümkündü. Ace ailesi olmadığından ve yetimhanede büyüdüğünden bahsetmişti.

Ace bana esrarengiz bir şekilde, "O pek çok konuda saftır," dedi.

Evet, tabii ya! Kardeşimle tanıştıktan sekiz hafta sonra bir şekilde Montana'da olmayı başarmıştı - bu biraz beceri gerektiriyordu. O dolgun dudaklarına bakılırsa, muhtemelen iyi sakso çekiyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın. Kukusu o kadar harika mı ki onu eve getirdin?"

"Rowan, böyle konuşma kardeşim."

"Çok seksi ve eminim ki iyi de yatıyordur, ama-"

"Kes ," diye . "O iyi bir kız. Tamam mı? Zor bir hayatı oldu." "Ve hayatını onun için kolaylaştırmanı mı istiyor?" Alay ettim.

"Peki ya yaparsa?"

"Tanrım, Ace, bana bu kadar aptal olmadığını söyle? Ve lütfen bana onu becerirken her şeyi paketlediğini söyle. Hamile kalırsa, yemin ederim, ortalık karışır."

"Sen kendi işine bak, Ro." Ace dışarı çıkarken verandaya açılan kapıyı çarparak kapattı.

Verdiği zararı değerlendirmek için onunla konuşmaya çalıştığımda oturma odasındaydık. Sürtük zaten hamile miydi?

Ace'in annesi yüzünde alaycı bir ifadeyle oturma odasına geldi. "Onunla konuştun mu?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Benden kendi işime bakmamı istedi."

"Bunu Caitlyn'e nasıl yapabildi?" Deb mırıldandı. "Hayal kırıklığına uğradım Rowan."

"O zaman *onunla* konuş, benimle değil. İngiliz aksanı olan beş para etmez bir sürtüğü ailesiyle tanıştırmak için eve sürükleyen ben değilim."

"Çok katı ve soğuk. Caitlyn'den sonra onu nasıl ilginç buluyor?"

"Sanırım kulaklarından çok bacaklarının arasında ne ilgileniyor," dedim kuru bir sesle.

"Kaba olma."

Oturma odasındaki pencereye doğru yürüdüm ve ağabeyimi yeni kız arkadaşıyla birlikte izledim.

Isha, Caitlyn'in tam zıttıydı.

Caitlyn'in solgun ve sarışın olduğu yerde, Isha kahverengi ve esmerdi, büyük gözleri ve geniş bir ağzı vardı. Caitlyn minyon ve seksi, Isha ise uzun boylu ve zarıftı. Caitlyn şort ve tişört giydiğinde ortaya çıkıyordu. Isha şort ve tişört giymişti ve *Vogue'un* açık hava baskısı için poz veriyormuş gibi görünüyordu.

Bir de konuşma şekli vardı. Deb onun mavi yakalı gibi konuştuğunu söylemişti. Bana sofistike ve dokunulmaz geliyordu, Caitlyn ise uçarı, flörtöz ve sıkıcıydı.

Isha'nın kahkahası gözlerinde bir ışık yaktı ve maske takma konusunda ne kadar iyi olduğunu ortaya koydu. Davranışları gerçek niyetini zekice gizliyordu: *zengin bir adamı tuzağa düşürmek*. Şaşırtıcı bir şekilde, Ace bu durumdan habersiz görünüyor, ona sarsılmaz bir nezaketle davranıyor, elini tutuyor ve bir kolunu ona doluyordu. Aralarında toplum içinde açık bir fiziksel yakınlık yoktu, hatta öpüştüklerini bile görmemiştim. Bir de yatak odalarını paylaşmadıkları gerçeği vardı ki bunu da tuhaf bulmuştum. Ama önceki gece Ace'i onun odasından çıkarken görmüştüm ve bu beni öfkeyle doldurmuştu.

Yetişkin bir adamdım. Ne hissettiğimi biliyordum. Isha'yı *istiyordum*!

Benden sekiz yaş küçük, ağabeyimle yatan ve tüm pratik amaçlar için bir fahişe olan bir kıza şehvet duyuyordum. Bir kadından ne kadar etkilenirsem etkileneyim, hiçbir şekilde sikimi kardeşimin özensiz saniyelerine daldırmayacaktım.

Deb, "Bunu düzeltmemiz gerektiğini biliyorsun," diye ısrar etti.

Biliyordum. Masonlarla bir arazi anlaşması üzerinde çalışıyordum ve Ace ile Caitlyn ayrılmış da hepimiz tekrar bir araya geleceklerinden emindik. Ama şimdi Ace bu yabancıyla ortalıkta dolaşıyordu, bu da Jack Mason'ı kızdıracaktı ve eğer kızı ısrar ederse, anlaşma konusunda gidip kendimi becermemi isteme ihtimali yüksekti.

"Biliyorum, Deb."

Ace'in annesi benim biyolojik annem değildi. Benim annem ben bir buçuk yaşındayken ölmüştü. Onu hatırlamıyordum. Babam ben dört yaşındayken Deb'le evlenmiş ama o hiçbir zaman anne olmamış, hep Deb olmuş. Yıllarca bundan şikayet etmişti, özellikle de bunu toplum içinde yaptığımda, ama ona bu saçmalığı kesmesini söylemiştim. O benim annem değildi ve babamın üzüntüsüne rağmen bana annelik yapmamıştı. Onu bu unvanla onurlandırmayacaktım. Ace'in sevgi dolu bir evlat, benim de yemek bileti olmamdan memnun olmalıydı.

Babam beş yıl önce öldüğünde her *şeyini* bana bırakmıştı.

Ace sadece bana bir şey olursa mirasa konacaktı. Çoğu kişiye fazlasıyla yetecek bir harçlığı vardı, ama Ace'in yaşamayı sevdiği şekilde değil. Kiralanmış uçaklar, Michelin yıldızlı restoranlar, pahalı şaraplar, otel sütleri....

Onunla emin oldum. Para sorun değildi. Çok paramız vardı.

Deb'e hiçbir Ledger varlığı miras kalmayacaktı ancak yaşam tarzını desteklemeyen bir gelir hakkı vardı ve tıpkı oğluna yaptığım gibi ona da ben baktım. Zamanını Montana'daki çiftlikte ve New York'ta Manhattan'da sahip olduğum bir dairede geçiriyordu. Montana'ya daha çok sosyal aktivitenin olduğu yaz ve sonbahar aylarında ve tatillerde gelirdi. Kimsenin Ledger'ların büyük, mutlu bir aile olmadığını düşünmesine izin veremezdim.

Hayat Deborah Ledger için tıkr tıkr işliyordu. "Peki, ne yapacaksın?" diye sordu.

"Onu yanlış kardeşi tuzağa düşürmeye çalıştığına ikna edeceğim," dedim, bu kararı İşça'yı izlerken verdim, bu düşünceyle bir heyecan dalgası hissettim.

Bal kahverengisi teni nemliydi ve buralarda bronzlaşmaya ihtiyaç duyan kadınların aksine, bilinmeyen mirası sayesinde bunu dürüstçe elde etmişti. Gözleri çelik grisiydi ve ona ruhani bir görünüm veriyordu. Bir de vücudu vardı. Kadınlarımın çok yönlü olmasını severdim. Göğüsleri ve kalçaları olan bir adamdım. Ama Isha'da çoğu kadında olmayan bir şey vardı. O *muhteşemdi*. Sadece İngiliz aksanı değil, duruşu, dik bir sırtla durması, zarafetle hareket etmesi de öyleydi. Onda bana dokunmayan yılan bin yaşasın havası vardı ve bende tam olarak bunu yapma isteği uyandırıyordu.

"Dikkatli ol Rowan."

İsha'dan uzaklaştım ve üvey anneme baktım. "Neden?" Deb kendini beğenmiş bir tavırla, "Belki *seni* tuzağa düşürür," dedi.

Sırıttım. "Öyle bir şey olmayacak. Vahşi bir mustang yakalamanın ne kadar zor olduğunu bilmiyor musun?"

Bölüm 2

ISHa

I Montana'ya ilk gelişimdi. *Yellowstone* dizisinin büyük bir hayranı olarak, Ace evsizken ailesinin çiftliğinde bir ay geçirmemi önerdiğinde hayallerim gerçek olmuştu. Eski dairemin kira sözleşmesi bitmişti ve yeni dairemin kira sözleşmesine üç hafta . Ace bu teklifi yaptığında, evrenin bana eğlenmem için bir işaret verdiğini hissettim.

Hayatımda ilk kez.

Hiç tatile çıkmamıştım, hiç. Her hafta sonu ve tatil boyunca hep çalışmıştım. Ne yazık ki geçtiğimiz yıl Londra'da birlikte yaşadığı Amerikalı nişanlısıyla New York'a taşınan arkadaşım Yasmin dışında hiçbir destek sistemim yoktu. Onun adına mutluydum ama kahretsin, onu deli gibi özleyecektim.

Düzgün bir işim ve düzenli bir maaşım olur olmaz onu New York'ta ziyaret edecektim, ona ve kendime söz vermiştim. Staj için gittiğim Londra ve Cornwall dışında hiçbir yere gitmemiştim, bu yüzden New York ayrı bir dünyaydı. Şimdi bile, yatak odamın penceresinden Montana'nın yüksek dağlarını görmek için her baktığımda kendimi çimdiklemek zorunda kalıyordum.

Ace'in ailesi sığır yetiştiriyordu ve çiftliğe geldiğimden beri geçen beş gün içinde yediğim biftekleri düşününce hayranlık duydum ve şansım için kendimi tebrik ettim.

Ace bana, "Caitlyn ve ailesi akşam yemeğine gelecek," dedi.

Ellerimi özel dikim şortumun ceplerine soktum. Montana'ya gelirken yanımda en iyi kıyafetlerimi getirmiştım, çok fazla kıyafetim olduğundan değil. Ama prezentabl olacağımdan emindim. Botlara yatırım yapmışım çünkü çiftlikte dolaşabilmek istiyordum ve araştırmalarıma göre bunun için uygun ayakkabılar gerekiyordu. Benim için önemli bir masraftı ama sineye çekmişim. Şimdi şortumu beyaz kaşkorse bluzum ve botlarımla giydiğimde kendimi bir Montana kızı gibi hissediyordum.

Beth Dutton, işte geliyorum!

"Burada doğru şeyi yaptığından emin misin, Ace?" Tekrar sordum. Beni annesine ve kardeşine sadece bir arkadaş olarak değil, kız arkadaşı olarak tanıttığında şaka yaptığını sanmışım. Neyin peşinde olduğunu sorduğumda, bunu yalnızca eski sevgilisi Caitlyn'i kıskandırmak için yaptığını itiraf etmişti. Londra'ya gitmeden hemen önce onu terk etmişti ve o da onu geri istiyordu.

"Hadi ama, sen bedava tatil yapmıyor musun?" diye bağırdı.

Bu ifade karşısında dehşete kapıldım. "Bu tatilin bedelini senin sahte kız arkadaşını oynayarak ödeyeceğimi bilmiyordum, Ace."

İç çekti ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. Ace biraz sığ olsa da yakışıklı bir adamdı. Benimle yaşıttı. Uzun boyluydu, bu da güzeldi çünkü ben neredeyse beş-on yaşındaydım ve topuklu giymediğim zamanlarda bile çevremdeki çoğu erkekten daha uzun olmakla mücadele ediyordum. Ace'in böyle bir sorunu yoktu. Güzel bir çocuktı ve Londra'da tanıştığımızda çok eğlendik. Çalıştığım bara geldi ve bir arkadaşlık kurduk.

"Özür dilerim Isha, yanlış söyledim. , bir arkadaşına yardım et."

"Bu sahtekârlık, Ace."

"Sadece birkaç haftalığına, sonra geri döneceksin. Zarar yok, faul yok."

Sonunda razı olmam için birkaç konuşma gerekti. "Peki, ama bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmeni istiyorum. Yalan söylemekten nefret ediyorum, Ace."

"Biliyorum. Teşekkür . Sana bir kez bakacak ve çok kıskanacak."

"Neden?"

O sıırıttı. "Sen böyle bir masum at zamanlar. Sen inanılmaz güzel, bunu biliyorsun, değil mi?"

İç çektim. Yine mi o? İnsanların neden bunu söyleyip durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü aynaya baktığımda ortalama birini görüyordum. Ben bir yetimdim ve kendimi hep istenmeyen biri olarak hissettim. Beni sevecek kimsem yoktu.

Yas. O kadar güzel bir kız olsaydım, bana Derek'in Yasemin'e baktığı gibi bakacak biri olurdu, değil mi?

"Ben çirkin değilim," diye mırıldandım.

Bana sarıldı, hızlıca kucakladı ve alnıma bir öpücük bıraktı. Çok fazla şefkat görmeden büyüdüğüm için dokunaklı bir insan değildim. Bu yeniydi, ürpertici bir cinsel ton taşımayan bu kolay şefkat.

"Bak, seni uyarmak istiyorum-"

"Hey, Isha, Ace." Ace'in kardeşi Rowan bahçeye adım attı ve kalbim vücuduma daha fazla kan pompaladı.

Eğer Ace güzel bir çocuksa, Rowan da... Yellowstone'lu Rip'e benzemiyordu ama ona yakındı. İri ve yapılıydı. Tamamen kaslıydı. Sakalı yoktu ve saçları koyu renk, gür ve boynuna doğru kıvrılmıştı. Kot pantolonu ve kovboy şapkasıyla pantolonumu sıırılsıklam etmişti.

Deri ve baharat kokuyordu ve ne zaman yaklaşırsa, kendimi potansiyel bir eşi koklayan vahşi bir hayvan gibi hissediyordum.

"Eğleniyor musun, Isha?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ," diye kibarca cevap verdim. "Deb seninle konuşmak istiyor, Ace."

Ace bana anlamadığım bir uyarı bakışı attı ve bizden uzaklaştı. Şey...daha çok *tepinerek* uzaklaştı.

"Her şey mı?" diye sordum.

"Neden olmasın ki?"

Cevapsız kalınca içgüdüsel olarak saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Normalde omuz hizasındaki saçlarımı açık bırakmayı tercih ederdim ama Montana'nın Ağustos ayındaki kavurucu sıcaklığı göz önüne alındığında, yolumdan uzak tutmak için pratik bir at kuyruğu yapmayı tercih etmiştim.

"Hiç ata bindin mi?" diye sordu tembelce.

Heyecandan içim içime sığmıyordu. "Hiç binmedim."

"musun?" "Evet, lütfen."

Bana bir el uzattı ve ben de ona bakakaldım. İnsanlara dokunmaktan pek hoşlanmıyordum; bunun ne anlama geldiğini bilmeden önce bile istenmeyen yakınlaşmalardan kaçmaya çalışarak geçirdiğim bir çocukluktan geliyordum.

Yutkundum ve elimi onun elinin içine koydum. Sadece arkadaşça davranıyordu.

Beni ahıra götürdü ve onunla el ele tutuşmak gibi basit bir eylemden zevk aldım - bu beni biraz aptal hissettiren bir duyguydu. Aksine

Benim yaşımdaki arkadaşlarımın ve tanıdıklarımın çoğu cinsel deneyime sahipken, yetimhanede yaşadığım travmatik bir olay beni karşı cinsle fiziksel yakınlaşmaya karşı temkinli hale getirmişti.

Ancak Rowan ile daha önce hiç yaşamadığım bir çekim yaşadım.

-Güçlü ve inkar edilemez. Bazen bana nasıl baktığını gözlemlediğimde, onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Tabii ki her şey boka saracaktı çünkü kardeşiyle çıktığını düşünüyordu.

Bu çok utanç vericiydi. Ama onun arkadaşlığından hoşlanacağıma karar verdim. Bir Amerikan macerasındaydım ve eğer buna bir kovboya aşık olmak da dahilse, bu mutlak bir zevkti.

"Tek başıma mı gideceğim?" diye

sordum. Rowan huysuzca,

"Kesinlikle hayır," dedi.

O zamanlar bilmiyordum ama Rowan'ın beni ata bindirdiği o gün, sadece bunun yeniliği için değil, aynı zamanda Londra'daki hareketli hayatımla tam bir tezat oluşturan etrafımızdaki güzellikler için de sonsuza dek hafızama kazınacaktı.

Ahırlar, sağlam ve eskitilmiş ahşap yapılarıyla, karşı konulmaz derecede çekici bulduğum bir saman ve at kokusu yayıyordu. Rustik cazibeye bayıldım!

Rowan'ın Apollo adındaki görkemli kestane rengi atı, her adımında Montana güneşini yakalayan parlak tüylerinin altında kaslarıyla eski bir western filminden fırlamış gibiydi.

Rowan bu yaratıklara olan aşinalığını ve saygısını belli eden bir rahatlıkla Apollo'ya binmeme yardım etti ve beni onun önünde eyere oturttu. Sırtıma yasladığı bedeninin sıcaklığı tedirgin edici ve heyecan vericiydi. Nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Yola koyulduğumuzda, Apollo'nun altımızdaki hareketlerinin ritmi heyecan vericiydi.

Rowan'ın nefesi yanağımı okşadı ve kulağıma konuştuğunda içimden bir ürperti geçtiğini hissettim. Bir eli dizginlerdeydi ama diğer eli belime sarılmıştı. Hareket ettikçe kaşkorseme kayıyordu ve nasırlı eli karnımın derisine sürtündüğünde bir inilti çıkardım.

"Çok güzel," diye mırıldandım, göğsümün ne kadar

daraldığını hissetmeme rağmen. Ve öyleydi de.

Montana canlı bir tablo gibi etrafımızda uzanıyordu. Uçsuz bucaksız, açık gökyüzü mavinin inanılmaz bir tonuydu ve altın rengiyle parlıyor gibi görünen tepelerin ve tarlaların üzerinde sonsuza kadar uzanıyordu. Hava tazeydi, şehirde asla bulamayacağınız çam ve toprak kokusunu taşıyordu. Bu

Ham ve gerçek, teknolojinin telaşından etkilenmemiş, sadelik ve güzellikle gelişen bir dünyanın hatırlatıcısı.

Rowan eğildi ve yanağını yanağıma yasladı. "şurası Beartooth Sıradağları." Elini belimden kaldırdı ve ufka h kım olan sivri tepeleri işaret etti. "Ve şurada Gallatin Nehri var, sinekle balık tutmak için harika."

"Hiç balığa çıkmadım," diye ağızımdan kaçırdım, yakınlığı karşısında telaşlanmışım. Bu çok fazlaydı. Çok fazla şey hissediyordum ve genç, deneyimsiz bedenim kaos içindeydi.

"Seni götüreceğim."

"iftlik nerede bitiyor?" Eyerde kıpırdanarak sordum, bir şekilde onun kalçalarının benimkileri sarmalamaması için bir yol bulmaya çalışıyordum. Ama bunu yapmak imk nsızdı. Göğüs ularımla sertleşmişti ve daha önce hiç hissetmediğim bir ateş vardı bacaklarımla arasında.

"Sevgilim, g z n görebildiği her yer benim." Ses tonunda bu topraklara, onun engebeli güzelliğine ve genişliğine duyduğu gurur ve saygının bir karışımı vardı.

Yutkundum. "İnanılmaz," diye fısıldadım.

Eli tekrar belime geldi. Atı bir manzara noktasında durdurdu ve dizginleri bıraktı. Beni kendine doğru yaklaştırdı ve ereksiyonunu popomda hissedebiliyordum. Aman Tanrım!

Karnımın ıplak tenini okşadı ve vücudumda tüylerim diken diken oldu.

"İyi misin, sevgilim?"

"Rowan, attan inebilir miyiz?"

"Burayı sevmiyor musun?" Dudaklarını ensemdede hissettim. Ama yerden yüksekte olduğum için atlayabilirdim.

"Lütfen," diye yalvardım. "ok yakınsın." "şimdi öyle miyim?"

Beni dokunuşundan ya da Montana'nın öğleden sonra güneşinden çok daha güçlü olan, beni saran sıcaklığından kurtarmadı.

"Lütfen," diye tekrar denedim.

Birdenbire beni bıraktı ve attan indi. Bir sonra attan inmeme yardım etti. Elimi onunkinden çektim. Boyumdan büyük işlere kalkışmışım.

"Evden ne kadar uzaktayız?" diye sordum. Onunla o ata tekrar binemem diye düşündüm. . Dönmek gibi aptalca bir şey yapardım.

Yüzümü onunkine yaklaştırıp onu öpmek ya da daha kötüsü, kollarının ağrıyan meme uçlarıma sürtünmesine izin vermek. Bu adam, kokusu, dokunuşu... aklımı kaçırmama neden oluyordu.

Bunu göze alamazdım. Erken yaşta öğrendiğim şeylerden biri de her zaman kendi kontrolünüzde olmanız gerektiği idi. Yetimhanede kimse öfke nöbetlerinizi, kabuslarınızı ya da korkularınızı umursamazdı. Bazı çocuklar gibi ağlak bir bebek olsaydınız, diğerleri hayatınızı zindan ederdi. Zayıflık, av ya da avcı olduğunuz bir ormanda yaşarken gösterdiğiniz bir şey .

Rowan'ın kontrolümü bozması endişelenmeme neden oldu. Hiçbir şeyin beni etkilemesine izin vermedim.

"Uzak, Isha. Geri dönmeyeceksin."

Ona belli belirsiz gülümsedim. "Sadece merak ediyordum." "Elbette merak ediyordun, hayatım. Biraz oturmak ister misin?"

"Evet, lütfen."

Bölüm 3

ISHa

W Montana'nın sardığı bir uçurumun kenarında bir taşın üzerine oturduk. Burası şimdiye kadar bulunduğum en güzel yerd. Hayatım boyunca bir şehirde yaşamıştım ve Cornwall'da gördüğüm çok az şey bu ihtişama sahip değildi.

"Arazim hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Benim arazim. Sahiplenme duygusu alaycı gelebilirdi ama değildi. Ciddiydi. Atalarının mülküyle bir akrabalık bağı vardı.

"Çok etkileyici," diye itiraf ettim. "Hayatımda hiç bu kadar uzağa gitmemiştim. Ve bu sadece... İnsanların geniş açık alanları neden sevdiğini anlayabiliyorum. Londra'da büyüdüğüm ve yaşadığım için kırsalın benim için çok sessiz olacağını düşünmüştüm. Ama kendimi böyle bir yerde, sessizliğin çok şey anlattığı ve çok huzur verdiği bir yerde yaşarken görebiliyorum."

Gözleri yumuşadı ve elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Ace yetimhanede büyüdüğünü söyledi."

Yüzümü ondan uzaklaştırdım. Bana dokunmasını istemiyordum.

"Yaptım." Bundan utanmıyordum ve bu konuda konuşmaktan çekinmiyordum, ancak reklamını yapmadım veya ayrıntılara girmedim.

"Oraya ne zaman gittin?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Orada yaşamaya ne zaman başladın?"

"Bebekliğimden beri. Hiçbir şey hatırlamadığım zamanlardan beri. Birkaç günlükken bir kiliseye bırakılmışım."

"Seni kim büyüttü?"

"Hiç kimse." Onun araştıran beni rahatsız etmişti, bu yüzden Rowan yerine Montana'nın güzelliğine baktım.

"Biri yapmış olmalı."

Şimdi onunla yüzleşmek için döndüm. "Sanırım rahibeler yaptı. Ama bu tek bir kişi gibi değil. Sen bir sistemin parçasısın. Sadece büyüsün."

Gözlerini kısmıştı. "İyi bir yetimhane miydi?" Sonra

kıkırdadı. "İyi tanımla."

"Bilmiyorum, Isha. Tacize mi uğradın? Yaralandın mı? Yeterince yemek yedin mi?"

"Hiç bir kâseyi kaldırıp 'Lütfen efendim, biraz daha istiyorum' demek zorunda kalıp kalmadığımı merak ediyorsunuz. Öyle bir şey olmadı. Her şey yolundaydı." Bu bir kabustu, Yas ve ben yetimhaneden ayrılmak zorunda kaldığımızda ve ergenlik çağına geldiğimizde devlet tarafından işletilen bir eve düştüğümüzde de bitmeyen bir kabustu.

"Ailenizi aradınız mı?" diye sordu.

Ellerimi çıplak kalçalarımın sürttüm. Beni huzursuz ediyordu. "Neden yapayım ki?"

"Merak."

Omuz silktim. "İlgilenmiyorum. Yani, ne diyebilirim ki? Beni bir çöplüğe atıp ölmeme izin vermediğiniz için teşekkürler mi? Bakacak bazı çocuklar tanıyorum. Arkadaşım Yasemin'le dokuz yaşındayken tanıştık ve hemen arkadaş olduk. O baktı."

"Ve?"

"Ve bu bir hayal kırıklığıydı," diye açıkladım. "Annesi onu istemedi ve görmek istemedi. Tecavüze uğramıştı ve bebeği doğurmak istemiyordu."

Sonra elimi tuttu ve beni şaşırttı. "Bu çok zor."

"Evet. Çocukluktan bahsetmişken, bir çiftlikte büyümek nasıldı? Çok eğlenceli olmalı."

Elimi avucunun içinde tuttu ve sert bir başparmakla avucumu okşadı.

"Babama çok yakındım. Beni her yere yanında götürürdü. Sanırım yürümeye başlamadan önce bir ata binmişim."

"Ne kadar harika."

Parmağıyla burnumun üzerinde gezindi ve ben onun dokunuşundan çekindim. "Lütfen yapma."

"Neden?"

Dudaklarımı yaladım ve gözleri dudaklarıma kayd.

"Ben... Ben bunu yapamam."

"Ne yapmak?"

O zaman ayağa kalktım, ondan, aurasından, manyetizmasından uzaklaşmak istedim. Bu adam ölümcüldü. Daha önce hiçbir erkekten böyle bir ilgi görmemiştim. Buna güvenmiyordum.

"Ben kardeşinle birlikteyim," diye yalandan teklif ettim. Ace'le birlikte değildim ama bu adama karşı bazı savunmalara ihtiyacım vardı.

Güldü. "Tatlım, yanlış ağaca havlıyorsun. Ace her zaman Caitlyn'e aşıktı ve her zaman da öyle olacak. Sen sadece bir cilvesin."

Bana fahişe de diyebilirdi. Birden kendimi kirli hissettim.

"Böyle düşünmeni anlıyorum," diye fısıldadım. "Ama Ace ve benim ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Ve eğer bilseydin, benim bir flört bile olmadığını bilirdin. Öğrendiğinde, orada olup bunu yüzüne vurmak isterdim.

Yanıma geldi.

"Eğer kardeşimle birlikteysen, Isha, neden benim yüzümden sıırıslıklam olduğunu açıklar mısın?"

Açık sözlülüğü karşısında içimde bir şok hissettim. Ben sert büyüdüm. Hepsini duymuştum ama yine de ürperdim. Söylediklerinin seksi hiçbir yanı yoktu. Bu... aşağılayıcıydı.

"Geri dönebilir miyiz?" Ben sordum.

"Bundan emin misin, tatlım?" Önce atına, sonra da bana baktı. Başımı salladım. "Evet, lütfen."

"Çok kibarsın, bunu biliyorsun."

Boğazımı temizledim. "Ben bir kilisede büyüdüm. Görgü kurallarını öğretiyorlar." "Ben bir çiftlikte büyüdüm." Başparmağını dudaklarımın üzerine koydu ve

dilimi dışarı çıkarıp onu tatmak için can atmama neden oldu. "Ben kibar değilim, sevgilim. İsteddiğimi alırım."

Ondan bir adım geri çekildim ve o da kolumu tuttu. "Dikkatli ol, Isha, buradan düşmek çok uzun sürer."

Arkama baktım. Uçurumun kenarına çok yakındım ve her nasılsa bu, önümde duran adamdan çok daha az korkutucu görünüyordu.

Bölüm 4

ROWan

I O önümdeyken geri dönmek bir hataydı. Göğüslerini avuçlamak, ereksiyonumu kıkına dayamak ve ikimizi de biraz çıldırtmak istiyordum. Bir elimi şortunun içine sokmak ve onun benim için ıslaktı.

Onu baştan çıkarabilmek için onunla ata binmiştim ama onun yerine o beni baştan çıkarmıştı. Onu istiyordum ve duygularımın şiddeti yeniydi, beni pervasız yapıyordu.

Yetiştirilme tarzından bahsettiğinde, neden iyi bir evlilik istediği anlaşılıyordu. Hiçbir şeyi olmadan büyümüştü ve şimdi daha iyi bir hayat istiyordu. Bunu anlıyordum. Ama bir eş için uygun olmadığını bilmeliydi. Her şeyini veren bir kadın rahatlamak için iyi olabilirdi ama hepsi bu kadardı.

O akşam Masonlar yemeğe geldiğinde yanıma oturduğundan emin oldum. Ace, Isha'ya neredeyse hiç dikkat etmediği ve tamamen Caitlyn'e odaklandığı için neredeyse onun için biraz üzülüyordum.

"Sana söyledim," diye fısıldadım ona.

Bir parça tedirginlikle başını salladı, gezintiden döndüğümüzden beri yüz hatlarını gölgeleyen uzak bir ifade vardı. Genelde taşıdığı hafif İngiliz üstünlüğü havasıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde kırılğan ve mesafeli görünüyordu. Bununla birlikte, onunla daha önce sohbet etmiş olduğum için, onun

gerçekten cana yakın ve hatta çekiciydi. Yine de, şu anda boş boş yemeğini karıştıran kadın açıkça sıkıntılı görünüyordu.

"İyi misin?" Sonunda sordum.

"Evet, tabii ki." Bana karşı yine kibar davranmaya başlamıştı. Ve gerçek şu ki Ace'in Caitlyn'den hoşlanıyor olması umurunda değil gibiydi.

Caitlyn'in annesi Candy Mason, "Isha, duyduğuma göre fizyoterapist olmak için okuyormuşsun," diye sordu.

O kadına katlanamıyordum. O ve Deb iyi arkadaşlardı. Aynı tüyün kuşları falan. O da Montana'lı zengin bir çiftçi karısıydı ve toprağı sevmiyordu, sadece banka hesabına faydası vardı.

"Evet, King's College'da," diye yanıtladı Isha.

"Düzgün bir diploma gibi mi?" Caitlyn tatlı tatlı sordu ama içindeki iğneyi hissedebiliyordunuz. Zavallı Isha, Caitlyn'in pençeleriyle baş edemeyecekti.

"Bu üç yıllık bir program. Son yılıma bu Eylül'de başlıyorum."

"Şimdi anladın mı?" Candy memnuniyetle söyledi. "Ağustos'ta olduğumuza göre, kısa süre sonra geri dönmek üzere yola çıkacağınızı varsayıyorum?"

Isha endişeyle Ace'e baktı, o da başıyla onayladı. Belli belirsizdi ama yakaladım.

"Montana State'in iyi bir programı var," diye ekledi Ace, dünyanın kendisini yutmasını istiyormuş gibi görünen kız arkadaşına hoşgörölü bir gülümsemeyle.

"Ama burada kalamazsın. Okula başvurmak için çok geç, değil mi?" Caitlyn sesinde zehirle konuşuyordu.

"Bir yolunu buluruz." Ace, Isha'ya göz kırptı ve dikkatini tekrar Caitlyn'e çevirdi.

Deb, "Londra'ya geri dönmelisin, sevgilim," diye önerdi. "Montana'nın sana uygun olduğunu sanmıyorum."

Isha bu kaba yorum karşısında dehşetle baktı. Ace onu kurtarmaya gelmedi. Aslında kimse gelmedi.

"Üniversiteden sonra ne yapmayı planlıyorsun?" Deb, sanki az önce misafirinden defolup gitmesini istememiş gibi devam etti.

Sandalyemde arkama yaslandım, gösterinin tadını çıkarıyordum. Zavallı para avcısı Isha. Neyin içine girdiğini bilmiyordu. Candy, Deb ve Caitlyn'in arasında, kız onurlu bir şekilde ayrıldığı için şanslı sayılırdı.

"Guy's and St Thomas' NHS Foundation Trust'ta tam zamanlı bir pozisyona dönüşebilecek bir stajım var."

"Isha sınıfının en iyisi," diye belirtti Ace.

"Gerçekten mi?" Candy kaşlarını çatı.

"Bunu nereden biliyorsun ki?" Isha rahatsız bir şekilde sordu.

"Arkadaşlarının barda bundan bahsettiğini duydum. Biz de orada tanıştık. Isha benim kaldığım Kensington'daki bir barda çalışıyor," diye devam etti Caitlyn'i dikkatle izleyerek.

"Orada mı yaşıyorsun? Kensington'da mı?" Caitlyn sordu. Ace güldü. "Isha'nın bunu karşılayabileceğinden şüpheliyim."

Isha, sosyal statüsüyle ilgili bu açık söz karşısında soldu. Ona yapılan büyük bir haksızlıktı ama bu masadaki herkes kadar benim de onun gitmesine ihtiyacım vardı.

"Tower Hamlets'te yaşıyorum."

"Onun evini görmelisin... adamım, o bölge harap durumda." Ace şimdi onun eviyle dalga geçiyordu ve ben de onu koruma ihtiyacı hissettim, ancak bunu engelledim.

Bu ona altın avcılığı planlarının işe yaramayacağını açıkça gösterecekti. Ace'in gerçek yüzünü göstermesine ve Isha'ya kaçma fırsatı vermesine sevinmişim. Bu gece onu havaalanına götürmek benim için sorun olmazdı.

Isha sıcak bir şekilde gülümsedi ve etrafına görünmez bir tür battaniye örtüğünü fark ettim, bu da onun daha dik oturmasına neden oldu ve onda çok çekici olan o asalet parladı.

"Tower Hamlets, her kentsel bölge gibi kendi payına düşen zorluklarla karşı karşıyadır. Tarihsel olarak Londra'nın ekonomik açıdan en yoksun bölgelerinden biri olmuştur ve bu da daha varlıklı ilçelere kıyasla daha yüksek suç oranlarına ve sosyal sorunlara katkıda bulunmaktadır" dedi. "Ancak son yıllardaki önemli yenileme çabaları ve iyileştirmeler büyük bir fark yarattı. Burası Chelsea ya da Mayfair olmayabilir ama ben yaşadığım yeri seviyorum. Kültürel zenginlik gibi çeşitlilik de çok fazla. Burası birbirine sıkı sıkıya bağlı bir toplum."

Sik beni! Bir kadındaki gücü çekici buluyordum ve onun küçük konuşmasında sikimin kalkıp merhaba demesine neden olan bir şey vardı.

Yemek devam etti ve tatlılarımızı bitirdiğimizde, programın "Isha'yı Montana'dan defedelim" kısmı benim için bile eskimeye başlamıştı. Birine mesaj göndermek bir şeydi, ama birini defalarca tekmelemek benim adalet anlayışıma ters düşüyordu.

Isha'yı kaçtığı verandada Caitlyn tarafından rahatsız edilirken bulduğumda işler çok ileri gitti.

"Bu yüzden mi buradasın?" Caitlyn talep etti.

"Affedersiniz?" Dirseklerini korkuluklara dayamış olan Isha doğruldu. Müdahale etmeden sahnenin gelişmesini izledim.

"Kıyafetlerinizden ve yaşadığınız yerden çok paranız olmadığı belli."

Isha'nın giydiği şeyde yanlış bir şey görmedim. Üzerinde önden düğmeli ve boynundan baldırlarının ortasına kadar onu örten sarı çiçekli beyaz bir elbise vardı. Kolları çıplaktı ama Caitlyn'in üzerinde onu pahalı bir fahişe gibi gösteren dar ve kısa bir elbise vardı.

"Hayır, çok param yok," diye itiraf etti Isha ve eğlendiğini hissedebiliyordum.

"Montana'dan ayrılman için ne kadar para gerekiyor?"

Siktir!

Ancak Isha'nın cevabını merak ediyordum, bu yüzden dışarı çıkıp misafirimizi savunma isteğimi geri çektim.

"Hiç de değil," diye yanıtladı Isha basitçe. "Eğer Ace gitmemi istiyorsa, yoluma gideceğim."

"Oh, gitmeni isteyecektir. Sen bir sürtükten başka bir şey değilsin ve altın arayıcı pençelerini erkeğime uzatamayacaksın."

Caitlyn eve geri dönerken onları izlemek için en iyi yerimden uzaklaştım. Dışarı çıktım ve Isha bana baktığında iç çekti.

Ellerini verandanın korkuluklarına dayadı ve öne doğru eğildi, muhteşem poposu dışarı çıkmıştı.

"Gösteriyi beğendin mi?"

İzlediğimi biliyordu. "Hem de çok."

"Benim de servet avcısı bir sürtük olduğumu mu düşünüyorsun?" Sesinde bir titreme vardı ve içimde korumacı ve sahiplenici bir şey sıçradı. İkisini de beklemiyordum ve bu rahatsız ediciydi.

"Eğer ayakkabı uyarsa, sevgilim."

"Hiçbiriniz Ace'ten hoşlanıyor olabileceğime inanamıyor musunuz?"

Kıkırdadım. "Ledger ailesinin değerinin ne kadar olduğunu biliyor musun?" Başını salladı. "Bildiğimi ya da umursadığımı söyleyemem."

"Herkes bunu söyleyip duruyorsun. Ace, bildiğiniz gibi, çok iyi bir av."

"Sen öyle diyorsan," dedi usulca.

"Evine git, Isha. Kimse seni burada istemiyor. Ace bile."

"Evet, öyle hissediyorum," diye itiraf etti ve beni şaşırttı. "Ace ile konuşacağım."

Gitmesini istiyordum, bu yüzden neden birdenbire onun gitmesinden mahrum kaldığımı anlayamıyordum. Belki onu bir kez becerebilirdim... sadece bir kez, kaşıntımı gidermek, ona her baktığımda kafamda oluşan bu çarpıntıdan ve aletimdeki zonklamadan kurtulmak için.

Parmağımı çıplak kolunda gezdirdim ve parmaklığa daha sıkı tutunduğunu gördüm. "Bana daha önce hiç kimsenin vermediği tepkileri veriyorsun."

"" Geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Oh, evet, hissediyorsun. Sen de en az benim kadar hissediyorsun." "Neyi hissediyorum?" diye meydan okudu bana.

"Sikişme ihtiyacı."

Ne zaman açık bir şekilde cinsel içerikli bir söz söylesem verdiği tepkide öyle bir şey vardı ki, başka biri olsa bunu masumiyete yorardım. Ama Isha gibi görünen bir kadının masum olmasına imkan yoktu. O yüz, o vücut, trafiği durduracak kadar güzeldi.

"Korkarım bunun mümkün olacağını sanmıyorum," diye net bir şekilde konuştu, ata binerken takındığı saf kız rolüne hiç benzemiyordu.

Belki de gerçek Isha buydu.

"Zoru oynamak sana hiçbir şey bırakmayabilir, sevgilim," diye uyardım onu. Kadınların peşinden koşmadım. Buna ihtiyacım yoktu.

O zaman gülümsedi ve bu beni hemen sertleştirdi. "Zaten hiçbir şeyim yok Rowan, farkı nasıl anlayacağım?"

Bölüm 5

ISHa

"P Lütfen, lütfen, lütfen, Isha," diye yalvardı Ace bavulumu açarken. Çok öfkeliydim. Beni böyle sattığına inanamıyordum. Benden ve ne kadar az param olduğundan bahsetme şekli. Bu konuda hiç yalan söylemedim,

asla mevkimin üstündeymişim gibi davranmadım.

"Ace, en azından arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama bana davranış şeklin iğrençti."

Boş valizimin yanındaki yatağa oturdum.

"Özür dilerim. Kendimi . Caitlyn neredeyse dönmeye hazır.

O kadar güzelsin ki deli gibi kıskanıyor."

"Tüm sahip olduğum bu mu? Güzel olmam mı?"

"Şey, evet," dedi Ace gelişigüzel bir şekilde ve sonra ne söylediğini fark ederek içini çekti. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Hadi ama Isha, nasıl görüldüğünü biliyorsun."

İşte yine başlıyoruz. Nasıl görüldüğümün ne önemi vardı ki? Görünüş bir dakika içinde değişebilir.

On altı yaşımıdayken evde birlikte olduğum bir kız kesinlikle muhteşemdi, ta ki erkek arkadaşı onu terk etmeye çalıştığında yüzünü kesene kadar. Yara izleri yüzünden o kadar perişan olmuştu ki intihar ederek öldü. İşte o zaman güzelliğin yüzeysel olduğunu ve hayatta kalmak için nasıl görüldüğünüze güvenemeyeceğinizi öğrendim.

"Bana saygılı davranmalısın, Ace," diye yumuşak bir sesle ısrar ettim. Bağırmak ve çılgılık atmak benim tarzım değildi. Yani, üzgün olman kimsenin umurunda değil. Birine ulaşmak istiyorsanız, kelimelerinizi dikkatli kullanır ve mesajınızı iletirsiniz.

"Yapacağım. Söz veriyorum." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Hadi ama, burası çok güzel değil mi? İyi bir tatil geçirmiyor musun?"

"Dün geceki gibi bir akşam yemeği daha yiyeceksem hayır. Ama... sonuç olarak Ace, tatilimi kısa kesiyorum," dedim ona.

"Ama senin Londra'da bir yerin yok, Isha."

Görünüşe göre benim de burada bir yerim yoktu ve kalırsam Rowan'la yatağa girmekten ya da daha kötüsü ona aşık olmaktan korkuyordum, dehşete düşüyordum. Aramızda patlayan bu tür bir kimya konusunda deneyimim yoktu, bunun nereye varacağını bilmiyordum.

"Sana beş gün daha vereceğim ve sonra buradan gideceğim." Gerekirse bir yatak odası bulur ya da Yasemin'in kanepesinde uyurdum.

"Teşekkürler, Isha." Eğilip alnımdan öptü. "Sen benim Tanrı'msın, bunu biliyor musun?"

Omuz silktim. Bu çılgınca plana evet demek için beni ne etkilemişti? Bu adamı tanımıyordum bile ve işte buradaydım, evimden binlerce mil uzakta, ıssız bir yerin ortasındaydım.

"Ace, bana böyle davranılmadığından emin ol. Bunu hak etmiyorum. Tamam mı?"

"Söz veriyorum."

O odamdan çıktıktan sonra bavulu kaldırdım ve Yasemin'e bir mesaj gönderdim.

Ben: *Eve planladığımdan erken dönüyorum. Montana havası bana uygun değil ve Ace biraz sığ bir ahmak.*

Yasmine: *Ne yazık! birine benziyordu. Zararı yok. Sadece eve gel.*

Kalacak bir yere ihtiyacım var.

Yasmine: *Merak etme, aşkım. Eve gel! Kanepede uyuyabilirsin. Derek ve ben çok yüksek sesle sevişmemeye çalışırız.*

Ben: *Evet, kimsenin bunu duymasına gerek yok.*

Yasmine: *Yani, sevişebileceğin Rip benzeri kovboylar yok mu?*

Korkarım hayır. Ace'in kardeşi var ama çok fazla tehlike işareti var.

Yasemin ve ben evde yaşadığımız süre boyunca kendimizi korumak için tehlikeye dair önsezilerimizi kullanmıştık. Bir öğretmen ya da başka bir

Bize bu hisleri veren çocuklardan uzak dururduk. Bir evde cinsel istismara uğramak tam da insanların düşündüğü kadar yaygındı.

Yasmine: *Ondan uzak dur o zaman. Dönüş bileti için paran var mı?*

Ace eve dönüş biletimi alacağına söz vermişti ama şimdi ondan para almayı doğru . Kendimi iğrenç hissediyordum. Birikimim vardı ama onlar da okuldaki son yılıma gidecekti. Okul harcı için dokuz bin sterline ihtiyacım vardı ve vadesiz hesabımda bu parayla birlikte bin sterlinim vardı. Okula başlayana kadar daha fazla vardiyada çalışmayı planlıyordum. Çalıştığım barın müdürü benim etrafımda olmamdan hoşlanıyordu çünkü ona göre erkekler benimle birlikte olmak umuduyla daha uzun süre kalıyor ve daha fazla içki alıyordu.

Billings'ten Londra'ya bilet fiyatlarına baktım ve fiyatlar karşısında nefesim kesildi. Fiyat düşüşleri için uyarılar kurdum, böylece iyi bir fiyat bulur bulmaz ya da buradaki günlerim dolduğunda rezervasyon yaptıracaktım, ki bunun çok yakında olacağından şüpheleniyordum. Hafta sonları tatil yapmadan günde on iki on dört saat çalışıp ders çalışmaktan kurtulmam gereken bu tatil bir kâbusa dönüşüyordu.

Ledger'larla yemek yememeye karar verdim. Bunun kabalık olacağını umursamadım. Acıktığımda mutfağa gider ve yiyecek bir şeyler alırdım. Aksi takdirde, onlardan kaçmanın bir yolunu bulacaktım.

Kendimi kapana kısılmış hissettim. Okul harcı konusunda çok disiplinliydim ama belki de eve dönmemin tek yolu buysa paraya dokunmam gerekecekti. Sonra da Tanrı'dan o boşluğu çabucak doldurabilmeyi umardım.

Buraya gelerek, Ace'in tatlı sözlerine kanarak bir hata yapmışım. Onunla cinsel anlamda ilgilenmediğimi açıkça belirtmişim ve o da bu konuda o kadar kabullenmiş görünüyordu ki ona güvenmişim. Buraya geldiğim gibi bir riski asla göze almamışım ve bunu bir daha asla yapmayacaktım.

Ertesi gün uyudum. Kahvaltıyı atladığım için acıkmışım ama Rowan ya da Deb'le, hatta Ace'le karşılaşabileceğim eve girmemeye karar verdim. Şu anda Ledger'ların hiçbirisiyle uğraşamazdım. Pes edip mutfağa gittiğimde öğleden sonraydı. Aşçı bana acıdı ve bir bardak buzlu çayla birlikte yediğim bir sandviç yaptı.

"Düzgün bir öğle yemeği yemek istemediğinize emin misiniz? Şimdiye kadar yediğin en iyi sarımsaklı püre ile kızarmış tavuk yaptım," diye sordu kırk yaşlarında, sert sesli ve nazik tavırlı bir İskoç kadın olan aşçı.

"Eminim. Bunun için çok teşekkür ederim. Kendimi iyi hissetmiyorum, bu yüzden bir süre kendime saklayacağım."

Aşçı ciddiyetle başını salladı. "Nasıl , genç kız."

Evden çıkıp yürüyüşe çıktığımda buradan gitmem gerektiğini düşündüm. Öğle vaktiydi, güneş en tepedeydi ve hava cehennem gibi sıcaktı, bu da Ledger ailesinin klimalı eve yerleşmiş olacağı anlamına geliyordu.

Zara'dan aldığım hasır şapkamı ve güneş gözlüklerimi taktım, atletimin üzerine haki renkte bir şort giydim ve telefonumu alıp yola çıktım.

Ace'den nerede olduğumu ve kapımı çaldığını soran bir mesaj aldım. Ona kendimi iyi hissetmediğimi ve sonra görüşeceğimizi söyledim. Dürtmedi.

Ace tam bir hayal kırıklığıydı. Çok şey beklemiyordum ama saygı bekliyordum. Ona güvendiğim için aptalmışım.

Bir dahaki sefere, birisi gerçek olamayacak kadar iyi bir şey önerdiğinde, Isha, bunu hatırla ve muhtemelen gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bil.

"Hanımefendi," diye seslendi biri bana ve ben de döndüm.

Yavaş bir koşuyla yanıma bir adam geldi. "Clay Harrow, hanımefendi. Ben Ledger Çiftliği'nin ustabaşısıyım."

Elini uzattı ve ben de sıktım. "Ben Isha-"

"Kim olduğunu biliyorum. Rowan bu sıcakta fazla uzaklaşmadığınızdan emin olmak istedi."

"Ah... Ben sadece gezintiye çıkıyordum. Çok uzağa gitmeyi planlamıyordum." Clay, Yellowstone'daki Rip gibi görünüyordu ve yüzden kendimi kaba hissettim.

İri yarı ve iri yapılıydı, saman ve toprak kokuyordu. Nazik ve yıpranmış bir yüzü vardı. Ona güvenmek için içimde karşı konulmaz bir istek vardı ama kendimi tuttum. Ace'den sonra birine güvenmem için uzun bir süre geçmesi gerekecekti.

"Bir biraya ne dersin,
Isha?" Başımı salladım.

"Yatakhaneye gel."

Kıkırdadım.

"Ne?"

"Yellowstone'un büyük bir hayranıyım."

İç çekti. "Pek çok insan böyle olacağını düşünerek geliyor. Buralar o kadar da kanunsuz değil."

"Yani, düşmanlarınıza ateş etmiyor musunuz?"

Güldü. "Kesinlikle hayır, hanımefendi. Burada gerçekten kanun var."

Yatakhane tam olarak hayal ettiğim gibiydi ama daha büyüktü. Basit, sağlam bir yapıydı ve burayı evleri olarak görenlerin dostluğu ve kaba cazibesiyle işliydirdi.

İçeride hava yoğun bir ahşap ve deri kokusuyla doluydu ve Clay beni birkaç elçiyle tanıştırtırken kahkahalar mekânı dolduruyordu. Beni silahsızlandıran bir samimiyetle karşıladılar.

Mutfak masasında oturduk, oda loş tepe ışıklarıyla aydınlandı ve bira içtik.

"Demek Londra'dansınız, öyle mi?" Ellerden biri olan Eddie merak etti.

Ellili yaşlarındaydı ve çok fazla viski içmiş ve çok fazla sigara içmiş gibi bir sesi vardı.

"Öyleyim."

"Bir yer?" Benim yaşlarımda görünen Huey sordu.

"Büyük bir şehir," diye omuz silktilim. "Ah... New York ya da Chicago'ya çok benziyor." "Hiç gitmedim," dedi Huey. "Buradan başka hiçbir yerde bulunmadım."

"Birleşik Krallık'tan ilk kez ayrılıyorum," diye itiraf ettim.

"Gerçekten güzel konuşuyorsun," diye sırtı Eddie. "Netflix'te *The Crown*'ı izliyorduk ve sen de onlar gibi konuşuyorsun."

Hem İngiliz kraliyet ailesine benzediğim fikrine hem de bu kaba saba kovboyun *The Crown*'ı izlemesine güldüm.

"Bir çiftlikte çalışmak ve yaşamak nasıl bir şey?" diye sordum.

Bana karşı naziktiler ve bir gece önce olanlardan sonra bu, yaralı egom için bir merhem oldu. Kısa süre sonra, onlar çiftçilikle ilgili savaş hikayelerini paylaşıırken ben de onlarla birlikte gülmeye başladım.

"Eddie'nin gecenin köründe kuzeydeki otlaktan el feneri olmadan kestirmeden geçebileceğini düşündüğü zamanı hatırlıyor musun?" Clay'in gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Çiftlik için yeni bir kaplıca bulduğunu iddia ederek beline kadar çamur çukuruna girmişti."

Böyle pek çok hikâye vardı.

"Bu modern bir operasyona benziyor," dedim, "en azından benim gördüğüm kadarıyla."

"Çok modern olamazsın," diye iddia etti Eddie. "Sarah'nın bir drone kullanarak sığır sayımını modernleştirdiği zamanı hatırlayın. Sürüyü bir sonraki ilçeye kadar korkutmuştu. Hepsini geri getirmek iki günümüzü aldı."

Çiftlikteki yaşamı yönetiyor gibi görünen aksilikler ve tuhaf mantığın bir karışımı olan hikayeleri, her günün bir macera olduğu, toprağa ve paylaşılan deneyimlere bağlı bir topluluğun resmini çizdi.

Clay boş bira şişemi almak için eğildiğinde homurdandığını duydum.

"İyi misin?" diye sordum. diye sordum.

Eddie bana, "Blackie ona tekme attı ama onu içeri sokarken iyi tekmeledi," dedi.

"Blackie'nin bir at olduğunu varsayıyorum?"

Clay güldü. "Evet. Rotator manşet sakatlığı var. Çoğu zaman iyi ama... Bilmiyorum. O ağrı kesicileri almaktan çok korkuyorum çünkü çocukken uyuşturucuyla başım belaya girmişti."

Bunu daha önce de duymuştum. Yaralananların bazıları bağımlılıklarıyla mücadele ettikten sonra, bazıları mücadele sırasında, bazıları da şanslı olanlar daha önce fizyoterapi için geldiler.

"Sizin için buna bir göz atabilirim," diye teklif ettim, sesim endişe ve profesyonel merak karışımıydı.

Clay bir kaşını kaldırdı. "Ne diyecekmişim?"

"Fizyoterapist olmak için okuyorum," dedim iki elimi havaya kaldırarak. "Söz veriyorum, herhangi bir zarar vermeyeceğim."

"Cajun bir tanesine gitmişti, hatırladın mı?" Eddie söyledi. "Bacağındaki o şey olduğunda? Yardımcı olduğunu söylemişti."

Hastalarımın bazıları fizyoterapinin faydaları konusunda şüpheciydi. Sadece fizik tedavinin değil, ilaçların ya da ameliyatın fark yaratmasını bekliyorlardı, özellikle de Clay gibi işlerini yapmak için güçlerine ve dayanıklılıklarına güvenmeye alışmış erkekler. Ama ben acının en güçlülerimizi bile alçalttığını biliyordum.

"Bana yardım edebileceğinizi düşünüyor musunuz doktor?"

"Ben doktor değilim. Ama omuz yaralanmaları hakkında bir iki şey öğrendim," diyerek küçük bir gülümsemeyle onu rahatlattım. "Fizyoterapi, ilaç tedavisine gerek kalmadan harikalar yaratabilir. Tüm mesele yaralanmanın etrafındaki kasları desteklemek ve iyileştirmek için güçlendirmek."

Clay başını salladı, ilk baştaki şüpheciliğini bir parça merak kırmıştı. "Pekâlâ, Isha. Bana neler yapabileceğini göster," diye meydan okudu.

Ellerimi birbirine sürttüm.

"Her şey sırayla. Gömleğini çıkar." Eddie ve Huey ıslık çaldı.

"Pantolon da mı?" Clay imalı bir şekilde ama iyi bir mizahla sordu. Gözlerimi devirdim.

Bu ilk seansta Clay'e hareket kabiliyetini artırmak ve omzundaki ağrıyı azaltmak için tasarlanmış bir dizi nazık, hedefe yönelik egzersizde rehberlik ettim.

Rotator manşetinin etrafındaki kasları ısıtmak için bazı temel esneme hareketleriyle başladık, sakatlığını daha da kötüleştirmemeye dikkat ettik.

"Bu nasıl bir his?" Bir esneme sırasında sordum.

"İyi. Ah... gerçekten iyi."

Onunla her adımını konuştum.

"Birçok insan sürekli yanlış şekilde hareket ediyor ve bu da sakatlanmalara neden oluyor. Bu yüzden, yaptığınız bazı şeyler üzerinde çalışalım, örneğin ata binmek ya da... Bilmiyorum. Çiftlikte ne yapıyorsun?" diye sordum.

Eddie, Huey ve Clay güldüler.

"Kızım, sen başka bir şeysin," dedi Eddie.

Çiftlikte vücudunu nasıl kullandığını anladıktan sonra, omzunu nasıl yönetmesi gerektiği konusunda ona ipuçları verdim, böylece kendini daha fazla incitmeden işini yapabilecekti.

"Şimdi, kaslarınızı aşırı yüklemekten güçlendirecek bazı egzersizler yapalım."

İlerledikçe, ifadesini yakından izledim, rahatlık seviyesini ölçtüm ve etkili olmalarını ancak bunaltıcı olmamalarını sağlamak için egzersizleri buna göre ayarladım.

Tüm bunlar olurken Clay temkinli de olsa istekli bir katılımcı olarak kaldı; fizyoterapiyi sadece bir dizi egzersiz olarak değil, iyileşmeye giden bir yol olarak gördüğü için başlangıçtaki şüpheciliği yerini yavaş yavaş temkinli bir iyimserliğe bıraktı.

Clay başını iki yana sallayıp omzunu kaldırırken, "Lanet olsun, omzum gerçekten de aylardır olmadığı kadar iyi hissediyor," dedi.

"Dikkatli ol, tamam mı?" diye uyardım. "Şimdi sadece bölgeye masaj yapacağım." Ranzanın etrafına bakındım ve mutfığa doğru yürüdüm. Bir şişe zeytinyağı buldum ve masaya geri getirdim.

"Şimdi bir şeyler mi pişiriyorsun, Isha?" Huey bilmek istedi.

"Sadece masaj için biraz yağa ihtiyacım var."

Huey hemen, "Benim de masaja ihtiyacım var," dedi. "İstedğin zaman tişörtümü çıkarabilirim."

Eddie bir kahkaha attı.

"Pantolonunu çıkarma Huey," diye mırıldandı Clay. "Benim bir var."

"Gidip yaralanabilirim," diye teklif etti Huey.

Azarlama rahatsız edici gelmedi. Tehlike alarmlarım çalmıyordu. Birini böyle kendilerinden biri gibi hissettirdiklerini fark ettim.

"Korkarım ilgilenmiyorum." Sağ avucuma biraz yağ döktüm ve ellerimin arasında ısıttım. Ellerimi Clay'in omzuna koydum ve yoğurduğumda inledi.

"Tanrım, gelip bunu benim için her gün yapar mısın?"

"Eğer buradaysam, tüm egzersizlerini yaparsan bunu yapabilirim," diye kandırdım. Rowan yatakhaneye girdiğinde omzundaki düğümleri nazikçe çözüyordum.

"Ne oluyor lan burada?" diye sordu, Clay'in soyunmuş haline ve ellerimin onun üzerinde olmasına bakarak.

Gözlerindeki ateş yüzünden kaçmak istedim ama tuttum.

"Bir şeyi eline aldığında ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Daha sert bastırdım ve Clay yüzünü buruşturdu.

"İşte, kaçınmak istediğin şey bu."

Huey ve Eddie yatakhane den çıkarken Clay patronunun öfkesinden etkilenmemiş görünüyordu.

"Isha, omzuma fizik tedavi uyguluyor patron." "Şimdi mi?" Rowan bize doğru yaklaştı.

Masajı çabucak bitirdim ve ellerimi masanın üzerindeki kâğıt peçeteye sildim.

"Eskisi kadar iyi değil ama egzersizleri yapmaya devam ederseniz birkaç hafta içinde kendinizi daha iyi hissetmeye başlayacaksınız."

Clay ayağa kalktı ve gömleğini giydi. Sırıttı. "Bunu hiç acımadan yapabilirim, Isha. Sen bir mucize işçisisin, kadın." İki elini birden avuçlarının içine alıp parmak eklemlerimi öptü.

"Clay?" Rowan uyardı.

"Ne? Onun sihirli elleri var, patron."

"Vücudunun başka yerlerine de masaj yapmayı mı teklif ediyor? Ne kadar maaş aldığını biliyorum Clay, onu karşılayabileceğini sanmıyorum," diye karşılık verdi Rowan.

İçimdeki her şey dondu.

"Patron, bunu söylemen doğru değil," diye karşılık verdi Clay. Bana bakmak için döndü. "Isha, yardımın için teşekkürler. Bence harika bir fizyoterapist olacaksın."

Rowan'ın yanından geçerken titreyerek başımı salladım. Söylediklerine inanamıyordum. Birine yardım ediyordum ve o bana fahişe demişti. Buradan çıkmam gerekiyordu. Güvende olacağım bir yere, eve gitmeliydim.

Uzun zamandır çevremde kendimi güvende hissetmiyordum, evlerden ayrılıp Yasemin'le birlikte kendi evimi bulduğumdan beri.

Çiftlik evine doğru yürürken titreyen ellerimle Yasemin'i aradım. "Paraya ihtiyacım olursa, bana yardım eder misin?"

"Hadi ama bebeğim, sormana bile gerek yok," dedi bir esnemeyle. "Ne oldu?"

"Bu insanlar pek iyi değil. . Kötü bir şey olmadan önce eve dönmem gerekiyor."

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Para konusunda endişelenme. Biraz var."

O ve Derek bir yıl içinde New York'a taşınabilmek için para biriktiriyorlardı. "Sana geri ödeyeceğim," diye söz verdim.

"Hey, aramızda kalsın bebeğim, hesap kitap yok. Birbirimize yardım ederiz. Şimdi, biletini al ve o güzel kışını eve geri götür."

Bölüm 6

ROWan

"J İsa aşkına Rowan, sen bir pislisin," diye mırıldandı Clay. "Tanrı aşkına senin derdin ne?"

"O Ace'in kız arkadaşı," diye karşılık verdim.

Aklımı kaçırmıştım. Clay'i yarı çıplak gördüm ve ellerini, o güzel kahverengi ellerini onun teninde gördüm ve birini öldürmek istedim. Ona dokunmaya nasıl cüret ederdi?

"İngiltere Kraliçesi bile olsa umurumda değil. Yaralandığımı gördü ve bana yardım etti. Kafandan neler geçiyor senin? Benimle yatmıyordu."

Clay ve ben yıllardır birlikte çalışıyorduk ve o benim için Ace'in hiç olmadığı kadar kardeş gibiydi. İlişkimiz hiçbir zaman patron-ustabaşı ilişkisi olmadı. İkimiz de birbirimize saygı duyardık.

"Sana dokunmasından hoşlanmadım," dedim

ona. "Fizik tedaviydi, salak herif."

Clay tişörtünün üzerine chambray düğmeli bluzunu giydi.

"Hoşuma gitmedi."

"Seni anlamıyorum patron. Ondan kurtulmak istiyorsun çünkü Ace'in parasının peşinde olduğunu düşünüyorsun. Şimdi de kadınına dokunmuşum gibi davranıyorsun." Clay Stetson'ını taktı ve ben de onu takip ederek yatakhaneden çıktı.

"Hoşuma gitmedi." Kolundan tuttum ve yüzünü bana dönmesini sağladım.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu. "O Ace'in kız arkadaşı, az önce söylediğin gibi. Ondan hoşlandığına inanamıyorum. Ve eğer öyleysen, neden ona fahişe dedin?"

Çünkü kıskanmıştım.

"Isha'dan uzak dur, Clay."

Stetson'ımı çıkardım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. Bu kadın beni düğüm düğüm ediyordu. Buna inanamıyordum. Aceyle ana eve gittim ve doğruca onun odasına gittim. Kapısı kapalıydı. Kapıyı çalmadan açtım. Neyse ki kilitli değildi ama kırmaya hazırdım.

"Yarın JFK'den kalkacak uçakta yeriniz var mı?" Isha söylüyordu.

Lanet olsun. Kapısını arkamdan çarptım ve o bana ne yaptığımı soramadan telefonu ondan uzaklaştırdım ve aramayı sonlandırdım. Telefonu yatağının üzerine fırlattım ve yatağa yerleşmeden önce şiltenin üzerinde zıpladı.

"O da neydi?" diye sordu.

"Şimdi de Clay'i mi beceriyorsun?" diye sordum. Orosu lafı için özür dilemeye gelmişim ama nedense ağızımdan çıkan kelimeler özür dileycek cinsten değildi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Başını iki yana salladı. "Ben... siz ne tür insanlarsınız? Ace, annen, Caitlyn ve senin aranda birini göremiyorum. Hepiniz bana bir çöpmüşüm gibi davrandınız." Ben bir şey söyleyemeden elini kaldırdı, "Ve ben çöp *değilim*. Burada yaşayan, nefes alan, duyguları olan bir insanım."

"Clay'den hoşlanıyor musun?"

"Ne? Hayır. Hayır. Bir sakatlığı vardı ve ben ona yardım ettim." "Gömleğini çıkarmıştı."

"Genellikle fizyoterapi sırasında bu olabilir," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Ustabaşımı becerme, Isha. Özellikle de kardeşimi becerdiğin için."

Başını salladı, gözleri kapalıydı. "Çık dışarı. Ben gidiyorum. Yarın uçakta olacağım. Bu bana bir servete mal oluyor ve inan bana, param yok ama buradan gitmek için üniversite fonuma el atıyorum. Ace ile gelmekle hata ettim. Sizin ne kadar korkunç insanlar olduğunuzu bilmiyordum."

"Oh, kıcını sallayarak geleceğini ve bizim de öylece dönüp aile kasasının anahtarlarını vereceğimizi mi sandın?" Ona doğru yaklaştım, alanını işgal ettim.

Egzotik bir şey gibi kokuyordu. Jasmine. Evet, öyle kokuyordu, o ve Fransız tasarım parfümü.

"Senden, Ace'den ya da başka birinden hiçbir şey istemedim." Kızın gözlerinde korku vardı ama yine de kendini tuttu.

Ona olan saygım bir kademe daha arttı. Öfkelendiğimde etrafımdaki çoğu insan bana çok fazla alan bırakırdı çünkü hırçınlaşabilirdim.

"Hayır, bir şeyleri sormadan elde ediyorsun, değil mi?" Ellerimi omzuna koydum ve güzel, etkileyici yüzüne baktım. "Görünüşüne bakılırsa, erkekler senin için hayatlarını ortaya koymaya hazırdır; cüzdanlarını unut."

Gözlerini kapattı ve açtığında gözlerinden acı akıyordu. Sanki beni haşlamış gibi ellerimi ondan çektim.

"Bana baktığında tek gördüğün bu mu? Poundlar ve dolarlar mı?"

Nefes alamıyordum. Bu kadının beni nasıl ve neden açıp kanattığını anlamıyordum. Bana bir çeşit büyü yapmıştı ve eğer eski zamanlarda yaşıyor olsaydık, cadı olarak damgalanırdı.

"Beni isteyen bir kadın görüyorum." Onu kendime çektim, böylece ereksiyonumu ona yaslayabilecek ve bir şekilde rahatlayabilecektim. "Benim için yanıp tutuşan bir kadın görüyorum."

"Yanılıyorsun," diye nefes aldı.

"Kardeşimi oyalayan, kendini ustabaşıma ve şimdi de bana atan bir kadın görüyorum." Onu sertçe ittim ve yatağa düştü.

"Ustabaşımdan uzak dur. Eğer sevişmek istiyorsan, benim yatak odam seninkinden üç kapı aşağıda." Evime geldiğinden beri her gece odasına uğramıştım. Yalnız uyurdu. Ace onunla tam bir gece geçirmemişti, ama onun girip çıktığını görmüştüm.

"Lütfen gidin," dedi öyle bir vakarla ki utandım. Ben bir Ledger'dım. Ne istersem ve nasıl istersem onu yapardım. Hiçbir zaman pişmanlık ya da utanç duymadım. Hak sahibi bir orospu çocuğuydum.

"Neden Ace ile yatmıyorsun?" Ben talep ettim.

Duygusal olarak kendini toparlamasını izledim. Tanrım, yirmi bir yaşındaydı ve benim ona yaptıklarımın sonra kendini toparlama yeteneğine sahipti.

Ayağa kalktı ve benimle yüzleşmek için ayağa kalktı. "Ace ile olan ilişkim seni ilgilendirmez."

"Öyle."

"Hayır."

"Evet. Neden biliyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı ve gülmek istedim çünkü daha önce onun gibi bir kadınla tanışmamıştım, bu kadar güçlü ama bir o kadar da savunmasız. Aynı anda hem hesapçı hem de naif. "Hâlâ senden etkilendiğim yanılgısına mı kapılıyorsun?"

Gülümsedim. "Bebeğim, yanıldığını kanıtlamak zorunda bırakma beni."

", kendimi senin ustabaşına atıyordum, sana, Ace. benim gibi bir kadın, bir fahişe, herhangi bir erkeğe gerçekten ilgi duyar mı? Benim gibi bir kadın tek bir erkek için fazla kaprisli değil mi?"

Gri gözleri daha koyuydu, göz bebekleri büyümüştü ve ateş saçıyorlardı. "Her iki da sevgilim, sana binmek çağlar boyu sürececek bir yolculuk olacak."

"İğrençsiniz. Ben bir evde büyüdüm ve sen ve ailen kadar iğrenç insanlarla hiç karşılaşmadım. Pantolonunun içinde sihirli bir alet olduğunu düşünsen de seninle hiçbir işim olmaz."

Haksız değildi. Hepimiz ona karşı çekilmez davranıyorduk. Ama o, kardeşimin hayatını ve Masonlarla olan işimi altüst etmek için buraya gelmiş bir davetsiz misafirdi. İkisinin de olmasına izin veremezdim.

"İstedliğini söyle, Isha, *sihirli sikimden* biraz istediğini görebiliyorum." Geri adım atmak benim doğamda yoktu; onların aşağılamalarını hak ettiğimi bilsem bile, ayrılık atışını başkasının yapmasına izin vermek.

O sırada Ace içeri girdi ve ikimize de baktı. "Burada neler oluyor?"

"Kardeşin bana bir fahişe olduğumu ve gitmem gerektiğini söylüyordu." Konuşurken gözlerini benden kaçırmadı.

"Bu ne lan, Ro."

Ace aramıza girdi ve Isha'yı kendine çekti. "Tanrım, tatlım, çok üzgünüm."

Bana gösterdiği küçümsemenin bir kısmıyla ona baktı. Kendisine dokunamasın diye ondan uzaklaştı.

"Biletimi ayırtıyorum-"

"Hayır," dedi Ace kararlılıkla. "Hadi ama, bu hafta sonu panayırımız var. Eğlenceli olacak, Isha. Ro, götlük yapma."

O kadar hareketsiz ve kaskatı duruyordu ki neredeyse titriyordu. Öfkesi aşikârdı ve benimkiyle buluşuyordu. Bu kadın nasıl benim damarıma basıyordu? Neden ona izin veriyordum?

Derin bir nefes aldım. "Hafta sonu kal. Gelecek hafta eve dönmeni sağlayacağım. Biletini bile alırım."

"Hayır, teşekkürler. Kendi biletimi kendim alabilirim," diye homurdandı.

"Hadi, Isha. Sana eve dönüş biletini alacağıma söz vermiştim. Dört hafta burada kalacaktın ama sadece bir hafta sonra gidiyorsun. Burası o kadar mı kötü?" Ace aramızdaki gerginliğin farkında olmadan ona gülümsüyordu. Bu çocuk yanan bir odayı bile okuyamazdı.

Isha gözlerini kapattı. "Kalacağım ama uçak biletimi kendim alacağım." Sonra bana baktı. "Hiçbirinizin parasına ihtiyacım yok."

"Isha, inan bana, sana uçak bileti almak Ledger'ın servetine zarar vermez," diye şaka yaptı Ace. "Haksız mıyım kardeşim?"

Adam aptalın tekiydi. Onun yaşındaydı ama o daha olgun, daha bilinçliydi... sadece daha fazla. Deb, Ace'in onu nasıl ilginç bulduğunu merak ediyordu, oysa *ben* onun bu salakla bir şeyler yapmak istediğine inanamıyordum.

"Ace, izin ver Isha'yla konuşayım."

Ace uzun bir süre önce Isha'ya, sonra da bana baktı. Onu yanağından öptü ve gitti.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye mırıldandı Isha usulca ve odasının bahçeye açılan kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve güneş dağların ardında batarken dışarı çıktı. Kendine sarıldı.

Arkasından yaklaştım ve kollarımı ona doladım. Sertleşti ama itiraz etmedi. Çenemi başına yasladım.

"Hafta sonu kal," diye ikna ettim. "Ben alırım-" "Bana hiçbir şey almayacaksın, nokta."

Saçlarını öptüm, nedense onu teselli etmek için bir dürtü hissettim. Bu kadın beni parçalıyordu. Onu korumak ve ona göz kulak olmak istiyordum ve onun gitmesini istiyordum çünkü kendimi korumam için iyi değildi. Kışkandığım için Clay'i yarı yolda bırakmışım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, özellikle de bir kadın için. Birlikte olduğum herhangi bir kadının ne yaptığı umurunda değildi. Sahiplenici olmadığım için birlikte olduğum kadınları kızdırırdım. Ama Isha gibi çok az tanıdığım bir kadının yanında başka bir erkeği görmek içimdeki azgın boğayı ateşledi.

Onu kendime doğru çevirdim. Yüzü ifadesizdi.

"Özür dilerim," dedim sonunda.

Gözleri kısıldı.

"Clay'i kıskanıyorum... Ace'i. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bununla iyi başa çıkamıyorum." Daha önce kimseye kendimle ilgili bu kadar çok şey anlatmamıştım. Kelimelerin içimden bu kadar kolay dökülmesi, bu kadınla birlikte olmanın ateşle oynamak gibi bir şey olduğuna dair bir uyarı işaretliydi.

"Kıskanmaya hakkın yok."

Dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğildim, usulca, bir fısıltıyla, zar zor, ve bu hareketin doğruluğuyla tüm varlığımın hareketsiz kaldığını hissettim. Ağzına, ona sahip olmak istiyordum ama buna hazır olmadığımı biliyordum. Eğer bu kadını alırsam, yanacağımdan korkuyordum.

Beni şaşırtan bir güçle beni kendisinden uzaklaştırdı. "Bunu bir daha asla yapma."

"Özür dilerim... seni öptüğüm için değil, söylediklerim için. Ben asla özür dilemem, Isha. Ve az önce iki kez diledim."

Uzun bir süre bana baktı. Dudaklarını yaladı ve bana sırtını döndü. Sessizce "Yemekte görüşürüz" dediğini duyana kadar onu kaybettiğimi sanmıştım.

Bölüm 7

ISHa

I hafta sonu ve sonraki hafta kaldı. Özür diledikten sonra Rowan örnek bir vatandaş oldu ve Ace bile terbiyeli davranmaya başladı. Deb'in New York'a gitmesi ve Caitlyn'in ortalıkta olmamasıyla çiftlik evindeki gerginlik gözle görülür biçimde azaldı.

Caitlyn etraftayken ziyaretleri kısa sürüyordu ve Ace'in hâlâ onu geri kazanmaya çalıştığından şüpheleniyordum. Ona bu aptalca maskaralığa devam etmek yerine ona gerçekten neler hissettiğini söylemesini tavsiye etmiştim ama o Caitlyn'in bu yaklaşıma iyi yanıt vermeyeceği konusunda ısrar etti.

"Zaten Ro'ya kıyasla pısırik olduğumu düşünüyor, onu kıskandırmak için bir kız arkadaş uydurduğumu söyleyerek durumuma yardımcı olacağımı sanmıyorum."

Ama gitmememin asıl nedeni eğleniyor olmamdı... sonunda. Bir Amerikan köy panayırına gitmiştim, saman gezintisine çıkmıştım, gelmiş geçmiş en iyi barbeküyü yemiştim ve sonunda Ace'in bana söz verdiği tatili yaşıyordum.

Rowan bana çiftliğini gösterdi, beni ata bindirdi, bu hem zevk hem de acıydı çünkü cinsel bir sınırdı yaşıyorduk, teslim olmuyor ama uzak da durmuyorduk.

Ledger Çiftliği'nin, Montana'nın güneyi ve Wyoming'in bir kısmı boyunca uzanan Absaroka- Beartooth Wilderness olarak adlandırılan bölgede olduğunu öğrenmiştim. Bölge çok genişti ve el değmemiş manzaranın çoğu engebeli, vahşi bir güzelliğe sahipti ve dramatik dağların hakimiyetindeydi,

Montana'nın en yüksek tepesi olan 12.800 feet yükseklikteki Granite Peak de dahil. Geçtiğimiz hafta, alpin çayırlar, derin ormanlar ve berrak buzlu su göllerinden oluşan bir mozaik olan bölgenin çoğunu görmüştüm.

Bir sabah kahvaltı sırasında Rowan beni tekrar eyere bindirmeyi önerdi.

Ace bir kaşını kaldırdı. "Kendi atına binmesine izin mi vereceksin?" diye merak etti.

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

Rowan hoşgörüyü gülümsedi. "Elbette. Ama her ihtimale karşı dizginleri ben tutacağım. Çok uzak değil. Ace, sen de geliyor musun?"

Ace saatine baktı ve başını salladı. "Özür dilerim Isha, benim... benim bir randevum var."

Muhtemelen Caitlyn ile görüşüyordu ve bu konuda kendimi kötü hissedecektim gibi davranmak zorunda hissetmesinden nefret ediyordum. Keşke en azından Rowan'a itiraf etseydi ama bunun bir sır olarak kalmasını istediği konusunda kararlıydı. Her halükarda, sadece birkaç günlüğüne daha buradayken kardeşiyle yaşadığı dramın içine çekilmek istemiyordum.

"Sorun değil. Sen ," dedim en sevdiğim Amerikan deyimini kullanarak.

Rowan yorum yapmasını beklediğim halde yapmadı. Ace'in ortalıkta görünmemesinden neredeyse memnun görünüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

"Bu bir sürpriz," diye cevap verdi kalbimin daha hızlı atmasına neden olan bir gülümsemeyle.

Bu Rowan, bu rahat, eğlenceli Rowan, karşı konulmazdı.

Sabahın geç saatlerinde yola çıktık, güneş çoktan dünyayı canlı tonlara boyamıştı. Montana'yı sevmiştim. Sık ormanlar ve açık çayırlar, araziye yumuşak yamaçlar ve sivri dağların bir karışımı haline getiriyordu. Hava çam ve kır çiçeklerinin kokusuyla doluydu, tatlı bir koku biz at sürerken bizi takip ediyordu. Atların toynaklarının toprağa vurduğu ritim rahatlatıcı, sabit bir ritimdi.

Yarım saat sonra ağaçlar seyreldi ve su sesi havada fısıldadı. Patika öyle nefes kesici bir manzaraya açılıyordu ki, bir tablonun içine adım atmış gibi hissediyordum. Göl bir vadinin içinde uzanıyordu, yüzeyi masmavi gökyüzünü ve ötesindeki yüksek dağları yansıtan mükemmel bir aynaydı. Su kristal berraklığında bir maviydi, o kadar şeffaftı ki dibini kaplayan pürüzsüz taşları görebiliyordum. Etrafımızda arazi keskin bir şekilde yükseliyordu, dağlar nöbet tutuyordu, mevsimin sıcaklığına rağmen zirveleri karla tozlanmıştı.

Attan indik ve Rowan atları emniyete alırken ben de suyun kenarına doğru yürüdüm. Ayağımın altındaki çimen yumuşaktı ve hafif esintide başını sallayan kır çiçekleriyle bezeliydi. Sessizlik derindi, sadece ara sıra bir kuşun sesi ya da kıyıya vuran suyun yumuşak mırıltısı ile bozuluyordu. Burası gözlerden uzak bir cennetti, zamanın dokunmadığı bir yerdi.

Rowan her şeyi anlamamı izledi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hidden Lake'e hoş geldiniz." Sesi gurur ve şefkat doluydu. "Su cezbedici görünüyor," diye mırıldandım.

ancak kartpostallardaki gibi mükemmel bir sahne denilebilir.

Elleri gömleğinin düğmelerindeydi. "Yüzmeye gitmek ister misin?"

"Mayom yok."

"Burada sadece biz varız, sevgilim."

Kızardım ve gözlerim utanç içinde botlarıma baktı. Bana bakmak için çenemi kaldırdı.

"Bazen neredeyse görüldüğün kadar masum olduğuna inanıyorum."

Söylediklerinden hoşlanmadığım için kaşlarımı kaldırdım. "Affedersiniz?"

Sırıttı. "Hadi, diğer tarafa bakacağım. Sen de bana aynı nezaketi gösterdiğin sürece."

Sözünü tuttu ve ben de *neredeyse tutuyordum*. Adamın çırılçıplak bir kızı vardı, berrak suya dalmadan önce onu gördüm. Çekingen adımlarla onu takip ettim.

Sihir gibiydi. Günün sıcaklığı ve suyun serinliği.

"Çok iyi bir yüzücüsün. Nerede öğrendin?" Rowan sordu.

"Bir süre bir spor salonunda çalıştım. Olimpik yüzme havuzu da dahil olmak üzere tesislere ücretsiz erişimim vardı. Peki ya siz?"

Kıkırdadı. "İlk yüzme dersimi küçük bir çocukken burada almıştım."

Sessizce yüzdük. Kendimi zorladım, egzersizin verdiği yanmanın tadını çıkardım.

"Eğleniyor musun?" Kollarımı gölün ayakta durabileceğim kadar sığ olduğu bir kayaya doladığımda Rowan sordu.

"Bu inanılmaz."

"Buna sevindim."

Bir elini çıplak sırtımda gezdirdi ve titredim. "Lütfen şunu yapmayı kes."

"Ne

yapıyorsun?"

"Bana

dokunarak."

"Dokunulmaktan hoşlanmıyor musun, sevgilim?"

Kolaylıkla flört eden ve Rowan gibi bir erkeği idare edebilen kadınlardan biri olmak isterken kendimi kaba ve görgüsüz hissediyordum.

"Bunu yapman beni rahatsız ediyor," dedim ona dürüstçe. Nasıl naz yapacağımı ya da hislerimi nasıl saklayacağımı bilmiyordum.

"Beni de rahatsız ediyor," diye mırıldandı, boynumdan suyun üzerimi örttüğü yere kadar omurgamı izleyerek. Aniden elini çekti ve ben hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım.

Rowan "Aç mısın?" diye sorana kadar uzun bir süre rahat bir sessizlik içinde kaldık.

"Biliyor musunuz? Aslında öyleyim. Bu temiz havada bir şeyler var."

Öğle yemeği basit bir şeydi, sandviçler ve meyveler, ama tadı çevremizin güzelliği içinde bir ziyafet gibiydi. Saatler tembel bir memnuniyetle akıp gitti, güneş inişe geçene kadar gökyüzündeki yolunu izleyerek dağları altın ve pembe tonlarına boyadı.

"Çiftçiliği seviyorsun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Seviyorum."

"Benimle takılmak yerine meşgul olman gerekmiyor mu?" Sıcak bir kayanın üzerinde onun yanında oturmuş, etrafımızdaki bozulmamış güzelliği seyrediyordum.

Yanıma uzandı, heybesinde getirdiği bir havluyu yastık olarak kullandı, elleri boynunda kilitliydi.

"Ben de kendime aynı soruyu soruyordum, Isha."

Ağzım kurudu. "Ve?"

Yüzünü bana döndü. "İyi bir cevabım yok." "Kötü bir cevabın var mı?"

"Birkaç tane," diye kıkırdadı. "Çiftliği, toprağı seviyorum. Her zaman sevdim. En güzel anılarımdan bazıları burada geçti. Deb bunun kıymetini hiç bilmedi ve sanırım bu Ace'e de bulaştı. Çiftliği para kazanmanın bir yolu olarak görüyor."

"Nasıl görüyorsun?"

"Bir yaşam biçimi olarak. Ledger Çiftliği nesillerdir ailemize ait. Burayı bu hale getirmek için alın terimiz ve kanımız aktı. Ve her nesil bu mirasa katkıda bulundu, ben de bunu yapıyorum."

Sesindeki tutku ve yoğunluk, dokunmak için cazip olan çıplak gövdesinden daha çekiciydi. Bu yüzden ellerim bacaklarımın arasında kilitli, çenem dizlerimin üzerinde oturuyordum.

"Peki ya sen, Isha? Sen neyi seviyorsun?"

Omuz silktim. "Arkadaşım Yasmine'i seviyorum. O ve ben... O benim ailem, benim tek ailem. Başka bir şeyi ya da kimseyi sevdiğimi sanmıyorum. Birçok şeyi *seviyorum*."

"Aşk senin için büyük bir kelime."

Başımı salladım. "Evet... olması gerektiği gibi, sence de öyle değil mi? İnsanlar çizburger sevdiğimi ya da benekli penis sevdiğimi söylediklerinde... Anlamıyorum. Bir şeyleri nasıl *sevebilirsin*?"

"Neden biri benekli bir sevsin ki?" Güldüm. "Benekli penisin ne olduğunu sanıyorsun?"

"Enfekte olmuş bir penis mi?"

"Bu bir tatlı... bir puding." "Penis şeklinde mi?"

"Hayır, puding gibi ama içinde kuru üzüm var, bu yüzden benekli kısmı" diye açıkladım.

"Siz İngilizler çok tuhafsınız," dedi.

Ayrılmaya hazırlanırken göle, dağlara ve uçsuz bucaksız gökyüzüne son bir kez daha baktım. Burası, Rowan'la geçirdiğim bu an bana bir hediye gibi gelmişti - Montana'nın vahşi kalbinde bir parça huzur ve güzellik. Ona söylemedim ama burada onunla birlikte olmanın en değerli anılarımdan biri olacağından emindim.

Bölüm 8

ISHa

R Owan bana ata binmeyi öğretti.

Padoklarda başladık. Clay bana öğretmeye çalıştığında, siktir olup gitmesi istendi.

Çiftlik çalışanlarından bazılarını tanımaya başlamıştım ve Rowan'ın onlarla çiftlik evindeki kibirli insanlarla geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdiğini fark ettim.

"O diğerleri gibi değil," dedi kadın ellerden biri olan Sissy bana. "Hani şu Kaliforniya'dan gelip bir çiftlik satın alan, sonra da ağır işleri başkasına yaptıranlar var ya? Kesinlikle hayır. Rowan bütün ağır işleri kendisi yapar, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Hayır, aslında bilmiyorum," dedim özür dileyerek bira içerken. "Çiftçilik hakkında çok az şey biliyorum."

Sissy kıkırdadı ve o kıkırdadığında Rowan'ın gözlerinin üzerime dikildiğini hissettim. Masanın diğer tarafında oturuyordu ama sanki yanımdaymış gibi varlığını hissedebiliyordum.

Eddie'nin neredeyse yüzüncü yaş gününü kutlamak için çiftlik çalışanlarıyla birlikte bir bara davet edilmişim, herkes şaka yapıyordu. Birkaç kamyonla çiftliğin kuzeyindeki Livingston'a gitmiştik. Kasaba, içinden akan Yellowstone Nehri ve pitoresk küçük kasaba ambiyansı ile sanki bir Hollywood "Vahşi Batı" setinden koparılmış gibiydi.

Bronco's Rest adlı bara girdiğimizde kendimi gerçekten de bir film setinde gibi hissettim. Burası uzun bir günün ardından yerel çiftlik sahiplerinin uğrak yeri. Ahşap duvarlarında eski rodeo posterleri ve yerel çiftlik tarihinin fotoğrafları rustik ve sıcak bir atmosfer yaratıyordu. Barda yerel biralardan oluşan bir seçki ve doyurucu, ev tarzı yemeklerden oluşan bir menü sunuluyordu.

Masamız bira bardakları ve yiyeceklerle doluydu. Mavi peynirli sıcak kanatlar, patates kızartması, kızarmış tavuk.... Sanırım lahana salatası da dahil olmak üzere masadaki hemen hemen her şey mide zarınızı soymak veya kalp krizi neden olmak için tasarlanmıştı.

Küçük kasaba bar deneyiminin her dakikasını sevdim. Montana maceramın böyle olacağını düşünmüştüm. Çiftlik evindeki gösterişli ortam değil, burada beni yargılamadan kabul eden gerçek insanlarla birlikte olmak.

"Bir İngiliz'in bizimle takılacağı hiç aklıma gelmezdi," dedi Sissy, aradan biraz zaman geçtikten sonra ve bazen İngiliz deyimlerini kullanmamı yadırgasalar da ben de konuşmaların bir parçası oldum. Rowan tercüme etmek için devreye girdi, bu da beni eğlendirdi.

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"Sadece... Bilmiyorum." Sissy omuz silkti ve sanırım fazla züppe göründüğümü düşündü.

Ellerden biri bana "Montana'yı nasıl buldun?" diye sordu.

"Montana'ya mı taşınyorsun o zaman?" diye sordu bir başkası.

"Birkaç gün içinde Londra'ya dönüyorum." Tam olarak beş gün sonra. Eve döneceğim için mutluydum. Tüm bunları *sonsuz* dek geride bırakacağım için de üzgündüm. Belki bir gün turist olarak geri döner ve ziyaret edebilirdim. Ama Ace ile arkadaşlığımın uzun süreceği gibi bir yanılsama içinde değildim. Dürüstlüğü olmayan bir adam olduğunu kanıtlamıştı.

Rowan ise artık bana servet avcısı bir fahişe demiyordu ama hâlâ öyle *düşündüğünü* hissediyordum. Onun yanında dikkatliydim ama ne yazık ki kalbim öyle değildi. Onun nezaketi ayaklarımı yerden kesmişti. Sevginin benim Aşil topuğum olduğunu biliyordum. Hayatınızda fazla bir şey yaşamadığınızda, ona açlık duyuyor, onu arzuluyordunuz. Ve verildiğinde, zihniniz size oyunlar oynardı.

Bronco's Rest'teki müzik kutusu Brooks & Dunn'ın *Boot Scootin' Boogie* şarkısı ile canlandı. Hareketli temposu, odayı herkesi talaş kaplı dans pistine çeken bulaşıcı bir enerjiyle doldurdu.

Rowan muzip bir sırıtışla elimi tuttu ve çok geçmeden diğer dansçıların arasına karıştık, bedenlerimiz canlı ritimle senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Dansımız adımların ve dönüşlerin eğlenceli bir karışımıydı, aramızda kahkahalar fokurduyordu. Zahmetsizdi ve beni de en az korktuğu kadar heyecanlandırıyordu.

Rowan beni döndürürken gülerek, "Rüya gibi dans ediyorsun," dedi. "İyi yönetiyorsun." Kızarmıştım ve mutluydum.

Gençken parti yapmaya vaktim olmamıştı. İki işim ve tek ödemem gereken faturalarım varken bunu yapmak zordu. Arkadaşlarla bir barda içki içmek ya da sinemaya dışında pek bir sosyal hayatım olmamıştı. İlk kez bir Cumartesi gecesi, odalarımızın mahremiyetinde stres atmak istediğimizde Yasmine ile değil de bir erkekle dans ediyordum.

Boot Scootin' Boogie yerini Chris Stapleton'ın *Tennessee Whiskey* şarkısına bıraktı. Melodideki değişim yumuşak, kadife bir gece gibi etrafımızı sardı.

Rowan'ın elleri belimi tutarak beni daha da yaklaştırdı, adımlarımız duygusal melodiye uyacak şekilde yavaşladı. Hafifçe sallandık, barın geri kalanı bulanıklaştı. Tek bir kişi gibi hareket ederken, inkar edilemez bir uyumluluk hissettim, dans pistinin ötesine uzanan bir uyum.

"Londra'ya ne zaman gidiyorsun?" Rowan sordu.

Birkaç hafta önce beni Clay'in omzuyla çalışırken bulduğu fiyaskodan bu yana ilk kez Ledger Çiftliği'nden ayrılmamla ilgili bir şeyden bahsetmişti.

"Önümüzdeki Cumartesi. Uçağım sabah yedide Billings'ten Dallas'a hareket edecek."

"Kendi biletini kendin aldın." Bu bir soru değil, bir ifadeydi. "Evet."

"Bunun için paran var mı?" "Evet."

Biri beni itip kakarken beni daha yakına çekti ve inledim.

"Siktir, Isha. Senin için beni çok sertleştiriyorsun." Elleri kıcımdaydı, beni kavırıyor ve ereksiyonunu bacaklarımın arasındaki çentiğe dayayabilmesi için beni tutuyordu.

"Rowan, bırak beni," diye tısladım. Bu bariz bir şekilde cinsellik içeriyordu ve benim ilgi alanımın tamamen dışındaydı.

Elimi tuttu ve beni insanların yaz gecesi serinliğinde oturup sigara içtiği barın dışına çıkardı.

Beni barın kenarına, karanlıkta, kimsenin olmadığı bir yere çekti. Bir duvara yaslandım ve vücudu tepeden tırnağa beni sardı.

Alnını benimkine yasladı. "Seni istiyorum."

"BEN...BEN...." *Bununla nasıl başa çıkacağımı, seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.*

Kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirdi, sertliğini yumuşaklığıma doğru itti. Onun için ıslanmıştım. Kot pantolonumdaki ıslaklığı hissedebiliyordum.

"Beni istiyor musun?" diye sordu, sesi boğuk bir gümbürtüye dönüşmüştü.

Evet demeyi çok istiyordum ama beni hayatım boyunca koruyan alarm zillerimi çaldırıyordu

"Beni istediğini söyle," diye ısrar etti, eli vücudumda gezinerek giydiğim siyah kaşkorse bluzun üzerinden göğsümü avuçladı.

"Rowan," diye inledim sıkıştığında.

"Kahretsin, ele avuca sığmıyorsun."

Erkekleri öpmüştüm. Hatta bana dokunmuşlardı. Ama bu benim deneyimlerimin ötesindeydi. Vücudun bu çılgınlığı korkutucuydu.

Dudakları yüzümde gezindi, tenime değdi ve beni titretti.

Yanımda tuttuğum ellerim kendi istekleriyle kalktı ve göğsünde, yumuşak tişörtünü tutuyordu. Kalçasını bacaklarımın arasında gezdirdi ve beni biraz kaldırdı.

"Bin bana," diye emretti.

Nasıl yapacağımı bilemedim. Ona söylemek istedim. Elbette orgazm olmuşum ama nadirdi. Kendi bedenimi tanımıyordum. Kendi boşalmamı nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Ama görünüşe göre bedenim ne yapacağını biliyordu. Kalçalarım uyluğunun üzerinde hareket etti, sürtünme sinir uçlarımı titretti.

"Evet bebeğim, ikimizi de biraz delirt." Ellerini kalçalarımın koydu ve beni kalçasının üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi.

"Ne kadar ateşli olduğunu hissedebiliyorum," diye mırıldandı, dudakları yüzümü ateşe vermişti. Çözülüyordum ve ne yaptığımı bilmiyordum. Ona tutundum, inliyordu. Durmadı; beni yukarı ve aşağı doğru itmeye devam etti. Sürtünme çok fazlaydı ve aniden, küçük bir çığlıkla, dağıldım ve başım göğsüne gömüldü.

Kot pantolonunun fermuarını açan elini aramızda hissettim. Kemerini çözdüğünü duydum.

"Kardeşimi en son ne zaman becerdin?" diye sordu, elleri kot pantolonumun üzerinden beni kavırıyordu.

Bana fırlatılan bir kova soğuk suydı.

Dondum kaldım.

Anında hissetti ve eli hareketsiz kaldı.

Göğsündeki ellerim şimdi onu itiyordu, ona tutunmuyordu. Bana bu soruyu sorduğuna inanamıyordum.

Benden bir adım geri çekildi. Binanın önünden gelen loş ışıktaki yüzünü görebiliyordum. Sivri elmacık kemikleri daha keskin görünüyordu. Mavi gözleri daha koyuydu. Ağzında zalim bir kıvrım vardı.

Destek için duvara yaslandım.

İlk seferimin, kardeşiyle en son ne zaman seks yaptığımı öğrenmek isteyen bir adamla, ıssız bir yerdeki bir barın arkasında duvara yaslanarak olmasına izin verecektim. Bekâretimi bu şekilde kaybetmek niyetinde değildim.

"Isha," diye mırıldandı. Bakışlarımı indirdim ve ellerinin pantolonunun fermuarını çekip kemerini bağlamasını izledim.

Bana yaklaştı ve ben irkildim, titremeye başladım.

"Şşş, sorun yok. Sorun yok." örtmek için kaşkorsemini geri çekti.

Saçımı okşadı. "Sorun . Sen iyisin."

Beni kucakladı ve sırtımı okşayarak bana sarıldı.

Uzun bir dakika sürdü ve sonra ağlamaya başladım. Nedenini bilmiyordum ama geçen haftalardan beri bastırdığım tüm duygular içime çöktü. Duramadım. Neredeyse hiç ağlamayan ben, Isha George, kendimi bıraktım.

Rowan bana sarıldı, yatıştırıcı bir şekilde mırıldanarak iyi olduğumu söyledi. Her şeyin yolunda olduğunu.

Fırtına dindiğinde ondan uzaklaştım ve gözyaşlarımı sildim. "Bunun için özür dilerim. Ağlama girdiğime inanamıyorum." "Sorun değil," diye gülümsedi.

"Neden bana Ace'i sordun?"

Yüzü sertleşti ve güldü. Sertti, kasıtlı olarak acımasızdı. "Sevgilim, beni ne kadar azdırırsan azdır, kardeşim yakın zamanda orada bulunduyorsa aletimi içine sokmam. Baştan savma saniyelerden hoşlanmam, özellikle de kardeşiminkinden."

Ben bir aptalım. Ben en büyük, en aptal salağım.

"Ah." Kendimi boşlukta ve bağısız hissettim. Etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. Bir erkekle ilk orgazmımı yeni yaşamıştım ve o yarım yamalak saniyeler için endişeleniyordu.

Daha önce hiç kimse bana kendimi bu kadar ucuz, bu kadar kirli hissettirmemişti.

Yatakhane'deki o olaydan sonra gitmeliydim. Rowan Ledger'ın bana bir kemik atmasını umarak, kızışmış bir sürtük gibi nefes nefese kalmamalıydim. Bu yüzden , değil mi? Çünkü bu adama aşık olmuştum.

sert, inatçı bir adam. Bu kadar kısa sürede bu nasıl olmuştu? Bunca yıl kendi başımın çaresine baktıktan sonra hepsini bir kenara atmıştım, hem de ne için? Ucuz bir fahişe gibi bir barın duvarında sevişmek için mi?

"Isha, iyi misin?"

Omzuma dokunmak için uzandığında kendi içime çekildim. Korktuğumu gördü ve elini bıraktı.

"Hadi ama, sen gittin ve beni sikimi tutarken bıraktın. Kızgın olan ben olmalıyım." Ses tonu alaycıydı ama şaka yapıp yapmadığından emin değildim. Şimdi ona orgazm olmamı mı bekliyordu?

"Hadi bebeğim, beni içinde hissetmek istemiyor musun? *Seni becerirken?*" diye fısıldadı sertçe.

"Ben...Ben...Ben..." Panik ataktan kaçınmaya çalışarak zor nefes alıyordum. Birkaç yıl önce, evde Yas'la yaşadığımız korkunç bir olaydan sonra çok sık panik atak geçirmiştım. Bir danışman bana bunu yönetmem için araçlar vermişti.

Sığ nefesler alırken etrafıma bakındım ve "Duvar, kamyon, taş" diye fısıldadım.

"Ne?" Rowan yaklaşarak sordu ama ben duvara geri çekilince durakladı.

Üç sesi tanımlayın. "Müzik, kahkaha ve bir motosiklet motoru."

Rowan aklımı kaçırmışım gibi bana baktı, ama kendime dönmeye çalışarak onu uzaklaştırdım. Yasmine'in sesini duyabiliyordum. *Şimdi, vücudunun üç parçasını hareket ettir. Hadi, Isha, bunu yapabilirsin.*

Sağ yumruğumu sıktım ve açtım. Gözlerimi kapatıp açtım. Ve sonra ayağıma vurdum.

"Ne oluyor lan?" Rowan'ın dediğini duydum.

"Bedenimin dokunduğu üç şey," diye fısıldadım.

Bu sefer beni duydu, sanırım çünkü bana soru sormayı bıraktı. "Kot pantolonum. Spor ayakkabılarımın içindeki çoraplar. Yasmine'in kolyesi."

Kolyeyi kavradım.

Arkadaşımla birlikte aldığımız kalp şeklinde bir kolye. İkimizin de içinde birbirimizin fotoğrafı vardı. Sonsuza kadar bağlı kalmanın bir yolu.

Yavaş yavaş normal nefes almaya başladım; raylardan çıkan bir yük treni gibi değil.

Bölüm 9

ROWan

S Onu eve bıraktığımda çok sessizdi. Kamyonetin yolcu tarafındaki camını indirmiş ve yüzü dışarı sarkmıştı.

Panik atak geçirmişti. Onlar hakkında biraz bilgim vardı ve kendini sakinleştirmek için bir taktik kullandığını tahmin etmiştim.

Bunu ona ben yapmıştım.

Bunu korkunç şeyler söyleyerek yaptım.

Bunları söyledim çünkü Isha George'u izlemek içimde bir değişim yaratmıştı. Kendimi onu daha önce hiç yaşamadığım bir yoğunlukla isterken buldum ve istediğim sadece vücudu değildi, onun her şeyiydi. Kalbi, bedeni ve ruhu.

Isha sürprizlerle doluydu. Onu çiftlik çalışanlarıyla bu kadar zahmetsizce ve karizmatik bir şekilde etkileşime girerken görmek beklenmedik bir şeydi. Ona bayıldılar.

Eddie bana dedi ki, "O özel biri patron. Çok güzel ama onunla ilgilenmek istiyorum, anlıyor musun? Onu becermek değil, onunla ilgilenmek."

Clay de bana aynı şeyi söyledi. Omuz egzersizlerine yardımcı olmak için onu tekrar ziyaret etmişti, ancak bana masaj teklif etmediğini ve kendisinin de masaj istemediğini söylemişti. Rahatlamıştım çünkü onun ellerini onun üzerinde düşünmek zorunda kalsaydım aklımı kaçırdırdım. Ace'in onu becerdiğini, benim gibi onun da boşaldığını gördüğünü bilmek beni şimdiden öldürüyordu.

Tanrım. Elimi yüzümde gezdirip ona baktım.

Orgazm olduğunda onun kadar güzel bir kadın görmemiştim. Ve bazı güzellerle yatmışım. Tam o anda, aşağı indiğinde, yüzündeki kızarıklık neme dönüştüğünde, Eddie'nin ne dediğini anlamışım. Onu becermek istesem de, onunla ilgilenmek de istiyordum.

Ama onun gibi kadınların yaptığı buydu. Bir erkeğin onlara bakmasını sağladılar.

Ama uçak biletini bile ödemeni istemedi, ahmak.

"İyi misin?" Sonunda sordum.

Yüzünü bana döndü. "Ben ." İyi değildi.

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

Lanet olsun! Ona ulaşamadım. Ama bunu hak ediyor muydum? *O orgazm oluyor ve sen onunla yarım yamalak saniyeler hakkında konuşuyorsun.* Götün tekiydin. Bu benim için yeni bir şey değildi. Ama beynimi sarstı. Bana tarif edilemez bir şey yaptı. Başka hiç kimsenin yapmadığı bir şey.

Isha'ya kafayı takmışım. Olay buydu. Her zaman nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Kiminle olduğunu. Kiminle konuştuğunu.

Geçtiğimiz haftalarda onunla birlikte olmak için işimi ihmal ettim. Onu tanımaya başladım.

Zekiydi. Buna şüphe yok. Satrançta beni her seferinde yenerdi ve bu yeni bir şeydi. Politika konuşabilir ve normalde çoğu insanın kafasını aşan şeyleri gerçekten tartışabilirdi. Büyüleyiciydi. Bir kere açıldı mı, çok zevkliydi.

"Kevin Costner'la tanışacağımdan , biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Yellowstone'dan. Televizyonda bir program."

"Orası gerçek dünya değil, biliyorsun."

Elini göğsüne götürdü. "Hayır. Sakın bana Yellowstone çiftliği olmadığını söyleme?"

Sırıttım. "Korkarım televizyonda gördüğün gibi değil, sevgilim."

"Büyüyünce Beth Dutton gibi olmak istiyorum."

Yellowstone'u izlememiştim, bu yüzden kimin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece Kevin Costner'ın çiftlik sahibi bir adamı oynadığını biliyordum. "Neden?"

"Çünkü nasıl kış tekmeleyeceğini ve isim alacağını biliyor. Ben de hep bunu yapmak istemişimdir."

"Gerçekten mi?" Bu sofistike, zarif kadın ona yakışmazdı.

O zaman bir çocuk gibi kıkırdadı ve ben onun çok acı verici bir şekilde genç olduğunu fark ettim. "Kesinlikle. "Bir odaya girdiğimde, o odadaki kadınlardan biri olmak istiyorum.

ve kontrolü ele alın."

Zarafetiyle zaten bunu yaptığını sanıyordum. "Neyi kontrol etmek istiyorsun?"

"Benim hayatım."

Onunla vakit geçirmeyi dört gözle beklemeye başlamıştım. Clay acil durumlar dışında bana gelmekten neredeyse vazgeçmişti. Akşam yemeği sırasında Ace genellikle oradaydı ama yanında Caitlyn vardı. Caitlyn, Isha'ya birkaç iğneleyici laf attı ama Isha bunları vakur bir şekilde savuşturdu.

Bir gece Caitlyn gittikten ve Isha yattıktan sonra ona "Kız arkadaşın evde yalnızken Caitlyn ile çok fazla zaman geçiriyorsun," dedim.

"Başka şeyler yapıyorum, kardeşim. Ve Isha iyi. Londra'da o kadar meşgul ki bu onun için büyük bir lüks. Ben de geceleri buradayım," dedi ipek gibi.

Isha ile seks yapmasına dayanamadım.

Yani, tek istediğim derisinin altına girip onun bir parçası olmakken ona olabilecek en kötü şeyi söylemişim. Çılgınca düşüncelerle boğuşuyordum. Ace'le de benimle olduğu gibi inliyor muydu? Ace onun içindeyken o etkileyici gri gözleriyle ona bakıyor muydu?

Kamyoneti evin önüne park ettim. Tam kapıyı açacaktı ki elimi koluna attım.

"İyi misin?"

"Sana söyledim, öyleyim." Sesinde güç vardı.

"Panik atak geçirdin."

"Evet." Bana bakmıyordu.

"Neden?"

Bana baktı ve alay etti. "Neden panik atak geçirdim ki?" "Evet."

"Oh, Rowan, ama bu düşmanıma benim üzerimde nasıl güç kullanacağını söylemek olurdu, değil mi?"

Söyledikleri karşısında şok olmuş bir halde elimi omzundan çektim. Gidişini izledim ve sonra kamyoneti garaja sürdüm.

Eve geri dönüp onun yatak odasının önünden geçerken Ace'in sesini duyduğumda yaralı bir hayvan gibi uluyacak gibi oldum. Onunlaydı.

Buna dayanamadım. Dayanamadım işte.

Kapıyı çaldım ve kimse içeri girmemi istemedenden kapıyı açtım. Onları yatakta çıplak göreceğimi sanmıştım ama kadın odanın uzak bir köşesinde duruyordu, sırtı duvara dönüktü, adam ise yatağında oturuyordu.

"Ro, hey," dedi Ace sırtarak.

"Sadece Isha'yı kontrol etmek istemiştım," dedim açıklama olarak.

"Neden?" Ace sordu.

"Bronco's Rest'te panik atak geçirdi." Gözleri acıyla parladı.

Ace ona doğru yürüdü ve o da iki elini birden uzatarak yaklaşmasını engelledi.

"Seni tetikleyecek bir şey mi oldu?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Onun panik ataklarını biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. O benim arkadaşım... kız arkadaşım, kardeşim." "Önemli bir şey değildi," dedi Isha soğukkanlılıkla.

Çok ! Hiçbir şey değildi. Ve onu tetiklediğime dair güçlü bir şüphem vardı.

"Ama şimdi iyi misin?" Ace endişeli görünüyordu. "Evet."

"Bu yüzden mi yarın ayrılmak istiyorsun?"

Lanet olsun!

"Evet. Havaalanına yakın bir motelde kalacağım."

Ace başıyla onayladı. "Burada iyi vakit geçirmeni istedim, Isha. Gerçekten istedim."

Onun sözlerine cevap vermedi, sadece omuz silkti. "Sakıncası yoksa toparlanıp biraz uyuyacağım. Yarın beni Billings'e götürebilecek misin Ace?"

"Seni ben götüreceğim," diye konuştum ağabeyimden önce. "Günün ilerleyen saatlerinde orada bir toplantım var."

"Ama uçağınızın kalkmasına daha birkaç gün var. Neden burada kalmıyorsun?" Ace ısrar etti.

"Yapamam."

"Uçağınızı hareket ettirdiniz mi?" Ace sordu.

Başını iki yana salladı. "Onu taşımak çok pahalıya mal olur." Ace araya girdi. "O zaman bırak satın alayım-"

"Bana hiçbir şey almanı istemiyorum, *asla*," diye mırıldandı.

"Isha, bebeğim." Ace ona doğru yürüdü. "Benden ayrılıyor musun?"

Sert bir kahkaha attı. "*Şaka* mı yapıyorsun, Ace?"

"Hayır. Ben soruyorum."

"Toplanmam ve biraz uyumam gerek. Lütfen odamı terk edin."

Ace dönüp önce bana, sonra da Isha'ya baktı. "Her şey için çok özür dilerim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bir heykel gibi durdu.

Ace onun yanına gitti ve alnından öptü. "Yarın bizimle kahvaltı yapar mısın? Annem bu gece New York'tan dönecek."

Başını salladı, yüzü ifadesizdi.

Ace yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Hadi, onu biraz rahat bırakalım."

Onunla birlikte dışarı çıktım, arkamdan yatak odasının kapısını usulca kapattım. Oturma odasının uzak duvarına inşa edilmiş olan bara gittik. Burası babam tarafından bir erkek odası olarak tasarlanmıştı, deri sandalyeler ve ıslak bir bar vardı.

Kendim ve Ace için birer viski doldurdum. "Ne oldu?" diye sordu.

Omuz silktim. Ona kız arkadaşının kalçama kuru kuru boşaldığını söyleyemezdim, hemen ardından ona yakın zamanda onunla yatıp yatmadığını sordum.

"Onu neyin tetiklediğini merak ediyorum." "Onun tetikleyicileri neler?" Ben sordum.

İçini çekti. "Bir keresinde Londra'da oldu; ben de oradan biliyorum. Bardaydı ve adamın biri ona asıldı... yani, erkekler ona hep asılır ama o karşı koyar. Ama bu adam ona asıldı, amcığı hakkında bir şeyler söyledi ve sonra ellerini ona koydu. Sonra bir baktım, çıldırmış, nefes alamıyor ve saçma sapan konuşuyor."

"Dokunabildiğiniz, hissedebildiğiniz ve-"

"Evet. Neyse ki arkadaşası Yas oradaydı ve ne yapacağını biliyordu. Bana Isha'nın bazen panik atak geçirdiğini söyledi." Ace sinirli bir şekilde elini yüzünde gezdirdi. "Onu buraya hiç getirmemeliydim."

"Neden yaptın?"

"Bunun onun için iyi bir mola olacağını düşündüm. Ve o lanet bir nakavt, Ro."

"Ama uzun vadede onu istemiyorsun, değil mi?"

"Ne istediğimi bilmiyorum kardeşim." Biraz viski içti. "Biri ona dokundu mu, barda ona bir şeyler söyledi mi?" diye merak etti.

Evet, o ben oluyorum. Çünkü ben devasa bir pisliğim.

"Yarın gidiyor. Uçuşuna kadar üç gün boyunca Billings'te ne halt edeceğini bilmiyorum."

"Dört gün," düzelttim. "Uçağı Cumartesi sabahı." "Keşke burada kalsa."

"Bence gitmesi en iyisi." "Neden?"

İngiliz kız arkadaşını becermeyeyim diye, kardeşim, bu .

"Ne sana ne de bu aileye uygun biri değil. Onun gitmesine ihtiyacımız var ve senin de Caitlyn ile ilişkini düzeltmen gerekiyor."

Ace'in burun delikleri alevlendi. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Tanrım! Adam aptalın tekiydi. Isha'yı istemiyordu, bunu görebiliyordum. Hala Caitlyn'in peşindeydi.

"Peki, ne yapmak istiyorsan yap ama o kızın evimden gitmesini istiyorum."

"Babam her şeyi sana bıraktı diye-"

"Tam olarak bu anlama geliyor. Her şeyi bana bıraktı, sana ve Deb'e bakmak da buna dahil. Ben de bunu yapıyorum."

Ace başıyla onayladı. "Annem ne zaman evde olur?"

Saatime baktım. "Clay on bir civarı dedi. Onu havaalanından aldı ve yoldalar."

"Yani, bir saat içinde

mi?" "Evet."

"Sanırım onu kahvaltıda göreceğiz."

Ace'in içkisini bitirdikten sonra gidişini izledim. Kendime bir tane daha doldurdum, sonra bir tane daha.

Ve sonra daha da aptalca bir şey yaptım. Geceyi Isha ile geçirdim.

Bölüm 10

ISHa

I Rowan Ledger'a aşıkım. Aptalın tekiydim. Ben buydum işte. Nasıl olmuştu da o pisliğe aşık olmuşum?

Bana dokunmasına, benimle yaklaşmasına izin verdim ve bunun tek nedeni ona aşık olmamdı. Aksi takdirde bir erkeğin benimle bu kadar yaklaşmasına asla izin vermezdim.

Kendimi aptal gibi hissettim ve yüzümü yastığa gömdüm. Yarın ayrılıyordum. Rowan'ı bir daha asla göremeyecektim. İşte bu kadar. Bir aşk hikâyesinin daha başlamadan sonu. Beni duvara yaslamasına izin vermeliydim. En azından o zaman sadece pişmanlık değil, güzel anılarım da olurdu.

Bir adamın seni kullanmasına izin mi vereceksin? Evet. Tanrım, çok zavallısın, Isha.

İçinde bulunduğum durumun imkânsızlığı karşısında gözyaşlarımın ilk fırcasını hissettim. Her şeyin farklı olmasını dileyerek yastığa doğru hıçkırdım. Keşke Londra'da iyi bir adamla, basit bir adamla, Rowan olmayan biriyle tanışsaydım.

Ama ben *onu* gördüm. Katmanlarını. İstemeyi. Sahip olmayışını. Kardeşini özgür bırakma arzusu. Göt! Rowan'a Ace'hiç çıkmadığımı, her şeyin sahte olduğunu söylemek istedim ama bana inanacağını sanmıyordum. Onunla birlikte olmak için yalan söylediğimi düşünürdüm.

Odamın kapısının açıldığını duydum ve yüzüm yastığa gömülü olsa da o olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum, gözlerinin içimde delikler açtığını hissedebiliyordum.

Kıyafetlerin hışırtısını duydum ve sonra benimle birlikte yatağa girerken şiltede bir dalgalanma hissettim. Beni kendine çekti, göğsünü sırtıma yasladı. İçimden titrek bir nefes çıktı ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

"Şşş." Beni kendine çekti ve ben de dönüp yüzümü göğsüne gömdüm. "Artık yok, tatlım. Artık yeter. Ağladığını duymaya dayanamıyorum."

Beni tutarken sırtımı okşadı, elleri atletimin altına kayarken nazikti. Elini pijama şortumun lastiğinin altına soktu ve kıcımı avuçlayarak beni kendine çekti.

"Her şey girecek," diye fısıldadı usulca. "Çok üzgünüm, tatlım. Lütfen ağlamayı kes."

Gözyaşlarımın durması biraz zaman aldı. Neler olduğunu anlayamıyordum.

"Ben hiç ağlamam, bu yüzden... Benim sorunum ne bilmiyorum."

Kıkırdadı. "Belki de benim gibi bir pislikle çok fazla zaman geçirdiğin içindir."

Göğsüne sokuldum ve dudaklarının saçlarıma değdiğini hissettim. "Neden böyle hissediyorum?"

"Ne gibi?"

Başımı salladım, fırtınayı açıklayamıyordum. "Bu kafa karıştırıcı." "Benim için de öyle."

Pencerelerden süzülen ay ışığında ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Kafan neden karıştı?"

"Kardeşimin kız arkadaşını istemek. Seni istiyorum. Seni becermek istiyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum. Ben böyle biri değilim."

"Beni mi istiyorsun?" İstedliğini tahmin etmişim ama teyit etmek istedim. "İstiyorum."

Elimi tuttu ve vücudunda aşağı doğru kaydırды. Elim kalkmış sikinin üzerine koydu ve sıktı. Boxer şort giyyordu ve ben onu okşadıkça dolgun ve sıcak hissediyordu.

" bu," diye mırıldandı. "Seni ne kadar istediğimi hissedebiliyor musun?" "Evet."

"Beni istiyor musun?"

Cevap vermedim. Veremezdim. Utangaç ve emin değildim.

"Öğreneceğim." Bir elini kalçalarımın arasına kaydırды. Şortum boldu ve eli çıplak amımın üzerindeydi. "Çok ıslak." Bir parmağını soktu ve irkildim. "Ve çok sıkı."

Şortunun lastiğini çekiştirdim ve ten tene dokundum. İpek ve kadife gibiydi. Bu hayatımda dokunduğum ilk penisti. Onu okşadım ve inledi.

"Senin ellerine gelmek istemiyorum, sevgilim." Bu fikir beni heyecanlandırdı. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Parmağını içime soktu ve ben nefes nefese kaldım. Bunu tekrar tekrar yaptı. Parmağı klitorisimi buldu ve ben ona masaj yaparken o da bana baskı yapmaya devam etti.

Aletin üst kısmının ıslandığını hissettim ve başının etrafında döndüm. "Tadıma bak," diye homurdandı.

Benden ne yapmamı istediğini bilmiyordum ama sıvıdan biraz aldım ve dudaklarıma götürdüm. Beni izledi ve nefes alış veriş düzensizleşti, parmakları ısrarla üzerimdeydi.

"Tadım nasıl bebeğim?"

"Tuzlu," diye mırıldandım.

Beni öpmek için eğildi. Sonra amıma uzanan elini dudaklarıma götürdü ve sıvılarımla kapladı. Beni tekrar öptü. Bu sefer dilini ağzımın içine soktu, yaladı, tattı, yağmaladı.

"Ellerini üzerimde istiyorum," diye emretti. "Gelmemi sağla."

Daha önce hiç el işi yapmamış olsam da el işinin ne olduğunu biliyordum. Ya beni eksik bulursa? Ani bir korku içimi pençeledi. Sertleştim.

"Şşş." Vücudumdaki değişimi hemen hissetti. "Ne oldu?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ne hakkında, sevgilim?"

"Elimi nasıl kullanacağımı."

Bana baktı ve başını salladı. "Sana öğreteceğim."

"Tamam."

Şortunu çıkardı ve sonra atletimi başımın üzerinden çekti. Sonra da pijama şortumu çıkardı. Onu durdurmadım. Bunu istiyordum. Onu istiyordum. Bu benim çiftlikteki son gecemdi ve aşık olduğum bir adamla sevişmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Belki de bir daha aşık olma şansım olmayacaktı. Bunun her zaman olmadığını biliyordum. Nadir ve değerli olduğunu biliyordum. Hayatım boyunca Yasmine dışında kimseyi sevmemiştim. Ve şimdi de Rowan. Ne kadar yoksun bir hayattı ama şimdi gökkuşağının tüm renkleri elimin altındaydı sanki.

Yorganı itti ve başucu lambasını yaktı.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Görmek istiyorum." Bana tepeden tırnağa baktı ve ben göğüslerimi ve bacaklarımın arasındaki kılları gizleme dürtüsüyle savaştım. Diğer kızların hepsini ağdayla aldıklarını biliyordum ama ben almamıştım. O bölgeyi kesiyor ve temiz tutuyordum ama hiçbir zaman tamamen çıplak kalma ihtiyacı hissetmemiştim. Seks yapıyormuşum gibi değildi ve tam Brezilyalı yapan Yasmine bana çok acıdığını söylemişti.

"Çok güzelsin."

Gözlerinin içine baktım ve sözlerinin doğruluğunu hissettim. Daha önce hiç güzel hissetmemiştim. Ama bu sefer hissettim. Gülümsedim ve o da bana gülümsedi.

Beni nazıkçe, sıcak bir şekilde öptü.

"Öğret bana," diye rica ettim utangaçça, başını kaldırdığında. "Öğreteceğim. Ama önce sıra sende ve bende."

Kalçalarımı ayırıp omuzlarına koyana ve amımı ona gösterene kadar bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım. Utanmıştım ama aynı zamanda tahrik olmuşum.

"Parlıyorsun ve pembesin," diye mırıldandı ve sonra ağzı üzerimdeydi.

Oral seksin ne olduğunu biliyordum. Yasmine, Derek'in onu nasıl yediğini şiirsel bir dille anlatmıştı. Ama bu konuda duyduğum hiçbir şey gerçeğinin yerini tutmuyordu.

Klitorisimi ağzına aldığı anda beni ancak birkaç kez yalamıştı. Ve içimdeki sarsıntılar . Titrememi ve orgazmımı durduramadım. Bu, daha önce ortaya çıkarmayı başardığı her şeyden daha güçlüydü. " bu." Sularımı yaladı, ben de inledim ve sızlandım. Bu çok fazla. Hassastım; her şey gözlerimin ardında teknik renklerdeydi. "Isha, bana bak."

Gözlerimi açtım ve odaklanmaya çalıştım. "Tanrım, çok seksisin."

"Ben mi?"

"Evet." Sonra üstüme çıktı ve elimi tutup sikinin üzerine koydu. "Senin yaptığını ben de yapamaz mıyım?"

Gözlerini kıstı ve sonra kıkırdadı. "Bana sakso çekmek ister misin, sevgilim?"

"Evet, lütfen."

"Beni emmek istediğini söylerken bile çok şık ve düzgünsün." Ağzımı öptü ve sonra sırt uzanıp yastıklarla kendini destekledi.

"Devam et, tatlım."

Doğruladım ve ereksiyonuna baktım. Bunun büyük mü, küçük mü, yoksa ortalama mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen normal büyüklükteydi. Çoğu erkek normal boyutlardaydı ve dünyanın her yerinde kadınlar onlara sakso çekiyor ve sikleri boğazlarına kaçmıyordu. Ben de yapabilirdim.

"Bebeğim, bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Biliyorum. Ben sadece... istiyorum." Eğildim ve ucunu yaladım. Birkaç dakika önce onun tadına bakmıştım ama bu yüz kat daha iyiydi. Dolgun başının tepesini emdim ve inledi, elleri saçlarımdaydı.

"Şimdi iyice aç bebeğim ve beni yavaşça içine al."

Dediğini yaptım, yaparken de onu izledim. Gözlerini kaçırmıyordu ve nasıl hissettiğini görebiliyordum. Uyarılmışlığını ve sevgisini.

"İşte böyle. Şimdi yanaklarını biraz çukurlaştır. Aferin kızıma."

İyi kız mı? Neden bu kadar seksiydi? Olmamalıydı. Ben bir kız değildim, lanet olası bir kadındım. Ama çok seksiydi.

"Şimdi, boğazının arkasına gelene kadar beni almaya devam et." Yaptım ve sonra öğürdüğüm için bırakmak zorunda kaldım.

"Özür dilerim," dedim nefesimi toplamaya çalışırken. "İlk kez mi bir erkeğe sakso çekiyorsun?"

Başımı salladım.

"Ah... bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Evet," diye mırıldandım, bunu nasıl yapacağımı iyi bilmediğim için kendime kızdım. Hemen geri döndüm ve onun kahkahasını duydum. Onu derine çekmenin farklı yollarını deneyerek ve yumuşakça verdiği talimatlardan anladım.

Ben ritmimi bulup başımı aşağı yukarı sallarken o saçlarımı tuttu.

"İsha, şimdi durmazsan ağzına boşalacağım."

Kendimi çok güçlü hissediyordum çünkü nefes alış veriş i zorlaşmış tı ve gözlerini açık tutamıyordu. Bana büyük bir zevk vermişti ve ben de bu iyiliğ inin karş ılığ ını vermek istiyordum. Sevdiğ im adam ı memnun etmek istiyordum.

Eli baş ımı sık ıca kavrad ı ve kalçaları yukarı kalktı. Artık onun merhametine kalmış tım ve hoşuma gidiyordu. Rowan tarafından kontrol edilme hissin i seviyordum.

Menisinin boğazımın arkasına çarptığını ve ağz ıma dolduğ unu hissettim. Boşalırken inledi. Hepsini yutamadım ve çenemden aşağı damlad ı ve çok fazla olduğ unda biraz tükürdüm.

İş i bittiginde özür dileyerek ona baktım. "Her şeyi içime sindiremedim."

Nefesini tutarken bana gülümsedi. Parmağı çenemden göğüslerime doğru akan meninin izini sürdü.

"Çok iyiydin, sevgilim. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kafa."

Ses tonunda bir değişiklik vardı ama parmakları göğüs ucumu sıkıldığı için ona odaklanamıyordum.

"Uzan, Isha."

O zaman yataktan ayrıldı ve ben neler olduğunu merak ettim. Bitişikteki banyoya gitti ve elinde bir bardak su ve bir havluyla geri geldi. Suyu bana verdi.

"İç."

İstediyini yaptım ve bacaklarımın arasında sıcak havluyu hissettiğimde inledim. Şişmiş ve hassaslaşmışım ve sıcaklık iyi hissettiriyordu. Diliyle ve dişleriyle beni boşaltmıştı. Onu içimde hissetmenin nasıl bir duygu olacağını merak ediyordum. Ama çoktan boşalmıştı, bu yüzden tekrar ereksiyona geçmesini beklemiyordum. Biyolojimi biliyordum.

Geri geldi ve bu sefer yüzümü ve göğüslerimi sildi. Bardağı benden aldı ve yatağın başucundaki masaya koydu.

"İyi misin?"

Başımı

salladım.

Gideceğini sandım ama gitmedi. Onun yerine sırt üstü yattı ve bana sarıldı.

"Ah... bu kadar mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bu ne?" Sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum. "İşimiz bitti mi?"

"Bu gece için. Daha ister misin?"

"Ah...", diye esnedim.

"Biraz uyu, sevgilim." Alnıma bir öpücük bıraktı.

Başım göğsüne yaslanmış, kollarım ona dolanmış bir şekilde süzıldüm.

Bölüm 11

ROWan

"W "Lanet olsun, Ro?" Gözlerimi açtım ve Ace'in bana bakan kızgın yüzünü gördüm.

Isha'nın başı hala göğsümün üzerindeydi ve kolum onun etrafında.

Ona baktım, karmakarışık saçları ve şişmiş dudakları vardı. Kahretsin, çok güzeldi. "Defol," diye mırıldandım.

"Rowan," diye bağırdı Ace. "O *benim* kız arkadaşım."

Isha'nın gözleri açıldı ve şok içinde Ace'e baktı. Doğrulup üstünü örtmek için çarşafı çekti ve beni çıplak bıraktı. Aletlerimi saklamaya zahmet etmedim.

"Bunu yaptığına inanamıyorum, Isha," diye suçladı

Ace. "Ace-" diye başladı.

"Sen de diğerleri gibi orospunun tekisin," diye öfkелendi. "Ne yani, *onu* elinde tutabileceğini mi sanıyorsun? Rowan hareket eden her şeyi beceriyor."

"Ace, bunu biliyorsun-" diye tekrar denedi, sabırla.

"Sen bir aptalsın, Isha," diye bağırdı Ace. "Bir aptal ve lanet olası bir sürtük. İyi çocuk olmak senin için sadece lanet olası bir rutin."

"Ace, *dur*," dedi ve sonra derin bir nefes aldı.

"Kardeşinin yemek artıklarını seviyor musun, Ro?"

Gece bir ara, Isha'nın Ace'le yatmadığına ikna olmuşum. Ama kardeşimin yüzündeki öfkeye bakınca emin olamadım.

Ace kalkıp boxer'ımı ve kot pantolonumu giydim. "Seni kaltak-"

"Kes şunu, Ace." Elimi omzuna koydum ve bana öyle bir tiksintiyle baktı ki bu beni çok etkiledi.

Dönüp Isha'nın kederli yüzüne baktım. "Otuz dakika içinde hazır ol. Biz gidiyoruz."

Isha boşluğa baktı ve nefesinin kesildiğini gördüm. Panik atak geçirmesini istemiyordum. Onun için hiçbir şey yapamadığım şu anda olmazdı. Ace kendini kaybediyordu ve o her şeyden önce gelirdi. *Her zaman.*

"Isha," diye tersledim.

Bana baktı.

"Otuz dakika, değil mi?"

Dudaklarını yaladı ve başını salladı.

Ace ona "kullandı ve şimdi de terk edecek," dedi. Onu kızın odasından dışarı ittim ve kendi odama sürükledim.

"Kes şunu, Ace."

"Kız arkadaşımı becerdiğine inanamıyorum."

Onu *tam olarak* becermedim, ama onu yediğimi ve onun da bana sakso çektiğini bilmesine gerek yoktu.

"Aş artık bunu."

Kızgın bir şekilde başını salladı. "Bunu yaptığina inanamıyorum, Ro." "İnan."

"Sana karşı 'Ben çok masumum' numarası mı yaptı? 'Bunu daha önce yapmadım' falan mı dedi?"

Gözlerimi kısmıştım.

Sert bir şekilde güldü. "Evet. Onun bu. çok sıkı mıydı?" "Kapa çeneni, Ace. Onu istemiyorsun zaten."

"Özellikle de onu becerdikten sonra."

"Özellikle de şimdi," diye kabul ettim. Başından beri yapmayı planladığım şey bu değil miydi?

Onu kardeşimin gözünde daha az çekici mi yapacaktım? O zaman neden kendimi bok gibi hissediyordum? "Tüm o 'bana dokunmayın, ben tecrübesizim' ... bu

Saçmalık," diye Ace. "İnanılmaz bir kadın. Ama sonra, seni orospu çocuğu, sen de öylesin."

"İşin bitti mi?" Bir elimi göğsümde gezdirdim ve esnedim. "Çünkü Billings'e gitmeden önce bir duşa ihtiyacım var. Am gibi kokuyorum." Tamam, son kısmı gereksizdi ama sinirime dokunmaya başlamıştı.

Ace homurdandı.

"Caitlyn ve ailesi kahvaltuya geliyor," dedi bana. "Onlar gelmeden o sürtüğü evden çıkar."

Dışarı ıktı ve ben olanları anlamaya çalışarak kıpırdamadan durdum. Dün gece Isha'nın ağıladığını duymuştum ve buna dayanamamıştım. Onu teselli etmek için içeri girmiştim ve bundan daha fazlası olacağını biliyordum. Montana eyaletini ateşe vermeye yetecek kadar kimyamız vardı.

Ama, Tanrım, çok tatlıydı. Çok masumdu. Bana dokunmasına, tadıma bakmasına, beni emmesine bayılmıştım. Sıra dışı bir şeydi. Dün gece paylaştığımızdan daha iyi bir cinsel deneyim yaşamamıştım.

Hepsi rol müydü? Sadece deneyimsizmiş gibi mi davranıyordu? Bu onun sapkınlığı mıydı?

Eğer yleyse... Ülkedeki en büyük enayi , değil mi?

Hızlı bir duş aldım ve Caitlyn, Deb ve Masonların çoktan oturmuş olduğu yemek odasına gittim. Ace hâlâ öfkeliydi.

"Rowan, daha iyisini beklerdim," dedi Deb ama memnun olduğunu biliyordum. Ne de olsa planımız buydu. Ben Isha'yı baştan ıkaracaktım, Ace de onu terk edecekti.

Arkamdan bir ses duydum. Isha mavi beyaz gömlek elbisesi içinde başı dik, yanında tekerlekli valizi, göğsünde çapraz askılı çantasıyla duruyordu. Gözleri kırmızı ereveliydi. Yine panik atak geçirmişti. Bunu anlayabiliyordum.

Ace ayağa kalktı. Ama ben onunla Isha'nın arasına giremeden Caitlyn'in yanına gitti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Bebeğim, çok özür dilerim. Beni affedebilir misin?" Caitlyn gülümsedi ve onun saçlarına dokundu. "Evet, affedebilirim."

"Seni seviyorum. Benimle evlenir misin?" Cebinden bir yüzük çıkardı.

Donup kalmış olan Isha'ya bakmak için döndüm. Tam Ace'in yüzüğü Caitlyn'in parmağına geçirdiğini gördüğümde, yüzünde temkinli bir gülümsemeyle Isha'ya göz kırptığını gördüm. Caitlyn'e sarıldı ve Caitlyn ığlık attı.

Bana gülümseyen anneme başımı salladım. "p evden çıkar Rowan."

Isha bunu hak etmemişti. Kimse ona böyle şeyler söyleyemez.

Benden başka kimse.

"Kes şunu Deb. Tebrikler, Caitlyn ve Ace. Jack, Candy."

Dışarı ıktım ve Isha'nın kolunu tuttum, diğer elimle de bavulunu aldım. Onu evden dışarı çıkardım. O da bana ayak uydurdu, direnmedi.

Cipimin yolcu kapısını açtım ve onu içeri çektim. Tek kelime etmedi. Bir tahta gibi kaskatı kesilmişti.

Bavulunu arkaya koydum ve sürücü koltuğuna geçtim. "Isha?"

Bana bakmadı. "Gidelim," diye fısıldadı. Arabayı ben sürdüm.

Isha'nın bir gizem olduğunu anlamaya başlamıştım. Bir an çok güçlüydü, sonra savunmasızdı. Bir an benden hoşlandığına ikna oluyordum, bir an sonra bunun benim param olup olmadığını merak ediyordum. Kafamı çok karıştırıyordu.

"İyi misin?"

"Bana bunu sormayı kes," diye tısladı. "Bana cevap ver, ben de durayım."

"Hayır, iyi değilim. O sahne korkunçtu. Bunu hak etmedim." Hayır, hak etmedi.

"Ace sana neden göz kırptı?" "Ne?"

"Caitlyn'e evlenme teklif ettiğinde sana göz kırptı."

Omuz silkti. "Caitlyn'i kıskandırmak için beni yanında getirdi, böylece onu geri alacaktı."

"Onu terk ettiğini sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Onu terk etti."

Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum. "Yani, çıkmıyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı.

"Yoksa beni becermek istediğin için mi böyle söylüyorsun?"

Bunun üzerine başını kaldırıp bana baktı. "Buna inanıyor musun?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum, Isha. Dürüst olacağım, kafam allak bullak oldu. Masum gibi davranıyorsun ama sonra sana bakıyorum ve..."

"Ve ne?"

"Sana benzeyen hiç kimse bunun ticaretini yapmaz."

"Hangi yüzyılda yaşıyoruz biz? İnsan bir plan değildir, seni pislik. Buraya gelerek büyük bir hata yaptım."

"Yok artık." Buna itiraz edemezdim. Ama Ace benim kardeşimdi ve tüm dünyaya yalan söyleyebilirdi ama bunu bana yapmayacağını biliyordum. O küçük piçi ben büyüttüm ve içini dışını biliyordum.

Ondan sonra konuşmadı, ben de konuşmadım.

Arabayı sürerken uyuyakaldı ve bir benzin istasyonunda durduğumda uyanmadı. Yanağını yumruğuna dayamış bir çocuk gibi görünüyordu.

Yolcu koltuğu camı.

O daha çocuktı. Sadece 21 yaşında. Ama Tanrım, her yönden hayat doluydu. Çocukluğu muhtemelen bir kâbustu, aksini hayal bile edemezdim. O panik ataklar bir yerlerden geliyordu. Yine de içten kahkahalar atıyor ve insanlarla iletişim kuruyordu.

Arabayı sürerken Ledger Ranch işletme müdürünü aradım ve Isha için bir otel ve bilet rezervasyonu yapmasını istedim.

"Hafta içinde başka bir uçuşu var; onu iptal ettirin ve parasını iade edin" dedim. Çok parası yoktu, bunu anlamıştım ve bu mali yükü taşımasına gerek yoktu. Yazını mahvettiği için Ledgers ona bu kadarını borçluydu.

Her şey bitkin bir haldeymiş gibi uyudu, ki öyleydi.

Billings beş yıldızlı lüks otellerin olduğu bir yer değildi. Havaalanına yakın bir zincir otelde yer ayırtmıştı. Oraya vardığımızda onu sallayarak uyandırdım.

Şaşkınlıkla etrafına ve sonra bana baktı, gözleri kaymış, odaklanmamıştı. O an ona sarılmak, saçlarını okşamak, onu teselli etmek istedim. Hiçbir kadın beni Isha kadar hızlı etkilememişti.

"Oteliniz," dedim. "Bir gece için yer ayırtmışsınız. ödendi."

"Teşekkürler."

"Uçuşunuzu değiştirdim. Yarın sabah yedide Dallas'tan kalkıyor. İşletme müdürüm size detayları içeren bir e-posta gönderdi. O uçakta ol."

"Yapacağım."

"Şimdi, çık dışarı."

Yolcu kapısını açtı. Bagajdan valizini çıkarıp kapatırken onu izledim.

Çantasını kontrol etti, sonra da roll-on'unun sapını tuttu. Bana bakmadan, hiçbir şey söylemeden otelin otomatik cam kapılarından içeri girdi. Doğuştan gelen zarafetiyle yürüyordu ve ben kendimi bir pislik gibi hissediyordum.

Bölüm 12

ISHa

I e-postamı kontrol ettim ve gerçekten de Billings'ten Heathrow'a Dallas üzerinden bir uçuş için yer ayırttığımı görünce rahatladım. Yol boyunca business class'tı. Ledger'lardan bir veda hediyesi, şüphesiz. Ama ben onunla savaşmak için enerji.

Dün gece ve bu sabah olanlar beni tamamen yıkmıştı.

Spor ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa girip her şeyi akışına bıraktım. Tecrübelerime dayanarak hâlâ şokta olduğumu biliyordum. Hâlâ her şeyin etkisindeydim. Hâlâ kalp kırıklığı yaşıyordum.

İnsanlara kolay kolay güvenmezdim ama anlaşılmaz bir nedenden ötürü Ace'e güvenmişim. Bana asıldı ama herkes asılırdı. Ancak, ona gündelik iş yapmadığımı ve hiç seks yapmadığımı söylediğimde, buna saygı duydu. Arkadaş olduk.

Her zaman çalışıyordum, bu yüzden tam ödemeli bir tatil teklif ettiğinde karşı koyamadım. Yeni bir şeyler görmenin heyecanı karşı konulmazdı. Montana'ya varana kadar Ace'in planını keşfetmemiştim. Geriye dönüp baktığımda, onunla birlikte oynamamalıydım. Beni böyle aşağılayacağını hiç düşünmemiştim, ne de kardeşiyle tanışıp ona aşık olacağımı.

Uykuya daldım ve kapı aralıksız çalındığında kendimi karmakarışık hissederek uyandım.

"Kim o?" Sersemlemiş bir halde sordum. "Rowan."

Kapıya kadar olan birkaç metrelik yolu dengesiz bir şekilde yürüdüm. Küçük bir otel odasıydı. Orta boy bir yatak, bir masa, bir çeşit koltuk vardı ve hepsi bu kadardı.

Kapıyı ben açtım. "Bir şey mi unuttum?"

Beni geçip odaya girdi. Kapıyı kapattım ve odayı soğutmak için pek de iyi bir iş çıkarmayan gürültülü klima ünitesinin hemen üzerindeki pencerenin yanında dururken ona baktım.

Onu sessizliğiyle baş başa bıraktım ve banyoya girdim. Hızlı bir duş aldım ve çıktığımda gitmiş olmasını umdum. Rowan'la uğraşacak gücüm yoktu. Sadece eve gitmek ve geçen birkaç haftayı unutmak istiyordum. Eninde sonunda iyi olacaktım, bunu biliyordum. Daha kötülerini atlatmıştım.

Gece uyumak için bir kenara ayırdığım tişört ve pijama şortumla dışarı çıktığımda yatakta oturuyordu. Midem yemek kaldırmıyordu, bu yüzden yiyecek bir şeyler almayı düşünmüyordum. Sadece o uçağa binmek istiyordum.

"Ne istiyorsun?" Hâlâ buharlı olan banyonun açık kapısına yaslanarak sordum.

"Bilmiyorum."

"Çiftliğe geri döndüğünü sanıyordum."

"Bir saat araba kullandım ve sonra geri döndüm." "Ve nedenini bilmiyorsun?"

Bana baktı ve başını salladı.

"Eminim bu otelde başka odalar da vardır. Bir tane biraz uyumalısın, ben de öyle yapmayı planlıyorum."

Yatağa doğru yürüyüp içine girmek istedim ama Rowan'a yakın olmak istemiyordum. O beni zayıflatıyordu ve şu anda güçlü olmam ve Yasmine'le birlikte olana kadar kendimi bir arada tutmam gerekiyordu. Sonra dağılabilirdim.

Bana doğru geldi ve yaklaştıkça irkildim. Yüzünde oynayan şeyi görmek istemediğim için ondan uzağa baktım.

"Bir çocuk gibi görünüyorsun," diye fısıldadı. "Taze yüzlü ve... masum."

"İkimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz." Hâlâ ona bakmıyordum.

Eliyle çenemi tuttu ve yüzümü ona çevirdi. "Dün gece seni neden sikmediğimi biliyor musun?"

Cevap vermedim. Yaptığımız şeyin sevişmeye çok benzediğini düşündüm, ama yine de ne biliyordum ki? Burası büyük ligdi ve ben de Londra'dan gelmiş, kafasıyla kışını ayırt edemeyen bir aptaldım.

"Kardeşimin kız arkadaşını becermek istemedim." "Sana söyledim-"

"Ama artık onun değilsin," diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

"Yani, veda sikişi için mi buradasın? Hepsi bu mu?" Onu hâlâ istiyor olmaktan nefret ediyordum. Veda edebilmek için burada olmasından mutlu olduğumdan nefret ediyordum.

"Evet."

Acıtmaması ama acıttı. Ben aşık olmuştum, ama o ne hissediyordu? Sadece şehvet mi?

Sonra beni öptü, yavaşça, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Dudakları dudaklarıma çarpınca içimden bir ses, bir inilti çıktı. Dili ağzımın içine girdi. Alt dudağımlı emdi, hafifçe ısırdı. Ağzım onunkini bulmak için hareket etti, istiyordum, *istiyordum, istiyordum*.

"Evet," diye mırıldandı dudaklarını dudaklarıma değdirirken.

Bir kez daha alt dudağımlı ısırdığında nefesim kaçtı, bu sefer daha sertti.

"Daha fazla mı?" diye sordu.

"Evet."

"Beni istemeni seviyorum, ağzının benimkini aramasını seviyorum. Seni öptüğümde vücudunun titremesini seviyorum."

Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve ağzını kendime doğru çektim. Bu sefer onu öptüm. Dudaklarını yaladım, ağzına daldım, dişlerimi çenesine, dudaklarına kapattım. Onu bütünüyle tüketmek istedim.

Kalp atışlarını ellerimde hissedebiliyordum, uyarılmışlığımız ve heyecanımızla eşleşen kesik kesik bir ritim. Rowan'la sevişme düşüncesi içimde bir ateş gibi yanıyordu.

Ağzını kaldırdı ve ben "Hayır" diye inledim.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Evet."

"Seni öpmemi ister misin?"

"Rowan...."

Kıkırdadı ve burnumu kendi burnuyla okşadı. "Seni nasıl öpmemi istersin?" Dudaklarını usulca dudaklarıma değdirdi. "Bu iyi mi?"

"Güzel," diye nefes aldım.

"Yoksa mi istersin?" Ağzımın üzerinde oyalandı; yaladı, öptü.

"Bunu ben de sevdim."

"Ama en çok bunu seviyorsun, değil mi? Ben senin içindeyken?"

Dili ağzıma girdiğinde onu kendime çektim. Öpüşme derinleştikçe inledim. Sadece ama yine de sevişiyormuşuz gibi hissediyordum. Nefesim kesildi. Diliyle ağzımı okşadı ve kalçaları zaman kadar eski bir ritimde benimkilere doğru hareket etti.

Bu sadece bir öpücük değildi. *Her şeydi.*

Ellerim saçlarında kenetlendi, temas için çaresizdim.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Seni öpmek başka bir kadını becermekten daha erotik."

Alnını benimkine yasladı.

"Pantolonuma boşalmaya hazırım, sevgilim."

Bizi hareket ettirdi, beni yatağa indirdi. Hala kot pantolon, tişört ve botlarla yanıma uzandı. Ben de hâlâ tamamen giyiniktim ama yine de bu çok samimiydi. Bir parmağıyla yüzüme dokundu ve dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Hayatımda senin kadar güzel birini görmedim."

Erkekler bana daha önce de böyle şeyler söylemişti ama onlara hiç inanmamıştım. Ama Rowan'ın gözlerine baktığımda ona inandım. Parmaklarını öptüm ve birini dudaklarımın arasında tuttuğunda, onu içeri aldım ve o izlerken emdim.

"Dün gece bana şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kafayı verdin." Parmağını bıraktım. "Gerçekten mi?"

"Evet, *gerçekten*. Neden hep onay istiyorsun?"

Yutkundum. O fark etti. Çok az kişi fark etti. "Hakkımda söylenen iyi şeylere inanmakta güçlük çekiyorum."

Bir parmağını boğazımdan aşağı, göğüslerimin arasındaki vadiye doğru okşadı. Tişörtümün üzerinden bir meme ucumu daire içine aldı ve şişti. Sonra aynısını diğer göğsüme yaptı.

"Çok şehvetlisin ve sorma, *gerçekten* mi? Öylesin. Sana dokunmama bile gerek kalmadan tahrik oluyorsun."

"Bu daha önce hiç olmamıştı."

Bana inanmasını istiyordum ama bana bakışından inandığından emin değildim.

"Seninle sevişmek istiyorum. Bu gece bana verir misin?" diye sordu bana nazikçe, içtenlikle.

"Evet Rowan, bu gece sana vereceğim."

Bölüm 13

ROWan

I Kulağının kenarında bir parmağımı gezdirdim ve titrediğinde çok mutlu oldum. Hiç bu kadar duyarlı bir kadınla birlikte olmamıştım. Bu gerçek miydi? Rol mü yapıyordu? Bilmiyordum ve umurumda olmamasını diliyordum. Bir kadının orgazm taklidi yapması daha önce hiç umurumda olmamıştı. Hep bunun onun kaybı olduğunu düşünmüştümdür. Eğer o onu boşaltmamı istiyorsa, zaten boşaltmış gibi davranmamalıydı.

Ama Isha ile, onu *istedim*. Boşalmasını izlemek istedim çünkü boşaldığında rüya gibi görünüyordu.

"Geçmişini düşünmek istemiyorum," dedim ona.

Dudaklarını yaladı ve ben de inledim.

"Bunu her yaptığında, dilini aletimin üzerinde hissetmek istiyorum." "Yapabilirim... Bunu senin için yapabilirim."

"Oh, yapacaksın. Bütün gece bizim. Hayalini kurduğum her şeyi sana yapmak istiyorum."

Derin bir nefes aldı ve gözleri büyüdü. "Anlat bana."

"Yemek masasına geldiğin ilk gece beyaz bir elbise giymiştin. Dizlerine kadar geliyordu ama oturduğunda yukarı kayıyordu. Kahverengi kalçalarını görebiliyordum." Elimi bacağına koydum. Güneşte yeterince zaman geçirdiğim için ellerim genellikle oldukça bronzlaşmıştı ama o daha da koyuydu ve bunu son derece erotik buldum. "Elbiseni yukarı kaydırmak istedim." Kalçasına dokundum. "Islak olup olmadığını görmek istedim." Elimi yavaşça ortasına doğru götürdüm,

İkimize de işkence ediyordum. "Ve sonra klitorisini bulmak ve daire içine almak istedim." Parmağıma onun sularından biraz aldım ve dediğimi yaptım. Kalçaları öne doğru sarsıldı.

"Cevap vereceğini biliyordum, aynen böyle."

Klitorisile oynamaya devam ederken gözlerinin içine baktım. Orada yatıyordu, nefesi kesilmişti. "Boşaldığında bana bak" diye mırıldandığımda gözleri kapanmak üzereydi.

Gözlerini açık tutuyordu ama uyuşturulmuş, arzu sarhoşu gibi görünüyordlardı. Daha önce hiçbir kadın benim için bu kadar ateşli olmamıştı ve ikimizin de kıyafetleri hâlâ . "Rowan." Kalçaları öne doğru hareket ederken klitorisini benimkine doğru itti.

Parmaklar.

"Daha fazla baskı,
sevgilim?" "Evet."

Artık serbest kalmak için titriyordu ve ben kontrolümü kaybediyordum. Elimi çektim ve protesto için haykırdı.

"Şşş, seni tuttum, bebeğim. Seninle ilgileneceğim."

Şortunu indirdim ve çıkardım. Sonra o izlerken tişörtünü de çıkardım. Elimi göğsünden amına doğru götürdüm.

"Çok seksisin."

O beni izlerken ben soyundum, kalçaları birbirine sürtünüyor, vücudu şehvetli bir şekilde hareket ediyordu.

Bu kadının tecrübesiz olmasına imkan yoktu. Deneyim umurumda değildi. Bunu tercih ederdim ama nedense Isha'nın başka erkeklerle de yatmış olması beni rahatsız ediyordu, bunlardan biri de kardeşimdi. Ace'in Caitlyn'i kıskandırmak istediğini söylediğinde ona inanmıştım. Onunla yatmadığına inanmadım. Onu nasıl istemez? *Arkadaş* oldukları için onu Montana'ya kadar getireceğini mi düşünüyordu? Beni ne kadar saf sanıyordu?

Ama şu anda bunların hiçbir önemi yoktu. Onunla bir gecem vardı ve sonra hayatımdan çıkacaktı.

Çırılçıplak ona doğru süründüm ve burnumla amını okşadım. Isha gibi kokuyordu. *Bu kokuyu asla unutmayacağım*, diye düşündüm, bu misk kokulu, tatlı aroma tamamen ona aitti.

"Bebeğim, şimdi gelmek ister misin?"

"Evet." Sesinde gözyaşları vardı; o kadar sıkı tutunuyordu ki.

Kıçını avuçladım ve onu yerken tuttum. Onu nazıkçe orgazma sürüklemedim; dilimle becererek, klitorisini emerek ve onu yalayarak onu orgazma ittim.

Nasıl boşaldığını zaten biliyordum ve geçen seferki kadar seksiydi. Orgazmını yaladım, ne kadar ıslandığını ve nasıl zonkladığını sevdim. Kaslarının etrafımda sıkıldığını hissetmek için iki parmağımı içine soktum. Lanet olsun, çok . Onun içinde bir dakika bile dayanamazdım. Klasik bir pompala ve boşalt durumu olacaktı. Ama bunu telafi edecektim.

"İçeri gel," diye fısıldadı.

Prezervatifi kotumdan çıkarmak istedim ama bir parçam bunu yapmadı. Oldukça büyük ve aptal bir parçam. Onu çıplak istiyordum.

"Korunuyor musunuz?"

Bana bir an şaşkınlıkla baktı ve sonra başını salladı. "Evet. RİA'm var."

Çok riskliydi. Bu kadına güvenmiyordum. Hamile kalabilirdi ve ben de hayatımın sonuna kadar nafaka öderdim. Ve tüm bunlara rağmen prezervatif engelini istemiyordum.

"Temiz misin?" diye sordum.

Sonra aniden yorulmuş gibi gözlerini kapattı. Kalkmaya çalıştı ama ben izin vermedim. Üstüne çıktım ve sikimi ıslak amına sürtmeye başladım. "Bunu sormaya hakkım var."

"Rowan, beni dinle. Bu benim ilk seferim."

Bir kahkaha attım. "Tatlım, bir çocukla dalga geçme." "Çekil üstümden, göt herif."

"Şimdi, şimdi, sevgilim. Bakire rutinine inanmadığım için kızma." Eğildim ve dirseklerimin üzerine yaslandım, onu öptüm, sorularıyla her şeyi berbat etmeden önceki halimize geri getirdim. Bir prezervatif takıp bu işi bitirmeliydim.

Neden bu kadın bana daha önce hiç istemediğim şeyleri düşündürüyor ve yaptırıyordu?

"Şşş, şşş," diye fısıldadım, gözyaşlarını hissettiğimde ağzını kendi ağzımla ısırdım. Gözyaşlarını yanaklarından yaladım.

Kendimi onun açıklığına yerleştirmek için aşağı uzandım ve yavaşça içeri kaydım. Nefes nefese kaldı. Çok ıslaktı ve hâlâ çok sıkıydı. Ace bana onu becerdiğini söylemeseydi, ona inanırdım; ben içine iterken her santimetremi o kadar sert kavırıyordu ki.

"Tanrım, bebeğim. Çok sıkısın. Çok ıslaksın." Gözleri kapandı ve irkildi.

"Aç şu lanet gözlerini," dedim ve açtığında acısını görebiliyordum. "Canını yakıyorum." Bu bir soru değildi.

"Durma," diye yalvardı.

"Yapmayacağım, bebeğim. Ama beni içeri al. Bırak gireyim. Rahatla, sevgilim."

Kalçalarını onunkilere doğru salladım. Ace onu beceriyorsa nasıl bu kadar dar olabilirdi? Belki de küçük bir amcığı vardı. Bazı kadınlar öyledir.

Vücudu benimle rahatladı ve yavaş yavaş içeri kaydım. Bu dayanılmaz derecede erotikti ve her saniyesini sevdim. Taşaklarını içine girdiğinde alnımı onunkine yasladım. İkimiz de zor nefes alıyorduk.

"Nasıl , Isha?" "Doymuş hissediyorum."

"Evet."

"Ben... sanki sen benim içimdesin ama ben de senin içindeyim."

Onun sözleriyle hareket ettim. girip çıkarken bu kez gözlerini kaçırmadı. Bana uyum sağlamanın hâlâ acı verdiğini biliyordum ama bunu daha önce de yapmıştı, iyi olacaktı ve bedenim zaten kontrolümden çıkmıştı.

"Bebeğim, seni *sert* sikeceğim."

Haykırdı ve amının sikimi sıkıldığını hissettim. Yine orgazm olmuştu. Aynen böyle. Gözlerinde merakla bana baktı. Pek çok kadınla sikişmişim ve hiçbir penetrasyon yoluyla boşalmamıştı. Her zaman klitoral uyarımla ilgiliydi, bu yüzden am parmaklama ve yeme becerilerimi geliştirmiştim. Ama bu kadın her yönden farklıydı.

"Rowan." Titriyordu ve ayak bilekleri sırtıma batıyordu.

İçinden çıktım ve kalçalarını omuzlarıma attım. Daha derine inmek, onu rahmine kadar hissetmek istiyordum.

Tekrar çılgılık attı. "İyi misin?"

Durakladım.

Hiçbir şey söylemedi ama ben içeri iterken inledi. Hâlâ canını yakıyordum. Ne kadar sıkı olduğunu hissedebiliyordum ve cennet gibi hissettiriyordu, ama rahatsız olduğu açıktı.

Sağ elimle klitorisleriyle oynarken, sol elimle de onu yüksekte tutmak için kığının yanaklarından birini kavradım.

"Yapamam," diye inledi.

"Evet, bebeğim, yapabilirsin. Benim için gel ki ben de senin için gelebileyim. Seni doldurmak istiyorum."

Ben konuştukça ıslandığını hissedebiliyordum.

"Fantezilerimden birinde, seni aynen böyle tutuyorum, sana çarpıyorum, her rahim ağzına vuruyorum, kaslarının beni sağıldığını hissediyorum. Ve sonra,

Boşaldıktan sonra çekilirim ve dölün senden damlamasını izlerim. Parmaklarımdaki dölleri alıyorum ve sana yalatarak temizletiyorum. Ve-"

Orgazm olurken feryat etti ve ben kendimi tutamadım. Kontrolden çıkmıştım. İçine boşaldım. Daha önce hiç çıplak kalmamıştım. Bu lanet olası bir cennetti. Penisimin her yerinde yüzlerce patlama oluyormuş gibi hissediyordum.

"Siktir," diye inledim üzerine taş gibi düşerken. Yüzümü boynuna yasladım, tenini emdim, başıma gelenleri anlamlandırmak için bir şeylere tutunmak istedim.

Daha önce seks yapmıştım. Eğlenceli, şehvetli ve heyecan vericiydi. Aynı zamanda geçici bir zevkti. Bu başka bir şeydi. Hayatımı değiştiren, aklımı başımdan alan bir şeydi. Deneyimlerime rağmen, seksin böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim: tatlı, acı verici, sahiplenici, koruyucu ve... evet, sevgi dolu.

Onun üzerine uzandığımda sırtımı okşadı ve bir bacağı benimkinde yukarı aşağı kayarak beni yatıştırdı ve rahatlattı.

Yüzündeki memnun ifadeye bakarak onu usulca dudaklarından öptüm. Kendime engel olamadım, bu yüzden onu tekrar öptüm ve sonra tekrar öptüm, yumuşaması gereken ereksiyonumun daha da sertleştiğini hissettim. Gençliğimden beri böyle bir şey olmamıştı. Yirmi dokuz yaşındaydım; çocuk değildim. Genellikle hemen kalkamazdım. İşler böyle yürümezdi. Ama Isha'da öyle oldu.

İçinden çıktım ve irkildi. Kasları ve dokuları sikimi tıpkı çektiğim zamanki gibi sert bir şekilde kavradı. Bacakları iki yana açılmıştı ve gözleri kapalıydı. Nefes alış veriş yumuşaktı, sanki uykuya dalıyormuş gibiydi.

İstedğim gibi dölün içinden sızmasını izledim. Kanı da gördüm. Seks sert olduğunda bazen oluyordu. Ama nadiren olurdu. Penisimde kan vardı ve içimde bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Ace yalan mı söylemişti? Ya da belki de böyle yapılmıştı. Küçük, dar bir amcığı vardı ve... bu oldu.

Bekaret umurumda değildi, gerçekten umurumda değildi, ama eğer onun ilkiysem, bu bana daha önce yaşamadığım bir heyecan veriyordu. Temizlenmek için banyoya gittim. Bir havluyu ılık suyla ıslattım ve onu temizlemek için geri döndüm. Birazdan daha fazla kanamıştı. Daha önce hiç bakire birini sikmemiştim. Bu normal miydi? Onu incitmiş miydim? Belki de regl dönemindedir. Evet, olan buydu. Bu acıyı açıklıyordu. Krampları vardı.

Onu temizlerken irkildi ama gözleri kapalı kaldı. Çok yorulmuştu. Bir parmağımı içine soktum ve inledi. Şişmişti,

ve klitorisi ortaya çıktı. Ona dokundum ve kalçaları sarsıldı. Uyurken bile vücudu beni tanıyordu, diye düşündüm gurur ve merakla.

Havluyu yere attım. Artık gidebilirdim. Uyuyordu. Geç olmuştu.

En son ne zaman bir kadınla yatakta bu kadar zaman geçirdiğimi hatırlamıyordum. Genellikle serbest bırakılır ve oradan defolup giderdim. Çiftliğe ya da evlerime asla bir kadın getirmezdin. Kadınların evlerine ya da bir otele giderdim. Asla bu kadar pis bir yere değil. Ama iş müdürümün kısa sürede yapabileceği en iyi şey buydu.

Eğer bu ilk seferiyse, ona güvenmeyen bir adamla boktan bir motel odasında, boktan çarşafklar üzerinde sevişmişti. Bundan daha iyisini hak ediyordu. İçimde bir suçluluk hissettim.

Işıkları kapattım ve yatağa, onun yanına uzandım. Ucuz battaniyeleri ve çarşafkları üzerimize çektim ve önceki gece yaptığım gibi ona sarıldım. Eğer bu birlikte geçireceğimiz son geceyse, teninin benimkinin yanında olmasını istiyordum.

Gecenin bir yarısı tekrar seviştik. Saat yedideki uçağına yetişebilmek için alarmını erkene kurduğunu söyledi. Uçakta uyuyabileceğine karar verdim.

Ona nüfuz etmek kolay değildi. Daha az kıvranıyor ve daha çok inliyordu ama hâlâ yaktığımı biliyordum. Ben hareket ettikçe hassaslaştı ve haykırdı ve aniden boşaldı, kendini ve beni şaşırttı.

"Boşalırken *bana* bak, *bana bak*, lanet olsun," diye ısrar ettim, içine girerken, sertçe iterken, beni her zaman hatırlasın diye, beni düşünmeden asla başka bir erkekle sevişmesin diye kendimi ona siktirmek istiyordum.

Geldim ve daha önce yaptığımız iki turdan sonra hala serbest kalabildiğime inanmadım.

Onun üzerine uzanıp nefesimi toplarken, nazik sesini duydum. "Seni seviyorum, Rowan."

"Bu da ne demek oluyor?" Başımı kaldırarak sordum. Dudaklarını yaladı ve gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" *Biliyor muydum?*

Başını salladı. "Anlıyorum."

Ondan çok ama çok uzakta olmak isteyerek çekip çıktım.

"Bu ne anlama geliyor?" Sırt üstü uzanmış, tavana bakıyor ve etrafımdaki dünyanın çöktüğünü hissediyordum. *Lanet olası bal tuzağı!*

"Sen benim içimdesin, ben de senin içindeyim. Seni tanıyorum, *gerçek* seni ve senin de beni görmene izin verdim."

"Ne kadar saçma." Ayağa kalktım.

"Beni tanımıyor musun?" diye sordu hüzünle.

"Hayır. Ace ile birlikte olduğun düşünülürse, kutudaki en keskin kalem olmadığın dışında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Şimdi de tıpkı ona yaptığın gibi *bana* aşkını itiraf ediyorsun."

"Yaptığım şey bu değil."

"Ne söylememi istiyorsun, Isha?"

"Mükemmel bir dünyada, sen de beni sevdiğini söyleseydin çok güzel olurdu." O zaman üzgün görünüyordu ama yine de gülümsüyordu, hala kendisiydi.

Kalbim kaburgalarımın çarparak hızlandı. Bu sözleri ona söyleyebilirdim. Daha önce hiç kimseye söylememiştim ama Isha'ya söyleyebilirdim. Bu düşünceden şiddetle sıyrıldım. Ona karşı sevgi hissetmiyordum. Hissettiğim şey onun aptallığına duyduğum acımaydı.

"Üzgünüm, sevgilim. Senin hakkında böyle hissetmiyorum."

Telefonunu aldı ve oturduğu yerden kalktı. "Hazırlanmam gerek."

İtiraz etmemesi, fikrimi değiştirmeye çalışmaması beni şaşırttı. "Ya o sözleri söyleseydim? O zaman ne olur?" Ona meydan okudum.

"O zaman..." diye omuz silkti, "belki birlikte olmanın bir yolunu buluruz."

"Birlikte mi? Sen Londra'da yaşıyorsun."

"İnsanlar hareket edebilir."

"Ah, ve sen ne yapardın? Çiftlik evinde mi yaşayacaksın? Ya da belki de sana bir yer almamı ve orada yaşayıp benim sana gelmemi beklememi istiyorsun. Bu mudur yani? Lanet bir metres mi olmak istiyorsun? Tek kişilik bir fahişe mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, öyle

değil." "O zaman ne?"

"Bilmiyorum."

"O zaman neden beni sevdiğini söylüyorsun?" Bağırdım.

Gözleri yaşlarla doldu ve o anda kendimden nefret ettim. Bana bir hediye olduğunu düşündüğü bir şey vermişti ama bu bir zehirdi ve beni istila ediyor, parçalıyordu.

"Bunu bana neden söyledin?" Bağırdım.

"Çünkü seni seviyorum." Sesi yumuşaktı, zar zor duyuluyordu. Lanet olsun!

Bölüm 14

ISHa

"Y "Aşık olduğum adam, ben bekaretimi kaybettiğim yatakta çırılçıplak otururken, o da kıyafetlerini giyerken, 'Metreslik için uygun olduğunu düşünüyorsan yanıliyorsun,' dedi.

"Senin metresin olacağımı hiç söylemedim Rowan," diye fısıldadım, utancın içime işlediğini hissederek.

"Sonra ne olacak?"

Seni seviyorum ve ikimiz için bir şans istiyorum...

ne? "O zaman hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Güzel." Cüzdanını açtı ve yatak örtüsünün üzerine para attı. "Bu seni Londra'ya geri götürmeye yeter."

Yüz dolarlık banknotlara bakarak, "Paranı istemiyorum," diye tısladım. Ben bir fahişe değildim. Rowan Ledger ile seks yapmışım çünkü ona aşık olmuşum. Bu benim ilk seferimdi ve her zaman yapmak istediğim şeyi yapmışım, kalbime sahip olan biriyle birlikte olmak. Buna bir uyarı eklemeliydim; kalbine de sahip olduğum biri olmalıydı.

"Bunun olmasının nedeni," diye elini aramızda salladı, "seni Ace'den uzak tutmak istememdi."

"Ama bu değişti, değil mi?" Yalvarmak istemiyordum ama kalbim kırılıyordu.

"Hayır."

Yüzümü buruşturdum.

"Elbette seni becermek istedim ama sırf Ace sana dokunmaya asla yeltenmesin diye. Benim aksime, o kardeşlerinin artıklarını sikkemeyecek."

"Hayır." Buna inanmayı reddettim. Dün gece uyurken bana sarılan adam; benimle sevişen adam, benimle oynamış olamazdı, bu şekilde değil. Evren bu kadar adaletsiz, bu kadar acımasız olamazdı.

Bir yetimhanede büyürken, bir gün sahip olacağınız aile hakkında kendinize sayısız söz veriyorsunuz. Benim sözüm aşık olmak ve biriyle bir hayat kurmak, bir yuva yaratmaktır. Ancak, aptalca bir şekilde, kalbim bunların hiçbirinin mümkün görünmediği Rowan'a kapılmıştı.

"Ama... Ace zaten Caitlyn'e evlenme teklif etti."

"Müsait bir amcığa asla hayır demem," diye fırlattı bana. Ona beni bıçaklamış gibi baktım çünkü bıçaklamıştı.

"Sen bir cilveleşmeydin ve az önce kardeşimin de siktiği bir kadını sikmiş olmam beni hasta ediyor... ama hey, olur böyle şeyler. Kardeşini sikkmeyi yapılacaklar listenden çıkarabilirsin."

Rowan'dan önce hiç kimseyle seks yapmamıştım. Erkeklerin birlikte oldukları kadının bakire olduğunu bildikleri kitap ve filmlerdeki gibi değildi. Sadece ne kadar sıkı olduğumu yorumlamış ve bunu daha önce yaptığımı varsaymıştı.

"Ace'le aramızdakilerin nasıl olduğunu sana anlatmıştım. Sadece rol yapıyorduk." Çıplak olduğum için utandım ve umutsuzca üzerime bir şeyler giymek istedim ama bu onun yanında çıplak dolaşmamı gerektirecekti. Bunu yapamazdım. Yakınlık yeniydi ve benimle konuşma şekli beni utandırıyor, bedenimin bilincine varmamı sağlıyordu.

"Fena değildin, hakkını vereyim, ama şu masum sapıklığın bana göre değil, sevgilim," diye söylendi, yüzünde bir sırıtma belirerek. "Amcığın çok dar olduğu için bir erkeğin orada daha uzun süre kalmak isteyeceğini mi düşündün?"

Kuru dudaklarımı yaladım, içimi çiğ bir acı eziyordu. Gözlerinde bir şeylerin değiştiğini gördüm. Ne olduğundan emin değildim ama kısa sürede tiksintiye dönüştü.

"Üzgünüm hayatım, eğer büyük bir ödeme günü için saklıyorsan." Yatağın üzerine attığı paraya baktı. "Benden alabileceğinin en iyisi bu. Bu ve uçak biletin. Ace'ten ve ailemden uzak dur."

"Lütfen parayı yanına al," diye yalvardım. Paraya dokunamayacaktım ve görebildiğim kadarıyla birkaç bin dolardı.

"Bunu hak ettin, Isha." Konuşurken gülümsüyordu, ilk başta ona aşık olmamı sağlayan gülümseme. şimdi onu görmek çok uyumsuz hissettiriyordu.

Kapıya doğru yürüdü.

"Beni hiç umursamadın mı?" Bilmek zorundaydım.

Sırtı bana dönüktü ve bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra döndü ve mavi gözlerini benimkilere dikti.

"Sen erkeklerin umursayacağı türden bir kadın değilsin, Isha. Sen sevişip unuttukları türdensin."

Nefesim kesildi.

"Hayat için bedava ders, Isha, bir erkeği elde etmek için vücudunu *kullandığında* Vücudun."

Bu asla unutamayacağım bir dersti.

Bölüm 15

ROWan

I *Tennessee Whiskey*'nin ilk notaları havayı doldurduğunda New York'ta bir bardaydım. Aynı bir bardak içiyordum, düşüncelere dalmıştım. Her biri O melodi etrafımı sardığında, Isha'nın anıları zihnimde dans etti ve yemin ederim onun kokusunu ve tadını alabiliyordum.

Montana'dan ayrılalı altı yıl olmuştu ve onu düşünmediğim tek bir gün bile geçmemişti. Çiftlikte giydiği kaşkorse bluzlardan birini unutmuştu. Şifonyerimde saklıydı. Aşık olduğu kızın anılarına tutunan küçük bir çocuk gibiydim.

Telefonum çaldı ve Ace'den geldiğini gördüm. Caitlyn'in kız kardeşinin düğünü için büyük, kötü şehre gelmiştik. New York'un parasıyla evleniyordu ve Masonlar tıpkı Montana'da Ace ve Caitlyn'in düğünü için yaptıkları gibi her şeyi yapıyorlardı.

? Bu akşam prova yemeği var.

Ben: *Caitlyn'e orada söyledim. Akşam yemeği için bir arkadaşımla görüşeceğim.*

Hadi Ro, seni bekliyor.

Hayır, bana nedimelerden birini ayarlamaya çalışıyor.

Bu onu susturdu. İşa gittiğinden beri sadece birkaç kadınla birlikte olmuşum ve her seferinde, sikimi ıslatmayı bırakana kadar daha kötü hissediyordum. Bu kadın beni daha ne kadar rahatsız edecekti?

Ama sorun sadece kadın değildi. Onu terk ettiğimde Isha'ya söylediğim şeyler ve ona davranış şeklim kendimden nefret etmeme neden oldu. O bir çocuktı. Bir bebektı. Yirmi bir yaşındaydı. İlişkide yetişkin olan bendim. Ona asla dokunmamalıydım ama dokunduğumda da ona doğru davranma nezaketini göstermeliydim ki bunu da yapmadım.

"*Seni seviyorum, Rowan.*" Sevginin ne demek olduğunu anlamadığım için korku beni ele geçirmeden önce bu sözler, tıpkı onun sesi ve onları duyduğumda hissettiğim sıcaklık gibi, hala kalbime ve zihnime kazınmıştı.

Ama şimdi, altı yıl sonra, daha az pisliktim ya da Isha'nın deyiimiyle *göt heriftim* ve aşk için tek şansımı kaybedip kaybetmediğimi merak ediyordum. Çünkü öğrendiğim şey, masummuş gibi davranmasına ve Ace'in onun sevgilisi olmasına rağmen - evet, onunla yattığını doğrulamıştı ve Londra'da yatan birkaç kişi daha vardı - o yaz Ledger Çiftliği'nde Isha George'a aşık olduğumdu.

Gittiği için pişman değildim çünkü güvenin olmadığı bir ilişki uzun sürmezdi ve bizim aramızda böyle bir şey yoktu. Ona hiç güvenmemiştim ve Montana'dan ayrıldığı sabah onu terk etme şeklimle bana asla güvenmeyeceğinden ya da beni istemeyeceğinden emin olmuşum.

Anılar aklıma geldikçe elimi yüzümde gezdirdim, her zaman olduğu gibi, çünkü asla çok uzakta değillerdi.

Onu bulmayı düşünmüştüm. Ace'de onun iletişim bilgileri olurdu ama bende yoktu. Ne diyecektim ki? Ne söyleyebilirdim *ki*? Seni seviyorum bebeğim, hadi deneyelim... *ne*?

Saate baktım ve iç çektim. Yale'e birlikte gittiğim bir arkadaşına Manhattan'daki evinde akşam yemeği yiyeceğime söz vermişim.

Ledger ailesinin New York'ta tuttuğu daireden, Caitlyn akşam yemeği randevumdan saatler önce saçma sapan prova yemeğine başlamadan önce çıkmışım.

Bir otel odası tutmalıydım, diye düşündüm. Elbette, Beşinci Cadde'deki daire genişti ve istemezsem ailemi görmek zorunda değildim ama baldızıma katlanamıyordum. Sesini duyduğum an, kara tahtaya çivi çakmış gibi oluyordum. Ace'in ona nasıl tahammül ettiğini bilmiyordum. Kadın boş ve bencil biriydi. Ama evlilik çiftlik için iyiydi. Masonlarla olan ilişki Ledger servetine mali açıdan faydalı olmuştu. Jack Mason emekliliğine yaklaşıırken, mal varlığını bana satıyordu.

Caitlyn'in çocuk sahibi olduktan sonra iyileşeceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Isha gittikten bir yıl sonra çiftlik evinden taşındım. Arazideki kulübelerden birine el koydum ve onu yeniledim. Basitti ama hoşuma gitmişti. On beş yerine sadece iki yatak odası. Oturma, yemek ve mutfağın bir arada olduğu bir alan, birkaç banyo. İyi bir Wi-Fi. *Başka neye ihtiyacım vardı?*

Ana evin aşçısı mutfağımın hazır yemeklerle dolu olduğundan emin oldu, böylece Ace, Caitlyn ve iki kızlarıyla akşam yemeği karmaşasından kaçınabildim. Yeğenlerimi aileleri olmadan görmeyi tercih ediyordum. Amy beş, Carla ise üç yaşındaydı. Çok sevimliydiler ve onlara bayılıyordum. Ro Amcalarıyla takılmayı severlerdi. Ace ve Caitlyn uzaklara gittiklerinde, ki çok şükür ki sık sık gidiyorlardı, kızlarla birlikte olabilmek için ana evde kalıyordum. Onlara hikayeler okudum ve yatağa yatırdım. Onlara ata binmeyi öğrettim. Evde olduğum zamanlarda onları okula bıraktım ve okuldan aldım. Çocuğum olacağını düşünmüyordum, bu yüzden Amy ve Carla benim kadar iyiydi.

Claudio'nun adresine baktım ve bardaki hesabımı kapattım. Evi birkaç blok ötedeydi.

New York'güzel bir yaz akşamıydı ve şehirde yürümekten keyif alıyordum. Yaz boyunca Isha'yı normalde düşündüğümde daha fazla düşündüm. Çıktığımız gezintileri hatırladım. Onu balığa götürdüğüm zamanları hatırladım. Onunla gölde geçirdiğim zamanı hatırladım. O muhteşem seks gecesinin anısına mastürbasyon yaptım.

Kalbinin sahibi olan kadını kendinden uzaklaştıran bir adam için kesinlikle aşk acısı çeken bir aptal gibi davranıyordum. Ama kalbimin onda olduğunu bilmiyordum. Öfkenin ve kafa karışıklığının dağılması biraz zaman aldı ve sonra farkına vardım. Benim onu etkilediğim kadar o da beni etkilemişti.

Ace onun hakkında konuşmadı, onu otelden havaalanı servisine binerken gördükten sonra geri döndüğümde parlak ışığı sönmüştü. Cipimde oturmuş, ona son bir kez bakmak istemiştim. O zaman onun benim için bir şey ifade ettiğini tahmin etmeliydim ama bunu itiraf edemeyecek kadar inatçıydım. Şimdi itiraf ettiğime göre, pek bir şey değişmemiştir. Kardeşimin kız arkadaşıyla üç hafta geçirmiştir ve bir ömürde yirmi bir gün nedir ki?

Claudio'yu birkaç yıldır görmemiştir. New York'a son gelişimde onunla karşılaşmışım; o zamandan beri görüşmeye devam ediyorduk. Ona bir düğün için geleceğimi söylediğimde, akşam yemeğini onun evinde yemem için ısrar etmişti.

bir yer. Karısıyla tanışmamı istedi. Onun ve kızının dünyasını düşünüyordu.

Kızına bir hediye aldım. Dünyanın en şımarık kadını olan Caitlyn'in bile beni kızlarını çok şımartmakla suçladığı noktaya kadar sürekli bir şeyler aldığım iki yeğenim olduğu için beş yaşındaki kızların nelerden hoşlandığını biliyordum.

Paketlenmiş hediye, Montana'da yaşayan birinin yazdığı ve resimlediği atlarla ilgili bir çocuk kitabıydı. Amy ve Carla kitabı çok sevdi, ben de Claudio'nun kızının da seveceğini düşündüm.

Isha'nın birini bulup bulmadığını, evlenip evlenmediğini, çocuk sahibi olup olmadığını merak ettim. Hala panik atak geçirip geçirmediğini merak ettim. Neden panik atak geçirdiğini hiç öğrenemedim. Tahminimce çocukluğundan kalma bir travmaydı. Ve ben de bu acıya kendi pisliğini eklemiştim.

Kapıcı doğruca otuz beşinci kata çıkmamı ve Bay ve Bayan Pacifico'nun beni beklediğini söyledi.

En iyi ihtimalle isteksiz bir misafirdim. Bir söz vermiştim ve bunu yerine . Mutlu aileler görme havasında değildim. Isha'dan önce evlenmeye ya da çocuk sahibi olmaya şiddetle karşıydım. Ondan sonra, kendimi başka bir kadına bağlanmış göremiyordum.

Evet, yemiştin.

Claudio dairesinin kapısını açtı. Ona sarıldım.

"İçeri gel, gel. Karım seninle tanışacağı için çok heyecanlı. Bütün hikayeleri duydu."

İçeri girdim ve beni vurdu. Bu onun kokusuydu. Kendimi eşini koklayan bir hayvan gibi hissettim.

Bir rüyadaymışım gibi Claudio'nun dairesinin girişinde durduğumda, zihnimde çok fazla yer kaplayan kadın küçük bir kızın önünde diz çökmüştü.

Lanet olsun. Claudio'nun karısı mıydı?

"Luisa için dört öpücük," dedi küçük kız.

"Abso-" Gözlerimiz buluştuğunda sözleri duraksadı. Ağzı açıldı sonra kapandı.

Luisa olduğunu tahmin ettiğim kız, "Öpücükler," diye ısrar etti.

Isha'ya bakmaktan kendimi alamadım. Luisa'yı önce yanaklarından, sonra burnundan, sonra da dudaklarından öptü.

Sarışın bir kadın elinde bir alışveriş torbasıyla fuayeye girdi. "Merhaba Rowan. Seninle tanışmak çok güzel." Elini uzattı.

"Bu benim karım, Renata." Claudio'nun sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Elini sıktım, hâlâ şoktaydım. Isha buradaydı. *Tam buradaydı.*

Isha doğruldu.

"Rowan, bu bizim cankurtaranımız, Isha George."

Bana başını salladı. Onun burada ne işi vardı? Sonra küçük kızın bir bacağında destekle ilerleyişini izledim.

"Isha, işte kızın için birkaç kıyafet." Renata alışveriş torbasını Aşa'ya uzattı.

"Luisa onları çok büyüttü."

Isha çantanın içine baktı. "Renata, bunların etiketleri hâlâ üzerinde." "Lütfen? Beni Kurtuluş Ordusu'na gitmekten kurtaracaksın."

Isha önce Claudio'nun karısına, sonra da arkadaşına sarıldı. Bana tekrar başını salladı. "Hoşça kal, Isha. Pazartesi görüşürüz," dedi Luisa neşeyle.

Şoka girmiştim, az önce olanları idrak edemiyordum. Onu tekrar görmüştüm. Isha New York'taydı. Burada, şu anda, aşağı inmek için bindiğim asansöre biniyordu.

"Merhaba, siz babamın arkadaşısınız."

Luisa'nın önünde ve ona aldığım hediye verdim. "Ben. Sana bir şey aldım."

"Vay canına! Teşekkür . Nedir bu?" Sarılı kitabı aldı ve salladı.

"Açabileceğin bir yere götürelim," diye önerdi Renata.

Oturma odasına geçtik ve bana bir kadeh şampanya ikram edildi. Havadan sudan konuştuk, artık Luisa'nın favorisi olan kitap için bana teşekkür ettiler ve benim tek istediğim Isha hakkında bilgi edinmekti.

"Burada olan kadın..." diye başladım.

"Isha. Kendisi bir fizyoterapist. HHS'deydi ve şimdi kendi kliniği var. Sadece çocuklarla çalışıyor. İnanılmaz biri," dedi Renata.

"Luisa bir kaza geçirdi ve... bu çok zordu. Birkaç ameliyat geçirmesi gerekti. Isha olmasaydı ne yapardık bilmiyorum," diye ekledi Claudio.

"Yürüyor." Renata'nın gözleri yaşardı. "Bunların hepsi Isha."

Isha hakkında daha fazla konuşmak ve onun hakkında, özellikle de Renata'nın kıyafet verdiği kızı hakkında bilgi edinmek istiyordum. Bir bebeği olmuştu. Benim Isha'm bir anneydi. Muhtemelen bir kocası ya da erkek arkadaşı vardı. Hayatına devam etmişti.

Canım çok yanmıştı ama mutluluğu bulduğu, bir aile kurduğu için mutluydum. Yürüyüşlerimiz sırasında, hayallerini paylaşmıştı.

Tıpkı yetimhanedeki tüm çocuklar gibi bir aileye sahip olmak ve sonunda arkadaşı Yasmine ile birlikte bu hayalini nasıl gerçeğe dönüştürdüğü.

Kıpırdamadan oturmak bana dayanılmaz geliyordu, bu yüzden yemekten önce izin isteyip Claudio'nun evinden ayrıldım, ağabeyimden düğünle ilgili acil bir mesaj almışım gibi davrandım.

Claudio'nun binasından çıkmadan önce, yine Yale'den eski bir arkadaşımı aradım, kendisi şu anda New York Polis Departmanı'nda Dedektif Şefi olarak görev yapıyordu.

"*Qué pasa*, Rowan? Uzun zaman oldu," dedi Hector onu telefonla aradığımda.

Kısa bir hoşbeşten sonra hemen konuya girdim. "Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Söyle senin olsun."

"Bir adrese ihtiyacım var."

Bölüm 16

ISHa

"A Sonra da balonlar uçup gitti," dedi Flora yemekten sonra oturma odasında oturup günümüzü değerlendirirken.

O yatmadan önce bunu hep yapardık; bu bizim ritüelimizdi. çok sevdim. Flora, şimdi dört yaşında, hayatımın aşkıydı. Ona olan sevgim doğduğu andan itibaren koşulsuz ve sarsılmazdı. Bu muhteşem yumak, sınırsız mutluluğun kaynağıydı.

"Peki ya sen? Senin günün nasıldı?"

"Luisa ile buluştum ve yürümesine yardımcı olacak bazı egzersizler yaptık," dedim. "Ve sana o yeni kıyafetleri de oradan aldım."

"Yarın anaokulundaki Renata için bir teşekkür kartı hazırlayacağım." "Sanırım bu hoşuna gidecek."

"Ve?"

Ve tuhaf bir nedenden ötürü kalbimi hâlâ elinde tutan adamla tanıştım.

"Ve-"

Kapı çaldı ve Flora yerinden sıçradı. "Mick Amca geldi. Mick Amca geldi."

Mick Watford komşularımdan biri, yakın bir arkadaşım ve Flora'nın en sevdiği bebek bakıcısıydı. Mick'in sokağın aşağısında bir barı vardı ve bir randevum olduğunda ya da geç saate kadar çalışmam gerektiğinde Flora'ya bakmaktan mutluluk duyuyordu. Mick

Ertesi gün Flora'ya gösterip anlatması için barından bir sürü bardak altlığı getirdi.

Kapıyı açtım, Flora durmuş dışarı bakıyordu. "Merhaba, Isha."

Rowan'a baktım, nefesim kesilmişti. Onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordum. Kapıma kadar gelmesini hiç beklemiyordum. Daha çok Renata'nın, para düşkününü bir servet avcısı olduğumu söyledikten sonra beni kovması gibi bir şey bekliyordum.

"Merhaba, sen Mick Amca değilsin." Flora kolumun altından Rowan'a bakmak için göz attı. "Ve sen çok uzunsun."

Ona gülümsedi. "Ben Rowan."

Flora, neyse ki yakınlarda oturan büyükannesini taklit ederek, "İçeri gel o zaman Rowan," dedi.

"Alabilir miyim?" Rowan sordu.

Başımı salladım. Flora'nın önünde uslu durmasını umuyordum. Ve eğer davranmazsa, onu dışarı atacaktım. Kızımın onun bana hakaret ettiğini duymasını istemedim.

Rowan sehpanın üzerindeki çocuk kitaplarına baktı ve gülümsedi. "Buna bayıldım." *Çakıl Taşları ve En Büyük Sayı'yı* eline aldı.

"Biliyor musun? Bu kitabı biliyor musun?" Flora'nın gözleri büyüdü. "En sevdiğim kitaptır." "Yeğenlerime okuyorum," dedi.

Yani, Ace'in kızları vardı.

Rowan da aynı görünüyordu. Saat beş yönünden daha fazla gölgesi vardı. Kot pantolon ve tişört yerine keten pantolon ve bol bir keten gömlek giymişti. Gömleğinin krem rengi, bronz tenine çok yakışmıştı. Kokusu da aynıydı. Deri, at ve insan. *Rowan*.

"Otursana." Kanepeyi işaret ettim ve o da dediğimi yaptı.

"Flora, neden dişlerini fırçalamıyorsun, böylece Mick Amca geldiğinde hemen merhaba ve iyi geceler diyebilirsin?"

Uzun bir süre bu konu hakkında düşündü. "Ne kadar çabuk?" diye sordu. "Beş dakika çabuk."

"Anlaştık." Yatak odasına koştu.

Rowan'a baktım ve karşısındaki uyumlu koltuğa oturdum. Koltuk takımını ilk taşıdığımda, Flora doğduktan birkaç gün sonra indirimdeyken almıştım. Sehpa Flora'nın büyükannesi ve büyükbabasından elden düşmeydi.

Rowan gözleriyle etrafını tarayarak, "Evinizi beğendim," dedi.

Ne gördüğünü merak ettim? Queens'teki Rego Park'ta mütevazı bir apartman dairesiydi. İki yatak odası ve bir banyosu vardı. Üçüncü kattaydı ve

aydınlıktı, ki buna . Montana'da geçirdiğim üç hafta dışında en güzel evdi.

Flora ve ben burayı kendimize ait hale getirmiştik. Duvarlardaki baskılar parlak ve canlıydı -Monet, Joan Miro ve Kandinsky. Dekor yastıklar, battaniyeler ve kilimlerle renklendirilmişti.

"Size içecek bir şey getirebilir miyim?" Kibarca sordum. Başını salladı.

"Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"NYPD'deki bir arkadaşımın seni istedim."

Başımı salladım. "Vay canına, biraz çaba göstermişsin. Seni... Seni görmeyi beklemiyordum."

"Ne bekliyordun ki?"

"Claudio'dan kovulduğumu söyleyen bir telefon geldi," dedim ona dürüstçe. Gözlerinde üzüntü ve pişmanlık parladı. "Bunu hak ettim."

"Seni kırmak için söylemedim," diye ekledim hemen.

Olanlar uzun zaman önceydi. Bakmam gereken küçük bir kızım vardı. Tüm zamanımı alan küçük bir iş. Uykusuz ve bitkin düşmüştüm. Bu yeni Ledger draması için enerjim yoktu, her neyse.

"Neden buradasın Rowan?" Altı yıl önce Billings'teki o otel odasına geldiğinde sorduğum sorunun aynısını sordum.

O zaman da aynı cevabı vereceğini düşünmüştüm: *Bilmiyorum*.

"Özür dilemek istiyorum" diyerek beni şok etti.

Kapı çalındı ve ben bu kesintiye sevindim.

"Hey, çöreğim." Mick elinde bir poşetle içeri girdi ve beni yanağımdan öptü.

"Nefis... Lazanya gibi kokuyorsun... Lazanya mı? Lazanya mı yaptın?" Güldüm. "Evet, yaptım."

"Yemek yemedim."

"Tamam. Yanında götürmen için sana biraz hazırlayayım." Rowan'ı görmezden gelerek buzdolabına doğru yürüdüm ve o kocası için önceden hazırladığım kabı çıkardım.

"Ah, Isha, aşkım, sana tapıyorum." Mick beni kollarının arasına aldı ve dudaklarıma kocaman bir şaplak attı.

"Mick Amca, Mick Amca." Flora koşarak geldi. Mick onu kucağına aldı ve sarıldı.

", benim güzel çiçekçi kızım?" "Bardak altlıklarını getirdin mi?"

Ondan market poşetini aldım ve Flora'ya üzerinde Mick's Pub yazan bardak altlıklarından birini gösterdim.

"Teşekkür ederim Mick Amca." Yanağına bir öpücük kondurdu.

"Tamam, şimdi yatağa gitmeliyim. Anne, bana kitap okur musun?"

Rowan'a baktım ve sonunda Mick odada bir erkek olduğunu fark etti.

Kaşlarını çattı. "Merhaba. Ben Mick."

"Rowan."

Mick'in gözleri kısıldı ve bana baktı. "O Rowan mı?"

Başımı salladım. "Flora, yatağa gir. yanına geleceğim." "Tamam.

İyi geceler Mick Amca. İyi geceler, Rowan."

Rowan gülümseyerek "İyi geceler Flora," derken Mick ona bir kez daha sarıldı ve yanağına bir öpücük bıraktı.

O gittikten sonra oturma odamdaki iki adama baktım.

Mick, zaman zaman yaptığı gibi Flora'yı yatırmasını önermeden önce, "Flora'ya kitap okumalıyım," dedim.

Rowan, "Bekleyeceğim," dedi.

"Seni burada istemiyorum," diye kibar olmaya çalışmaktan vazgeçtim sonunda. "Biliyorum. Sadece on dakikana ihtiyacım var."

"Ve bu on dakika boyunca Isha'dan bir fahişe olarak bahsetmeyecek misin?" Mick sordu.

Mick oldukça iriydi ve muhtemelen Rowan'ı kaldırabilirdi. Eğlenerek gülümsedim.

Rowan basitçe, "Evet, yapmayacağım," diye kabul etti.

"Şimdi git bakalım kek, ben bu yakışıklı adamla konuşurken çiçekçi kızımı yatır."

"İşletmen gereken bir bar var; çalışanların onları bir Cuma gecesi terk ettiği için isyan etmeden önce git bunu yap." Kapıyı işaret ettim.

"Bayım, eğer uslu durmazsanız, kocam yan odada ve benden daha iri. Söz veriyorum seni iyi becerecek."

Rowan başını salladı. "Hiç şüphe yok. Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Rowan'ın Mick'le kavga etmemesi garipti çünkü hatırladığım kadarıyla çabuk sinirlenen biriydi ve Mick onu kesinlikle kışkırtıyordu. Ama eskiden paspas gibiydim ve artık kimse öyle olduğumu söyleyemezdi. Belki de hepimiz daha iyiye doğru büyümüştük.

Bölüm 17

ROWan

İ oturma odasında onu bekliyordu.

Etrafta dolaştım ve tüm eşyalarına baktım. Fotoğraflarla dolu küçük bir masa vardı: genç bir çift; Isha ve bir bebek; Isha ve bir bebek ve yaşlı bir çift. Tüm bu insanların kim olduğunu merak ettim. Isha'yı tanıdığımda sadece bir yakın arkadaşı vardı; şimdi ise çok daha fazla arkadaşı varmış gibi görünüyordu.

Ama *Mick Amca* ve kocasını saymazsak, hayatında benden daha iri ve beni becerebilecek bir erkek yok gibiydi.

Flora'nın babası kimdi? Isha gibi melezdi ve onun kadar güzeldi. Dört ya da beş yaşında olduğunu tahmin ediyorum. *Benim kızım olabilir mi?*

Flora'nın oturma odasına dönmesi sadece on beş dakika sürdü. Hâlâ altı yıl önceki kadar güzeldi. Hâlâ giydiği her şeyi bir podyum modeli için tasarlanmış gibi gösteriyordu. Onu Claudio'da gördüğüm gibi spor kıyafetleriyle ya da şimdi bir şort ve tişörtle bile muhteşem, zarif ve düpedüz seksi görünüyordu.

"Kendime bir bardak viski alacağım. Sen bir şey ister misin?" "Sen ne içiyorsan ondan alacağım."

"Basil Hayden senin için iyi mi?" Başımı salladım.

Acele etmedi ve önüme bir bardak koydu, ardından kızının kitaplarını topladı ve üzerine koydu. ve

viskisinden bir yudum aldı ve iç çekti.

"Uzun bir gün müydü?" Ben sordum.

Başını salladı. "Bilirsin, tam zamanlı iş, tek ebeveyn. Yoğun bir hayat."

"Flora kaç yaşında?"

"Bir ay sonra dört yaşına girecek." Benim olmasına imkan yok.

"Onun senin kızın olabileceğini mi düşündün? RIA konusunda yalan söylediyimi mi?" sordu espri yapmadan gülerek.

Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki? Evet, ben de tam olarak bunu düşünüyordum. "Peki ya Flora'nın babası?" Bilmek zorundaydım.

Bana şaşkınlıkla baktı ve biraz daha içti. "Flora benim biyolojik kızım değil. Arkadaşım Yasmine ve kocası Derek'in kızı."

Uzun bir süre ona baktım. "Ama sana 'anne' diyor?"

Sonra gülümsedi, pek çok annede gördüğüm o anaç gülümseme, yani Caitlyn hariç.

"Yas sekiz aylık hamileyken Derek ve Yasmine bir kaza geçirdi. Onlar...şey, Flora doğdu. Beni onun vasisi olarak yazdılar. Onu evlat edindim. Derek'in ailesi yakınlarda yaşıyor ama yaşlılar ve küçük bir kızı büyütemezler. Ne olursa olsun, ben onun annesiyim. Yas ve ben ikimizden birine bir şey olursa diye bunu planlamıştık. Çocuklarımızın sisteme girmesine izin vermezdik, biliyorsunuz."

Arkadaşının kızını büyütüyordu, tam zamanlı çalışıyordu - bu lanet olası bir servet avcısı değildi.

"New York'a nasıl geldin?" Çok fazla sorum vardı ve o bana siktirip gitmemi söyleyene kadar sormaya devam edecek, yıllardır taşıdığım merakın bir kısmını yakacaktım.

"Londra'daki profesörüm bana HSS'de, yani Özel Cerrahi Hastanesi'nde bir iş önerdi. Yas burada Derek'le birlikteydi, ben de işi kabul ettim ve... sonra Flora geldi. Ben de kaldım. Geçen yıl iş sayesinde Yeşil Kartımı aldım, bu büyük bir rahatlamaydı." Eskisinden farklı olduğunu fark ettim. Altı yıl önceki sakinliğinin bir kısmı dış görünüşüydü ama artık öyle değildi. Bunların hepsi oydu.

"Claudio ve Renata sizden övgüyle bahsediyor."

"Luisa çok cesur bir çocuk. Yakında normale dönecek... belki her zaman küçük bir topallaması olacak ama birkaç yıl içinde kimse fark etmeyecek."

Montana'dan ayrıldığında ne kadar üzgün, kaybolmuş ve kafası karışmış görüldüğünü hatırladım. Isha şimdi mutlu ve memnun görünüyordu. Benim olmadığım her şey.

"Isha, sana nasıl davrandığım için özür dilemek istiyorum." Konuşurken ona bakmak istemedim; utancım çok büyüktü. Ama içime attım ve yüzümü kaldırdım, onun o etkileyici gri gözlerine baktım... *eskiden* etkileyiciydi. Artık dinginlikten başka bir şey vermiyorlardı.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı.

Teşekkür mü edeyim? Bana birkaç isim takmasını ve götün teki olduğumu söylemesini bekliyordum. Sakince, *tabii, teşekkürler* demesini beklemiyordum. Alt metin açıktı: *Başka bir şey var mı? Eğer yoksa, defol git.*

"Ace ya da başka biriyle yatmış olman önemli değil; ben sana yanlış yaptım."

Bardağını sehpanın üzerine koydu. "Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. İşte gerçek, Rowan. Seks yaptığım ilk erkek sendin."

Bunu duymak karnıma yumruk yemiş gibi hissettirmemeliydi ama öyle hissettirdi.

"Yani Ace yalan söyledi." Bu bir soru değildi. İçten içe ben de bunu biliyordum. Birkaç yılını almıştı ama oraya varmışım. Yine de kardeşimle yüzleşmemiş, kendi kanımdan birinin bana yalan söylediğini ve bir masuma bu kadar kötü davrandığımı kabul etmek istememişim.

"Sebeplerini bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Ama... sana affedildiğini zaten söyledim. Yıllar sonra buraya gelmene gerek yoktu."

Kaşlarımı çattım. "Bana ne zaman söyledin?" "Mektupta."

"Mektup mu?"

Sert bir kahkaha attı. "Bilmem gerekirdi. Moteldeki yatağın üzerine bıraktığın parayı ve uçak bileti için ödediğin parayı geri gönderdim. O parayı kazanmam birkaç ayımı aldı. Biliyorsun, business class'a param yetmez. Ben de uzlaştım ve bileti almak için ödediğim parayı sana gönderdim."

İçimde bir şeylerin parçalandığını hissettim. "Ödeme yapmak zorunda değildin-"

". Bana fahişe dedin."

Gözlerimin arkasına sıvı bir duygunun çarptığını hissettim. Babam öldüğünden beri böyle hissetmemiştim.

"Bana hiç mektup ya da para gelmedi, Isha."

"Ace'e gönderdim ve belli ki sana söylememiş."

"Ne zaman gönderdin?"

Omuz silktim. "O yıl Noel'di. Geriye dönüp bakmak için yeterince zamanım oldu ve... bu işin peşini bırakmaya karar verdim. O mektubu yazmak katarsisimin bir parçasıydı. Sanırım Ace'in sana gerçeği söyleyeceği gibi aptalca bir düşünceye kapılmışım ve kafamda bütün bu sahne vardı...." Tekrar güldü.

"Ne sahnesi?"

Kıkırdadı. "Beni bulup özür dileyeceğini."

"Seni aramadım," dedim ona acı acı. Aramamıştım, çünkü nasıl af dileyeceğimi bilemiyordum. Sevdiğim kadına çok kötü davranmışım ve hiçbir özür bunu telafi edemezdi.

Ama kader onu koyduğunda, onu bulmalıydım, karşı koyamazdım.

o.

"Şimdi yaptın."

Beni gerçekten unutmuş gibiydi. Acı ya da üzüntüden eser yoktu. Sadece istifa.

"Sana korkunç insanlar gibi görünüyor olmalıyız." Viskimin geri kalanını içtim.

"Sizler korkunç insanlarsınız Rowan. Ama bu sizin yükünüz. Bunu ben yapmadım."

Elimdeki bardağa baktım ve onu odanın öbür ucundaki bir duvara fırlatıp kırılma sesini duyma isteğimi dizginledim. Fiziksel bir şiddet eylemi gerçekleştirmek istedim. Ama daha çok kendi kışımını tekmelemek istiyordum.

"Çok üzgünüm, Isha."

"Bunu zaten söyledin Rowan." Ayağa kalktı ve bana sakın bir ev sahibesi gülümsemesi takındı, son misafirinden nazikçe gitmesini isteyen biri gibi.

Viski bardağını sehpanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. "Flora enfes."

Gülümsemesi genişledi, doğal ve güzeldi. "Öyle, değil mi? Onda her zaman Yas'ı görüyorum. Arada bir yüzünü buruşturuyor ve bu saf Yas oluyor. Sonra bir şey söylüyor ve sesi Derek gibi çıkıyor."

Fotoğrafların olduğu yere doğru yürüdüm ve bir çifti işaret ettim. "Bunlar onlar mı?"

"Evet."

Yas da Flora gibi melezdi. Onu bir yere koyamadım. Latin.... Hintli.... İspanyol olabilirdi. Derek beyazdı.

"Bunlar da Derek'in anne ve babası." Yaşlı çiftin Flora'yı bebekken kucakladıkları fotoğrafı işaret etti.

"Bu senin komşun mu?" Mick Amca'yı yanında iri yarı siyah bir adamla gördüm; Flora Mick'in kollarında iki yaşlarındaydı.

"Ve kocası, Arturo."

"Evet, sanırım beni iyi becerebilir," diye kabul ettim, doğrulurken.

"Arturo çok tatlı biri. Tanıdığım en nazık adam," diye iddia etti Isha.

Kollarını kavuşturdu ve bana zayıf bir gülümseme verdi. "Geldiğin için teşekkür ederim Rowan. Seni gördüğüme sevindim."

Gitmek istemiyorum. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum.

"Bugün sizi görmek ve kızınızla tanışmak harika bir sürpriz oldu.

İyi görünüyorsun, Isha. Bunu gördüğüme sevindim."

"Harika bir çocuğum, harika bir işim, yakın arkadaşlarım ve hatta ailem var... İstedğim her şey var. Kendimi kutsanmış hissediyorum."

Bir erkek dışında mı? "Erkek arkadaş mı?"

Gülümseyerek başını salladı. "Bir erkek arkadaş için zamanım var gibi mi görünüyor? Flora yatağa girdiğinde, hafta içi hemen hemen çökmeye hazır oluyorum. Hafta sonları ise beş dakikadan fazla oturduğum her yerde uyuyakalıyorum ki bu da aktif bir çocukla pek sık olmuyor."

Tıpkı daha önce olduğu gibi, konuşma tarzında çok açıktı. Hâlâ hayat doluydu. Ben onu hâlâ bir hayalet gibi kalbimde taşıırken ve aşkımlı bir kefen gibi üzerimde taşıırken onun beni unutmuş olmasını neredeyse kıskanıyordum.

Ona yaklaştım ama gözlerinde meydana okuyan bir ifadeyle . "Hâlâ panik atak geçiriyor musun?"

"Bazen."

"O gece seni nasıl tetiklediğimi anlatabilir misin?"

"Neden bilmek istiyorsun?" Kızgınlıkla değil, sadece hafif bir merakla sordu. "Lütfen."

"Ya hatırlayamıyorum, çok uzun zaman önceydi dersem?" "Sana inanmam."

Güldü. "Kendine çok güveniyorsun Rowan Ledger. Ama gerçek şu ki hatırlamıyorum."

Bu sefer etrafımdan dolaştı ve ön kapısını açtı. "Uğradığınız için çok teşekkür ederim. Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim."

Zamanım dolmuştu.

Kapıya doğru yürüdüm ve avucumla yanağını okşadım. "Sen hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

"Teşekkür ederim, Rowan."

Dokunuşumdan uzaklaştı ve eşiğinden adımımı atar atmaz kapıyı arkamdan kapattı.

Bölüm 18

ROWan

Iailenin kaldığı daireye geri döndüğünde kendini ağır ve duygusal olarak paramparça hissediyordu.

Ace, Carla kanepede uyurken televizyon izliyordu. "Onu yatağına taşımamı ister misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Elbette."

Yeğenimi kucağıma aldım ve hâlâ kız kardeşiyle paylaştığı odaya götürdüm. Artık *büyük kızlar* olmalarına rağmen yalnız uyumayı tercih etmiyorlardı. Bazen geceleri korkarlardı ve birlikte olmak onları rahatlatırdı. Ne kadar iyi anlaştıklarını görmek hoşuma gidiyordu. Büyüyünce babaları ve benden daha yakın kardeşler olacaklarını umuyordum.

Carla'yı yatırdıktan sonra oturma odasına döndüm ve Ace'in uzandığı kanepenin yanındaki koltuğa oturdum.

"Yemek nasıldı?" diye sordu.

"Deb ve Caitlyn nerede?"

"Deb yatakta. Caitlyn nedimelerle dışarıda."

"Yiyecek bir şey var mı?"

"Evet. Oda hizmetlerinin öğle yemeği için bıraktığı sandviçler ve diğer şeyler."

Kendime bir tavuk salatalı sandviç ve bira aldım. Ağabeyimin televizyonda benim için anlamlı olmayan bir şeye gülmesini izlerken yemek yedim. Yemek yememiştim.

Kahvaltıdan beri. Dairenden uzaklaşmak için öğle yemeğini, sonra da Isha'yı bulmak için akşam yemeğini atladım.

Yemeğimi bitirdikten sonra Ace'e "Televizyonu kapat," dedim. "Neden? Bu eğlenceli-"

"şu lanet şeyi. Konuşmamız gerek." Dediğimi yaptı.

"Çalışma odasında," diye önerdim. Bağırış çağırış olursa diye kapıyı orada kapatabilirdik.

Ben deri bir koltuğa oturdum, Ace de karşımdaki koltuğa geçti. Çalışma odası daha çok masası ve sandalyeleri olan bir bardı, babamın sahip olmayı sevdiği bir şeydi, bu yüzden çiftlik evinin yanı sıra New York'ta da bir tane vardı.

Aramızdaki sehpanın üzerinde duran Ardbeg 10 şişesini elime aldım ve Ace başıyla onayladı. İkimize de birer bardak doldurdum.

Bardaklarımızı tokuşturduk. "Şerefe," dedi.

Viskimden bir yudum aldım ve benimki kadar mavi olan gözlerimin içine baktım.

"Bugün Isha George'u gördüm."

Ace bardağını dudaklarına götürürken yarı yolda dondu kaldı. Soluk, altın rengi sıvıdan biraz içti ve bardağı masaya bırakırken başını salladı.

"Geçmişten gelen bir patlamadan bahsediyoruz, ha? Yaşlı kız ?"

"Ace?"

İçini çekti ve bir elini benim eskiden olduğu kadar koyu olan saçlarında gezdirdi. Şimdi, otuz beş yaşındayken, babamın benim yaşımdayken sahip olduğu gibi bazı gri lekelerim vardı. Yaşlanıyordum. Isha'yla konuştuktan sonra kendimi daha yaşlı hissetmediysem ne olayım.

"Sana söyledi." Kadının ne söylediğini açıklamasına gerek yoktu. İkimiz de biliyorduk.

"Bana daha önce de söylemişti ama onun yerine sana inandım. Kardeşimin bana yalan söyleyeceğini düşünmemiştim."

Ace homurdandı. "Evet, ben yaptım." "Neden?"

"Neden?" Ace homurdandı. "Bu kadar habersiz olamazsın?" "Sanırım öyleyim."

"Sen daha iyi bir Ledger'sın. Daha zeki, daha yakışıklı, daha başarılı kardeş. Benden istediğin şeylerle uğraşıyorum ama çiftliği ben yönetmiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum - ve siktir et, asla istemedim, asla ." Ace viskisinin kalanını yudumlarken yüzünde

Yüzünde tiksinti vardı. "Yıllarca kıskandım. Isha arkadaş canlısıydı ama benimle yatmazdı. Kimseyle yatmazdı. Ama seninle yattı. Lanet olsun...Yapamadım...."

"Ama onunla çıkmıyordun bile, Ace. Neden umursuyorsun ki?"

"Neden mi? Çünkü istediğim her şeyi aldın. Her şeyi," diye bağırdı.

Başımı salladım. "Sen tam bir orospu çocuğusun."

"Nasıl görüldüğünü gördün mü? Adamım, göz kamaştırıcı derecede güzeldi. Onu istiyordum. Tabii ki onu istiyordum, herkes istiyordu. Benimle gülümsedi ve güldü; arkadaşlık. Ama benden cinsel olarak etkilenmediğini açıkça belirtti. Ama tek yapmanız gereken parmağınızı kıvrırmaktı ve o da aletinizi emiyordu."

Ace'in bu kadar acımasız olduğunu fark etmemiştim ve bu beni şok etti. Hayatını daha iyi hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapmışım. Bir çiftlik sahibi olmak istemiyordu, bu yüzden ne isterse okumasına izin verdim ve çiftliği kendi başıma devam ettirdim. Ledger Çiftliği dışında bir işte çalışamazdı, ben de ona yapabileceği ve kendini iyi hissedebileceği bir iş verdim. Karısı Bayan Ledger olarak gezip tozarken, ben çocuklarını büyütmesine bile yardım ettim. Yine de *her şeye sahip olduğumu* düşünüyordu.

"Bok gibiydim," diye devam etti bir anlık sessizlikten sonra, sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi. "Kıskanç ve pisliğin tekiydim."

"Ona değil sana inandım," diye itiraf ettim. "Bekaretini aldıktan sonra ona fahişe dedim. İnan bana, daha da büyük bir pisliktim."

Ace bana derin bir üzüntüyle baktı.

"Onu neden Montana'ya getirdin?" Düşündüm.

"Sürekli çalışırdı. Hiçbir yere gitmezdi. Ya okuyor ya da çalışıyordu. Ona bedava bir tatil vereceğimi düşündüm ve Caitlyn'in ona bir kez bakıp çok kıskanacağını biliyordum. Londra'ya gitmeden önce, yeterince hırslı olmadığım için beni terk etti. Onu geri istedim."

Tüm bunlar gözümün önündeydi. Kanıtları kasıtlı olarak görmezden gelmişim.

Geçenlerde Danimarkalı filozof Søren Kierkegaard'ın bir kitabını okudum ve yazdığı bir şeyi hatırladım: *"Kandırılmanın iki yolu vardır. Biri doğru olmayana inanmaktır; diğeri ise doğru olana inanmayı reddetmektir."*

"Ro, Isha nasıl?"

İkimiz için de biraz daha viski doldurdum. "O iyi. New York'ta. En iyi arkadaşı ve kocası ölmüş ama bebekleri hayatta kalmış. Isha o kızın annesi. Flora. Dört yaşında. Bir düğme kadar sevimli."

"Arkadaş mı?" Ace bitkin görünüyordu. "Kahretsin! Bir arkadaşının çocuğunu mu büyütüyor?"

"İkisinden birine bir şey olursa birbirlerinin çocuklarına bakacaklarına dair bir anlaşma yaptılar. Yetimhanede birlikte büyümüşler. Çocuklarının sisteme girmesini istemediler." Karanlık vardı, bir de bu vardı. Kendi cehennemimi yaratmıştım ve şimdi onun içinde yanmak zorundaydım.

"Arkadaşı Yasmine mi?" "Onunla tanıştın mı?"

"Evet. Kardeş gibi görünüyorlardı. Öldüğünü duyduğuma üzüldüm. Sadece üzgünüm, Ro."

"Yalan söylediğini biliyordum ama bana bunu yapacağına inanmak istemedim. Ailem yerine bir yabancıya güvenmeyi kabul edemezdim," diye itiraf ettim. "Ne yapacağımı da bilmiyordum çünkü aşık olmakla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum."

Ace kendinden daha da iğrenmiş görünüyordu. "Bu yüzden mi o gittiğinden beri pek kadın olmadı?"

"Ondan sonra hiç doğru gelmedi." Viski bardağıma baktım, kendimi muazzam derecede yaşlı hissediyordum. "Ona davranışından nefret ediyordum. Onu bulup özür dilemek istedim ama... benden siktir olup gitmemi isteyeceğinden korktum."

"Öyle mi yaptı?"

"Hayır. Dinledi. Teşekkür etti. Parayla birlikte bir mektup gönderdiğini söyledi." As acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. "Gönderdi."

"Bana bundan da hiç bahsetmedin."

"Bana ve sana yazdı. Beni hayal kırıklığına uğrattığını ama affettiğini söyledi. Nakit olarak altı bin dolar ve bin poundluk seyahat çeki gönderdi. Bu paranın sana borcu olduğunu söyledi."

"Neden bana söylemedin? O gittikten altı ay sonra mı? Caitlyn vardı. Bana söyleyebilirdin." *Söyleseydin, hayatımı kurtarabilirdim.*

"Utanmıştım."

"Onun için çok fazla para olduğunu biliyor musun? Geri göndermeliydin." Ailem için cep harçlığından bile az olan bu parayı bana göndermek için para biriktirmiş olmasından nefret ediyordum.

"Mektubu hala sende mi?"

"Hayır. Onları yaktım. Onları bulmanı hiç istemedim."

"Mektubumda ne yazıyordu?"

Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve doğruldu. "Seni seviyordu. Her şeyin nasıl bittiği için üzgündü. Ve muhtemelen o zamana kadar gerçeği bildiğin için seni affetti."

"İşte bu yüzden mektubu sakladın. Isha ile ilişkiniz olmadığı konusunda gerçeği söylememiştin," diye fark ettim. "Caitlyn biliyor mu?"

"Ona düğünden önce söyledim."

"Ve?"

"Onu elde etmek için bu kadar uğraşmam gururunu okşadı." "Isha'ya nasıl davrandığımız konusunda kendini kötü hissetmedi mi?"

"Hayır."

"Karın tam bir baş belası." "Evet."

Tüm bunları Caitlyn için yapmıştı ve şimdi tıpkı babam gibi mutsuz bir evliliği vardı. İşte bu yüzden hiç evlenmek istememiştim. Bu lanet bir piyangoydu ve kazanan kimseyi tanımıyordum.

"Kardeşim, gerçekten çok üzgünüm. Ben... ben bir korkağım." Viskimi bitirdim ve ayağa kalktım.

"O bana aşık oldu, ben de ona. Ona inanmış olsaydım, ona güvenecek cesaretim olsaydı...." Bardağı fırlattım, duvara çarpıp parçalanmasını ve ahşap zemine saçılmasını izledim.

"Ro, çok özür dilerim."

Kardeşıme baktım. "Özür dilemen gereken kişi ben değilim Ace. Tek zarar verdim; bu bir gerçek. Ayrıca hayatım boyunca bir daha asla sana güvenmeyeceğim de bir gerçek. Masum bir genç kıza yaptıklarımız için bu senin ve benim cezam. Tıpkı senin kendi kardeşini kaybettiğin gibi, ben de kardeşimi benim için önemli olan bir şekilde kaybettim."

Kapıya doğru yürüdüm ve elim kapı kolundayken, "Caitlyn'e düğünde olmayacağımı söyle. Midem kaldırmıyor, Ace. Ayrıca, bir otele yerleşeceğim."

Yatak odama gittim ve valizimi hazırladım.

Ace ön kapıda beni bekliyordu. "Bana Isha'nın iletişim bilgilerini verir misin?"

"Hayır," dedim sertçe. "Ben ona seninkini vereceğim, o da sana zaman ayırmak isteyip karar verecek."

"Adil."

"Ve bir şey daha. Deb'e ne yaptığını söyle. O karın kadar kaltak değil." Annesinin Isha'ya davranışından nefret edeceğini biliyordum. Dünyadaki en iyi insan değildi ama Caitlyn de değildi.

Bölüm 19

ISHa

"Y Rowan'ın senin evinde ne yaptığını bana anlatmak ister misin?" Mick, Rowan'ın gelmesinden bir gün sonra, Aile Saati için Mick'in Pub'ına gitmeye hazırlanırken bana sordu.

Bar yerel bir mekândı ve Aile Saati sırasında mahallenin çocukları barda başlarına bela oluyor, Mick de bu durumdan hoşlanmıyor ama tahammül ediyormuş gibi yapıyordu. Ayda bir kez, bir Cumartesi öğleden sonra üç saat boyunca bar değişime uğruyordu. Çocuklara özel canlı müzik, hikaye anlatma seansları ve çocuk dostu parmak yiyecekler sunarak canlı ve kapsayıcı bir atmosfer yarattı.

"Bana nasıl davrandığı için özür dilemeye geldi."

Mick bir keresinde bana neden kimseyle çıkmadığımı sormuştu, ben de ona bebekle meşgul olduğumu söylemiştim ama onu daha yakından tanıdıktan sonra, bir şişe şarabın büyük bir kısmını içtikten sonra ona Montana'daki yazımı anlattım.

Rowan'dan beri silahtan çekiniyordum. Tekrar bir *göt* olmak istemedim. Uzaktan bile olsa hazır olduğumda Yas gitmiş ve ben anne olmuşum. Şu anda, bacaklarımı tıraş edecek zamanım varsa, bu büyük bir gündü. Vibratörümü kullanmak için bile zamanım ya da isteğim yoktu. Her zaman çok yorgundum. Belki Flora büyüdüğünde, nefes alacak zamanım ve param olduğunda, telefonuma şu uygulamalardan birini indirebilir ve hayallerimdeki erkeği bulmak için sağa, sola ya da her neyse kaydırabilirdim.

"Yani Luisa'nın evinde sana rastladı ve hemen yanına geldi. Ama altı yıl boyunca seni aramaya zahmet etmedi mi?"

"Hayır."

"Ne lanet bir prens."

Komik olmasa da güldüm. Rowan'ın beni bulup özür dilemesini bekledim. Ace'in de aynı şeyi yapmasını bekledim. Mektuplarıma yanıt gelmeyince pes ettim.

Rowan'ı gördüğümde şok olduğumu söylemek hafif kalır. Ve sonra özür dilediğinde, ona pod insanları tarafından ele geçirilip geçirilmediğini sormaya hazırdım, çünkü tanıdığım Rowan pişmanlık konusunda pek iyi değildi.

"Her neyse. Fark eder mi Mick? O benim hayatımda değil ki."

"Anne, ben hazırım." Flora, Renata'nın ona verdiği yeni elbiselerden birini giymişti. Üzerinde küçük beyaz çiçekler olan pembe bir elbise. Oturma odamızda dönüp durdu.

Mick ısıklık çaldı. "Bir prenses gibi görünüyorsun." Sırıttı. "Artık gidebilir miyiz?"

"Cüzdanımı bulayım." Kapı gürültüyle çalındığında iç çektim. Kapıyı açtım ve dünün bir tekrarıyla karşılaştım. Rowan elinde paketlenmiş bir hediyeyle orada duruyordu.

"Merhaba."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kayıp mı oldun? Yoksa sadece bu civarda mıydın?"

Gülümsedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Mick, "Dün zaten konuşmuştun, dostum," diye .

"Rowan, merhaba." Odadaki gerginliği hissedemeyecek kadar küçük olan Flora koşarak yanına geldi. "Yeni bir elbisem var."

"Ve kesinlikle muhteşem görünüyorsun." Onun önünde çömeldi ve nefesim kesildi. Rowan'ın çocukları babası olmasını kaç kez hayal etmişim? Çok fazla kez, çünkü ben çiçek açan bir aptaldım.

"Sana bir hediyem var." Bana baktı, bana sormadığını fark etti ve ben başımı sallayınca ekledi. "Bir kitap."

"Benim için mi? Gerçekten mi?" Flora'nın gözleri kocaman oldu. Kollarını Rowan'ın boynuna doladı ve onu yanağından öptü. Lanet olsun! Onun bir arkadaş olduğunu düşünüyor ve Mick'i öptüğüne göre Rowan'ı da öpebileceğini düşünüyor. *Saçmalık!*

"Teşekkür ederim," dedi Flora tatlı bir sesle ve Mick'in yanına koştu. "Mick Amca, bir kitabım var."

"Anlıyorum."

"Birlikte okuyabilir miyiz?" diye komplocu bir tavırla önerdi.

"Neden onu yanımızda bara götürmüyoruz? Orada açarız. Belki Sharon'a hikaye saatinde okutabiliriz?" Mick, Rowan'dan bana baktı ve ben de "teşekkür ederim" dedim.

"Anne?" Flora heyecanlanmıştı.

"Elbette. Birazdan sana katılacağım."

Bir sarılma ve öpüşme telaşından ve Mick'in Rowan'ı uslu durması için uyarmasından sonra Rowan'ın daireme girmesine izin verdim... *yine*.

Oturmadım ya da oturmasını istemedim.

"Mick's Pub'da Aile Saati."

Başını salladı. "Özür dilerim. Bugün cumartesi, evde olursun diye düşünmüştüm. Daha ziyade, evde olmanı umuyordum." "Ne istiyorsun Rowan?"

Cebinden bir zarf çıkardı. "Lütfen, kızma. Ace'le konuştum ve bana parayı senin gönderdiğini söyledi... benim-"

"Az önce seks yaptığımız yatağı fırlattın ve bana fahişe mi dedin?" Kollarımı kavuşturdum. Burada olmaya ve tüm o acı dolu anıları geri getirmeye hakkı yoktu. Onları aşmıştım. Geçmişte kalmıştı. Artık bir çocuğum vardı. Dört gözle bekleyeceğim çok şey vardı.

"Bu gönderdiğiniz miktar için bir çek. Size izin veremem-"

"Paraya ihtiyacım yok Rowan. Artık bir işim var. Bu ev benim. İyi durumdayım."

"Lütfen, bu-"

"Hayır."

Zarfı bu kez buruşturarak cebine geri koydu. "Bana mektuptan bahsetti."

"Tamam. Bak, geç oluyor ve Flora-" "Lütfen, Isha."

Yalvaran bir adam değildi, bu yüzden yalvarmış olması beni eritti. *Bugger O!*

Kanepeyi işaret ettim ve önceki gece yaptığımız gibi oturduk.

"Ace bana yalan söylediğini söyledi. Beni kıskandığını söyledi. Bilmiyordum. Ben...bilmiyordum.

ailem yerine sana inanmak istedim. Ama kalbimin derinliklerinde, her konuda doğruyu söylediğini biliyordum."

"Bunu zaten dün konuşmuştuk Rowan." Ben dağılmadan ve o benim için ne kadar önemli olduğunu görmeden önce gitmesini istiyordum. Onun burada olmasının kalbimi ne kadar coşturduğunu ve... zararına da olsa *umutlandırdığını*.

"Beni sevdiğini söylediğinde çıldırdım," diye devam etti ve kalbim göğsüme saplandı. Neden bu konuyu açmıştı ki? Allah kahretsin!

"Bakın, bahanelere ya da açıklamalara ihtiyacım yok. Yıllar önceydi ve-"

"Çünkü ben de sana aşık olmuştum," diye devam etti, sanki az önce susması için söylenmemiştim.

Dondum kaldım. Mavi gözlerine baktım... Sakin ve berraktılar.

"Aferin sana," dedim sonunda. *Bay Rowan Ledger, bu sefer bana kazık atmanızın imkânı yok. Hiçbir şekilde izin vermeyeceğim.*

"Isha, senin için hissettiklerim değişmedi."

Bir kahkaha attım. Histerik değildi ama yakındı. "Lanet olsun, ne istiyorsun Rowan? Buraya müsait bir kadın olduğumu düşünerek mi geldin? Sen bir sürü parası olan yakışıklı bir adamsın; Beşinci Cadde'de yürü, kadınlar kendini sana atacaktır. Ve sen onlardan herhangi birini ya da hepsini becerebilirsin."

"I-"

"Beni tesadüfen görüyorsun ve genç kıza onu sevdiğimi söylemek için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorsun. Aklını mı kaçırdın sen?" Sesimi yükseltmedim. Yükseltmek istemedim. Bu adamın beni bir daha etkilemesine izin vermeyecektim. Bu sözü kendime vermiştim ve tutacaktım.

"Seni hiç unutmadım."

"Ah, zavallı bebek," diye mırıldandım alaycı bir şekilde. "Hiç ilgilenmiyorum. Yoksa... Tanrım, bana parayı bu yüzden mi getirdin? Para için seninle seks yapacağımı mı sanıyorsun?"

Bunu söylediğimde yüzü soldu. Ama bu dürüst bir düşünceydi. Benim çarpık bir zihne sahip olmamdan değil, ondan kaynaklanan bir düşünceydi. O ve kardeşi, insanlara olan inancımı o kadar çok elimden aldılar ki bir daha asla geri kazanamadım.

"Böyle düşündüğün için üzgünüm. Geçmişteki davranışlarımın böyle düşünmenize neden olduğu için üzgünüm."

"Bak, yeterince özür diledin. Seni affediyorum. Kardeşini affediyorum. Herkesi affediyorum. Lütfen beni yalnız bırakır mısın?" Ayağa kalktım ve telefonumu şortumdan çıkardım, o sırada bip sesi duydum.

Mick'ti: Dikkat , Arturo iki dakika içinde evinize geliyor.

Bundan daha azdı çünkü Mick'in uyarısını okumayı bitirir bitirmez kapı gürültüyle çalındı.

Kapıyı açtım ve Arturo'ya başımı salladım. İçeri girdi ve Rowan'a bir göz attı.

"işin bitti mi?" diye sordu bana, ama bir yandan da *Dostum.*

"Evet."

"Hayır," dedi Rowan.

"İşinin bittiğini söylüyor. Yani senin işin bitti." Arturo 65 yaşında, 20 kilo ağırlığında kaslı bir adamdı. New York Presbyterian'da çocuk doktoruydu ve tanıdığım en tatlı adamdı. İş o noktaya gelirse kimseyi nasıl becereceğini bilemezdi. Ama iriydi ve korkutucu görünüyordu ve eğer onu tanımıyorsanız bundan faydalanırdı.

"Hepinizin Isha'yı önemseydiğiniz *çok* açık ve bunu görmekten çok mutluyum. Onu önemsiyorum ve-"

"Hayır, bilmiyorsun, pislik." Arturo, Rowan'a doğru yürüdü ve ondan on santim kadar daha uzun boylu oldu. "Senin ve kardeşinin ne yaptığını bilmediğimizi mi sanıyorsun? Biliyoruz. Ve bundan hoşlanmıyoruz. *Senden* hoşlanmıyoruz."

"Biliyorum. Berbat ettim. O da sıçtı. Bu Isha hakkında hissettiklerimi değiştirmez."

Arturo eğildi ve sırıttı. "Belki de. Ama bu onun senin hakkındaki hislerini değiştirdi. Ve senin hislerinin hiçbir önemi yok, dostum."

"Bunu düzeltmeye çalışıyorum." Rowan bir milimetre bile geri adım atmadı. "Arturo, kes ." Gözlerimi devirdim. "Ve sen de Rowan. Ne oldu? Senin sorunun ne? Altı yıl sonra ortaya çıkıp *ne* yapmak istiyorsun? El ele tutuşup gün batımına birlikte yürüyeceğimizi mi sanıyorsun?"

"Neden olmasın?" Rowan talep etti.

Arturo, "Bu adamda biraz cesaret var," diye açıkladı. "Isha'ya fahişe dedin... aslında metres olacak kadar bile iyi olmadığını söyledin."

"Bütün bunları sana anlattığıma inanamıyorum." Rowan'a baktım. "Kendimi savunmak için söylüyorum, çok yorgundum ve bana içirdikleri birkaç kadeh şarabı fazla kaçırmıştım. Flora ilk kez hastalanmıştı. Ben savunmasızdım. Arturo bir çocuk doktoru, o yüzden o ve Mick yardım ediyorlardı."

Rowan o zaman üzgün bir şekilde gülümsedi. "Her şeyi berbat ettim, Isha. Saklayacak bir şey yok. İşin hakkında herkesle konuşabilirsin; keşke benimle de konuşsaydın."

"Sadece hayat hikâyemi herkese anlatmadığımı bilmeni istiyorum. Art, artık gidebilir miyiz?" Aklımı kaçırmak üzereydim.

Arturo uzun bir süre Rowan'a baktı. "Dartta ne kadar iyisin?"

"Arturo," diye bağırdım.

"Bir çiftlikte çalışıyorum, bu yüzden boş zamanlarımın çoğunu dart tahtaları olan barlarda geçiriyorum."

"Beni dartta yenersen belki sana Isha ile konuşma izni veririz." "*Lanet olsun*. Ben gidiyorum. Arturo, Rowan'dan kurtulduktan sonra kapıyı kilitle."

Bölüm 20

ROWan

"W Eğer tesadüfen karşılaşmasaydınız arar mıydınız?" Isha gittikten sonra Arturo sordu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Ben istedim. Bütün o lanet zaman

."

"O zaman neden ?"

"Korkuyordum."

Arturo beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Korktuğunu söyleyebilmek için erkek olmak gerekir. Ama dostum, o senin hatırladığın kız değil."

"Ben de o adam değilim."

"Sende bir şeyler görüyorum." Arturo, Isha'nın dairesinin kapalı ön kapısına yaslandı. "Onun çocukluğunu biliyor musun?"

"Biraz."

"Bir yetimhanede büyüdü. İyi bir yetimhane değildi. Bir hata yaptığında dövülmüş. Aç bırakılmış. Yasmine'le tanıştığında yeterince zarar görmüştü. Bunu istismara uğramış çocuklarla çok zaman geçirmiş bir doktor olarak söylüyorum," diye konuştu.

Kusmak istedim. Onun çocukluğunu dinlemeye dayanamıyordum. Altı yıldır gömdüğüm aşkım artık sessiz kalmıyordu; hatta kükreyerek canlanıyordu. Onu görmüştüm ve geri istiyordum. Dünün yaralarını, özellikle de benim açtığım yaraları dindirmek istiyordum.

"Bir keresinde biri Yasmine'i taciz etmeye çalıştı. Isha adamı savuşturdu. Bu, gençlerin kaldığı bir evde oldukları zamandı; yetimhaneden ayrılmışlardı. Adam onu yere yatırdı, ona güldü, ona isimler taktı."

Bir elimi kaldırdım ve gözlerimi ovuşturarak safranın yükselmesini engellemeye çalıştım. Kontrol altına aldıktan sonra başımı salladım ve sessizce devam etmesini istedim.

"Ondan sonra panik atak geçirmeye başladı. Kızlar on üç yaşındaydı. Bebeklerdi. Yaşları ilerleyip evden ayrıldıklarında çok çalıştılar. Çalıştılar. İş sahibi oldular. Yasmine anaokulu öğretmeni oldu ve Isha fizik tedaviye başladı. Neden biliyor musunuz?"

Başımı salladım. Aşık olduğum kadın hakkında çok az şey bildiğim ortadaydı. Gücünü görmüştüm, çelik gibi omurgasını fark etmiştim ama görünüşü gözümü kör etmişti. Bu güzellik büyüleyiciydi ve bundan faydalanmayacağını düşünemezdim.

"Saldırıdan sonra Yasmine'in köprücük kemiği, Isha'nın ise bacağı kırıldı. Yasmine çabuk iyileşti ama Yasmine'in aylarca fizik tedavi görmesi gerekiyordu ve bu tedaviyi düzenli olarak alamıyordu. Böylece, Isha bunu geçimini sağlamak için yapmaya karar verdi, ama her şey o zaman başladı. Arkadaşına bakmak için YouTube'da bir şeyler izliyordu."

Clay'e nasıl yardım ettiğini hatırladım ve ona dokunduğu için ona kızmıştım. Clay minnettar olmuştu. Bana onun kendisine yardım ettiğini söylemişti. Onunla tanışan tüm çiftlik çalışanları ona saygı duyuyordu. Poligondayken bol bol içtikten sonra Clay'e Isha'yla aramızın nasıl bozulduğunu anlattığımda bana aptal olduğumu söylemişti.

"Sen ona bağırırken bile bana yaptığı gibi sebepsiz yere birine yardım eden biri, o kadın parayla ilgilenmiyordur patron. Bence yanlış ağaca havlıyorsun."

"Ona bıraktığım parayı aldı, Clay."

"Her neyse patron. Bu senin hayatın, ama o kız saf altındı. Her şeyi berbat ettin ve bununla yaşamak zorundasın. İşin üzücü yanı, o da öyle."

Herkes Isha'yı olduğu gibi görmüştü, onu seven adam hariç. "Bir keresinde bana panik atak geçirmişti."

"Ne yaptın sen?"

Başımı salladım. Bu adama ilk orgazmını benimle yaşadığını söyleyecek değildim. Ve hemen ardından, ona kardeşimi sikip sikmediğini sordum. Onu duvara yaslamıştım. Saldırıya uğramış biri için tetikleyici bir şeyden bahsediyoruz.

"Flora'yı almayabilirdi, biliyor musun? Kimse bunu ona karşı kullanmazdı."

"Biliyorum."

"Ama Yas'a bir söz verdi ve sözünü tuttu. Mick, Yas'ın kocası Derek'i tanıyordu. Aynı mahallede büyümüşler. Birbirimizi bu şekilde tanıyoruz. Flora'yı aldı. Köpek gibi çalışıyor, dostum. Onun kadar çok çalışan ve bundan şikayet etmeyen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım." Arturo bir şey hatırlamış gibi gülümsedi.

"Ne?"

Kıkırdadı. "Mick gripten iki sunucu kaybetmişti ve aklını kaçırmak üzereydi. Aziz Paddy Günü'ydü ve ben nöbetçi idim. Isha, Baby Bjorn'un içinde sekiz aylık Flora ile geldi ve siparişleri aldı. Bu size bir servet avcısı gibi mi geliyor?"

"Hayır."

"Mick ona gece için ödeme yapmaya çalıştı ve neredeyse elini kaybediyordu. Biz bebek bakıcılığı yapıyoruz, o da karşılığında barda yardımcı oluyor."

Önce makosen ayakkabılarıma, sonra da Arturo'ya baktım. "Dartta oldukça iyiyimdir. Muhtemelen kışını tekmeleyebilirim."

Arturo'nun dudakları seğirdi.

"Göreceğiz bakalım." "Teşekkür ederim."

"Biriyle çıkmıyor."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Onu becerdin."

Ve bu, Isha'ya kalıcı bir zarar verdiğim için her şeyden daha çok acı veriyordu. O yaz, Ace ve ben ona bir numara yapmadan önceki halini hatırlıyordum; hayat dolu, mutlu ve çekiciydi. Şimdi iyi görünüyordu ama bunun gerçek mi yoksa takmayı öğrendiği bir maske mi olduğundan emin değildim.

"Onu ne kadar kötü becerdim?" Duyguların gözlerimi ısırdığını hissederek sordum.

"Kimseye güvenmiyor. Mick ve bana güvenmesi uzun zaman aldı. Derek'in ailesine güveniyor - bazen Flora'yı onlarla bırakıyor ama çok yaşlı olduklarından endişeleniyor. Hepsi bu kadar."

"Onun güvenini kazanacağım," diye söz verdim. "Ona başkalarına tekrar güvenmeyi öğreteceğim." "Tamam o zaman, bakalım dartta ne kadar iyisin."

Bölüm 21

ISHa

"O "Rowan'ın burada Arturo ile dart oynaması birden ona kadar bir ölçekte ne kadar *Alacakaranlık Kuşağı*'nda yer alıyor?" Flora Sharon'ın Flora'nın yeni kitabını okumasını dinlerken biz barda otururken Mick sordu

Rowan'ın ona aldığı en sevdiği kitap.

"Yaklaşık yüz," diye mırıldandım. "Burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh, lütfen. Ne istediğini biliyorsun," dedi Mick imalı bir şekilde.

Gözlerimi devirdim. "Şuna baksana. Sence kukuya o kadar ihtiyacı var ki bana mı geliyor?"

"Erkeklerden hoşlanan bir adam olarak, *çok* iyi, bunu size vereceğim. Ama rastgele bir kukunun peşinde değil. Bence seninkinin peşinde."

"Geçen gün *Vajina Monologları*'nı izledim ve bir kadın amının nasıl bir kiler gibi, nemli ve tozlu olduğundan bahsetti. *Oraya inmek istemezsin*, dedi. O benim vajinam... Hüzünlü bir mahzen." Benim için doldurduğu IPA'dan biraz içtim.

"Vajinan tozlu değil. Rowan burada olduğu için belki nemli ama tozlu değil."

"Kokuyor mu? Kadın kendininkinin küflü ve nemli olduğunu söyledi." Mick güldü. "Kullanılmamış . Ne kadar oldu?" "Ne zamandan beri?"

"Biri kaleye girdiğinden beri, ." Rowan'a baktım ve omuz silktilim.

"Hayatta olmaz. Sakın bana amının en son bu kadar hareket gördüğünü söyleme."

"Ders çalışıyordum. Sonra taşınyordum. Sonra Yas öldü. Anne olmuşum. Ne zaman vajinamla ilgilenecek birini bulacak zamanım oldu sanıyorsun?"

"Oh, Tanrım." Mick elini kalbinin üzerine koydu. "Bu düşündüğümde çok daha kötü. O zavallı şeyi hayata döndürmeniz gerekebilir."

"Bir vibratörüm var ve onu kullanıyorum... bazen... çok yorgun olmadığım ve bitkin bir uykuya dalmadığım zamanlarda."

"Orospu çocuğu dartta iyi. Arturo'yu yendi," dedi Mick. Dart tahtasının yanındaki adamlara baktım. Ellerinde biraları vardı ve gülüşüp konuşuyorlardı.

"O kötü bir adam değil," diye mırıldandım. "Bana karşı oldukça kötüydü ama dün gece benden özür dileyen adam... samimiydi. Dürüsttü ve henüz her şeyi öğrenmek için Ace'le konuşmamıştı bile, anlıyor musun?"

Mick elini benimkinin üzerine koydu. "Ne istiyorsun?"

Dönüp kızıma baktım ve gülümsedim. "İstediğim her şeye sahibim Mick. Başka bir şey istemiyorum ya da ihtiyacım yok."

Mick cevaplayamadığım ya da doğru dürüst cevaplamak istemediğim daha fazla soruyla beni sorguya çekmeden, Arturo ve Rowan yanımıza geldi.

"Beni adil bir şekilde yendi, bebeğim. O yüzden seninle konuşmak için benden izin aldı," dedi Arturo heybetle.

"Seni yendi, *seninle* konuşabilir."

"Elde edilmesi zoru oynuyor. Ama bunun için endişelenme. Onu yumuşatmanın yolları var," diye fısıldadı Arturo Rowan'a.

Ayağa kalktım. "Siz benim kıza göz kulak olun, ben de Rowan'la konuşayım." "Gördün mü," dedi Arturo kendini beğenmiş bir şekilde.

Kaslı koluna bir yumruk attım ve yüzünü buruşturdu. "Ah, , parmak eklemlerinde çürük kemikler var."

"Saçmalıyorsun Art." Rowan'a baktım ve iç çektim. "Hadi, şu işi bitirelim de sen de hayatımdan defolup git."

Depo alanının yanında bir piknik masasının ve büyük çöp kutularının bulunduğu arka tarafa gittik. Mick'in çalışanları sigara içmek için buraya gelirdi.

Buraya çocuklar giremeyeceği için Rowan'la konuşmak için güvenli bir yer olacağını düşündüm.

"Ortam güzelmiş," dedi elleri cebinde.

Masanın üzerine oturdum, ayaklarımı bankın koltuğuna dayadım. Dirseklerimi dizlerime dayadım ve öne doğru eğildim.

Etkilenmiş bir Amerikan aksanıyla "Queens'te işler böyle yürür bebeğim," dedim. Amerika Birleşik Devletleri'nde geçirdiğim yılların ardından, aksanım hâlâ İngiliz olsa da birçok Amerikan nüansı edinmişti.

Rowan topuklarının üzerinde sallanarak gülümsedi. "Arkadaşlarını seviyorum."

"Mick ve Arturo benim dayanağım oldular. Çok zordu, biliyorsunuz. Yas ve Derek'i kaybettim ve Flora ile ne yaptığımı bilmiyordum. Bana yardım ettiler. Derek'in ailesi harikaydı. Gerçi yaşları ilerliyor. Derek tek çocuktu ve hayatlarına geç girdi, bu yüzden onlara da bakmak zorundayım." Bea'ya konulan teşhis gerçekten de Alzheimer çıkarsa ne yapacağımı düşünmemeye karar vererek başımı salladım. Sol karısı olmadan kaybolurdu.

"Herkesle ilgileniyorsun, değil mi?" Rowan sordu, gözleri sanki içimde bir şey arıyormuş gibi araştırıyordu.

"Hayır. Bunu yapamam. Gerçi benim sorumluluklarım var, benim dışımda. Önceden sadece Yas ve ben vardık. Şimdi Flora, Mick, Art, Sol ve Bea var."

"Sol ve Bea?"

"Derek'in ailesi," diye açıkladım. "New York'ta ne yapıyorsun?"

"Caitlyn'in kız kardeşinin düğünü. Dün Claudio ile tanışmak için prova yemeğini, bugün de seni görmek için düğünü kaçırdım."

"Buraya gelme olan düğünü kaçırdınız mı?"

"Şu anda ailemi görebileceğimi sanmıyorum," diye yumuşak bir sesle konuştu, yüzümü dikkatle izliyor, duygularımı araştırıyordu. "Ace bana Caitlyn'in onun ne yaptığını bildiğini söyledi. Ben... ailemden ve kendimden utanıyorum. Manhattan'da bir dairemiz var. Ama dün gece ayrıldım, bir otele yerleştim. Biraz mesafeye ihtiyacım var."

Önceden bu kadar kolay paylaşmazdı. Nasıl bir kendini gerçekleştirme yolculuğunun onu buraya getirdiğini merak ettim.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun

Rowan?" "Bana bir şans ver. Bize bir şans ver."

Ona bakakaldım.

Yüz ifadem karşısında usulca güldü. "Birdenbire ortaya çıkmış gibi hissettirdiğini biliyorum, ama gerçek şu ki, her gün seni düşündüm."

son altı yıldır. Her lanet gün."

Ben de onu düşünmüştüm ama bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Eskisi gibi hissetmiyorum. İlgilenmiyorum." Tam olarak yalan söylemiyordum. Rowan Ledger'a kalbimi ilk verdiğimde yalnız ve gençtim. O kalbimi çiğnedi. O zamanlar yaralı ve depresyondaydım. Şimdi, kendi çocuğum varken, böyle riskler alamazdım.

"Beni sevmiyor musun?"

Başımı salladım. Rüyalarımda bile Rowan böyle bir soru sormamıştı.

"Benden etkileniyor musun?" diye sordu.

Sırıttım. "Her gibi ukalasın, değil mi?"

"Ben ciddiym, Isha."

Doğrudum ve boynumu uzattım. Çoğu cumartesi düşünemeyecek kadar yorgundum ve Rowan'ı görmenin yarattığı duygusal karmaşa yüzünden önceki gece gözümü bile kırpmamıştım.

"Artık bir çocuğum var Rowan. Yaralanırım; yüzde yüz onun yanında olamam; bu alabileceğim bir risk değil," diye içimden geldiği gibi konuştum.

"Anlıyorum."

Ellerimi kalçalarımın sildim. Kolayca teslim olmasından dolayı rahatlamış mıydım yoksa üzölmüş müydüm emin değildim. *Rahatlamıştım*, evet, işte buydu.

"Çıkabilir miyiz?" diye sordu ben banktan inerken. "Anladığını söylediğini sanıyordum."

". Seninle çıkmak istiyorum. Yavaştan al ve gör...bilirsin...."

"Neyi gördün?" diye sordum, kalbimin içindeki itiş kakış yüzünden kendimi tamamen bitkin hissediyordum. Bu adam, bir yanımin sevinçten havalara uçmak ve önüme atacağı her kırıntıyı almak istediğini anlamıyor muydu? Ama içimdeki anne, genç ve özgür bir kızın yaptığı hataları yapmayacaktı.

"Nasıl birlikte olabileceğimize bakalım," diye cevap verdi sakın, soğukkanlı bir şekilde, soru ne olursa olsun tüm cevaplara sahipmiş gibi.

"Sen Montana'da yaşıyorsun. Ben burada yaşıyorum."

"Bunun için endişelenme. Ben buraya geleceğim ve sen rahatladıktan sonra gelebilirsin-"

"Sakın Ledger Çiftliği demeye cüret etme. Seninle oraya gitmektense kavurucu öğle güneşinin altında kırmızı karıncalarla dolu bir tepeye bağlanmayı tercih ederim," diye tısladım.

Bu ne cüret? Bu ne cüret?

"demiyorum. Bizden sonra-"

"Oraya bir daha adım atacağım bir evren yok. Eğer büyük planın buysa, git Kovboy; bu konuşma bitmiştir."

Öfkemi kontrol altında tutuyor, kaosu uzak tutuyordum ama asla ama *asla* masumiyetimin elimden alındığı o güzel topraklara . Aptal bekaretimden bahsetmiyorum, insanlar hakkındaki naif varsayımlarımdan, geçirdiğim boktan çocukluktan sonra bile insanlara güvenmekten bahsediyorum.

"New York'ta seninle çıkmayı çok isterim," diye nefes aldı.

"Neden? Anlamıyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Suçluluk duygunun üstesinden gelmeye mi çalışıyorsun? Çünkü ben senin lanet olası yara bandın değilim. Daha iyi hissetmek için başka bir yol bul. Bir psikiyatriste görün."

Gittikçe öfkeleniyordum ve kendimi sakinleştirmek için yapabileceğim pek bir şey yok gibiydi. Patlamamdan bu kadar rahatsız olmamış gibi görünmesi beni daha da sinirlendirdi.

"Bu benim sevdiğim kadını geri kazanma isteğim."

Ona ters ters baktım. "Siktir git, Rowan Ledger."

"Ne zaman istersen, Isha. Ama önce seninle vakit geçirmek isterim."

Bir kıkırdama duydum ve Mick'i arka kapıda görmek için döndüm. "Defol git buradan," diye bağırdım ona.

"Dostum, keşke bunu kaydetseydim. Çok komikti."

"Git buradan Mick ve küçük kızımı buradan uzak tut."

"Emredersiniz, Kaptan."

Rowan'a döndüm ve küçük bir gülümseme gördüm. Herkes bunun komik olduğunu düşünüyordu.

"Beni sevdiğini söylediğinde sana inanmıyorum. Bu senin için ne anlama geliyor? Aşık olmak?"

"Sen benim içimdesin, ben de senin içindeyim. Seni tanıyorum, gerçek seni ve senin de beni görmene izin verdim."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bu, altı yıl önce bana benzer bir soru sorduğunda ona verdiğim cevabın aynısıydı.

"Beni tanıyorsun," diye . "Benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"Sen tanıdığım en çekici, zarif, nazik ve tatlı kadınsın. Şimdi, sende tüm bunların yanı sıra sevgi dolu bir anne ve arkadaş, etrafındaki herkese nazik bir bakıcı görüyorum... ve güzelliğin hala nefesimi kesiyor."

Bana doğru yürüdü ve ellerini omuzlarıma koyarak alnını alnıma yasladı. "Seni görüyorum, Isha George. Seninle ilgili her şeyi görüyorum. Ve senin de beni görmene izin veriyorum. Her şeyi görmene. Sana acı çektirdim ama yemin ederim ki seni incittiğimden beri her gün kanadım. Evren bana seninle tekrar bir şans verdi. Sahip olacağımı hiç düşünmediğim, hak etmediğim bir şans. Ama sen buradasın ve...."

Lanet olsun! Adamın gözlerinde yaş vardı. Kocaman. Sanki söylediklerinde ciddiydi. Kırılgan kalbim bununla nasıl başa çıkabilirdi ki?

"Pazar öğleden sonraları Flora dokuzdan öğlene kadar büyükanne ve büyükbabasını görmeye gidiyor. Onlarla öğle yemeği yiyor ve sonra onu eve getiriyorum. Şu anda sana ayırabileceğim zaman bu kadar."

"Teşekkür ." Alnıma bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı. Başımı ona doğru salladım, ona ve kendime şaşırmıştım.

Bölüm 22

ROWan

İ Ertesi sabah seksen buçukta evine varmışım. Bir gece önce zar zor uyuyabilmişim. Heyecanlıydım; Isha George'u bir randevuya götürüyordum.

Çiftlikte yürüyüşe çıktık, balık tuttuk, yüzdük ve ata bindik. Bir keresinde diğer çiftlik çalışanlarıyla dansa gitmiştik. Ama hiç gerçek bir randevuya çıkmamıştık. Paslanmışım. En son ne zaman geleneksel bir randevuya çıktığımı hatırlayamıyordum. Genelde kadınlarla bir yerde tanışır, onları becerir ve ayrılırdım. Son altı yılda birkaç tek gecelik ilişki yaşamışım ama bir kadına hiç çıkma teklif etmemişim.

Çaresizlik içinde Mick'ten yardım almaya çalıştım ama o da bana hiç yardımcı olmadı.

"O kimseyle çıkmaz, dostum."

"Ama , ne isterdi?" Sorguladım. "Nereden bilebilirim ki?"

"ama dostum, bir adama yardım et," diye yalvardım. "Barımı beğendi mi?"

Arturo biraz daha yardımcı oldu ve onun ve benimle çok eğlenen Renata'nın telefon görüşmesi arasında, kısa sürede yarı düzgün bir randevu ayarladım.

Isha kapıyı açıp beni gördüğünde "Dokuz demiştim," diye mırıldandı. Üzerinde pijama şortu ve atlet vardı.

Sutyen takmamıştı ve şehvet düşünüyü yaşlı bir adam olmak istemedim ama göğüsleri zıplıyordu ve aletimin ne beyni ne de vicdanı vardı.

"Geç kalmak istemedim."

Flora koşarak geldiğinde esnedi ve inledi. "Anne, hazır mısın?"

"Hayır. Yirmi dakika daha da olmayacağım."

Flora bana baktı ve annesinin yaptığı gibi gözlerini devirdi. "Annem sabah insanı değildir."

"Şaka yapmıyorum."

Flora bana gülümsedi. "Günaydın Rowan. Annem seninle bir randevuya çıkacağınızı söyledi. Ben de büyükbabam ve büyükannemle çıkıyorum."

Isha içini çekti. "Sana kahvaltı getirelim, sen yerken ben de hazırlanayım."

"Neden hazırlanmıyorsun? Ben kahvaltıyla ilgilenebilirim," diye önerdim.

Bana spekülâtif bir şekilde baktı. Mick'in Flora'ya birkaç kişi dışında kimseye güvenmediğine dair söylediklerini hatırladım. Ama tam burada olacaktı, o yüzden aynı fikirde olacağını umuyordum.

"Yoğurtlu müsli, muz ve çilek seviyor."

"Ben halledeceğim." Alnına yumuşak bir öpücük kondurdum ve bana şaşkınlıkla baktı. "Git, hazırlan."

Isha'nın mutfağı aydınlıktı ve küçük yemek masası taze kır çiçekleri ve iki kişilik sofra düzeniyle büyüleyiciydi.

Flora bana "Annem ve ben her sabah birlikte kahvaltı ediyoruz," dedi.

Ona doğru kahvaltayı servis ettiğimden emin oldu. Çilekli yoğurttu, *Yunan* yoğurdu *değil*, *o annemindi*. Müsli de sade olan değil, kapağında kalpler olan müsliydi. Ve yoğurdun içinde zaten çilek olduğu için sadece muz istedi.

Çocuk çok sevimliydi. Amy ve Carla ile çok iyi anlaşırđı. Üç güzel melek. Benim gibi bir adamın etrafının nasıl olup da küçük kızlarla çevrili olduğu bir muammaydı ama hiçbirinden vazgeçmem mümkün değildi. Flora'yı bir dakikalığına görmüştüm ve onu şimdiden benim olarak görmeye başlamıştım, çünkü o Isha'nındı.

Flora yemek yerken sohbet ediyordu.

"Kahvaltı istemiyor musun?" diye sordu aniden.

"Ben zaten yedim. Yine de kendime bir fincan kahve yapacağım."

"Annem kahvesini çok sever." Flora daha sonra müslisini yedi ve düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra ekledi, "Sabahları *Jose*'den önce *olmaz* diyor.

kahvesi var."

Isha hazırlanırken ve ben kızıyla vakit geçirme zevkine erişirken, Flora'nın annesini, Mick amcasını, Art amcasını, ninesini ve dedesini seven, uyumlu ve mutlu bir çocuk olduğunu öğrendim. Arkadaşlarını sorduğumda bana önce ailesini, sonra da arkadaşlarını sevdiğini söyledi.

"Biyolojik annem annemin en iyi arkadaşıydı," diyerek beni şaşırttı. "Yani arkadaşlar önemli değil diye bir şey yok. Bazen aile olurlar *ve bu* harika bir şeydir. Mick Amca ve Art Amca gibi. Onlar aile olan arkadaşlar."

Ciddi bir şekilde başımı salladım.

Mısır gevreğini yedi ve sonra lavaboda kasesini ve kaşığı durulamak için üzerine çıkmak üzere küçük bir tabure çekti. Bulaşık makinesini açtı ve bulaşıkları içine koydu.

"Fincanını da koyabilirim. Annem için yapıyorum."

Kahvemi bitirdim ve fincanı ona uzattım.

Bardağa dikkat etti ve elini bana uzattı. Ben de elimi onununkine koydum.

"Şimdi bana kitap okuyabilirsin," diye önerdi. Tam olarak bunu yapmak isterdim ama annesi hazırды.

Isha bir küpe takmayı bitirdiğinde dışarı çıktı. Koyu renk saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Saçları uzamıştı ve yıllar öncesine göre daha gür görünüyordu. Gözleri bir şekilde koyulaşmıştı ve her zamankinden daha güzeldi. Dizinin altına kadar inen beyaz bir gömlek elbise giymişti. Sandaletleri seksi değil, yürümek için yapılmış işlevsel sandaletlerdi.

Giydiği şeyde kesinlikle özel bir şey yoktu ama yine de podyumda yürüyebilirdi. Altı yıl önce beni ona çeken zarafet hâlâ oradaydı, onun bir parçasıydı, doğuştan Isha'ydı.

Flora'ya genişçe gülümsedi. "Rowan'ın sana kitap okumasını mı istiyordun?"

Flora masumca annesine baktı. "Ne kadar süreceğini bilmiyordum. Rowan'ın sıkılmasını istemedim."

Yani, evet, çocuğa aşık oldum. Hem de çok. Nasıl aşık olmazsın ki?

Flora'yı birkaç blok ötedeki büyükanne ve büyükbabasının evine bıraktıktan sonra Isha'ya da aynı şeyi söyledim. Harika insanlara benzeyen Sol ve Bea ile tanıştım. Flora'ya olduğu kadar Isha'ya da vurulmuşlardı.

"O harika biri," diye onayladı Isha. "Yas... şey... onu Flora'da görüyorum. Ve onu her zaman özlüyorum."

Bir kolumu Isha'ya doladım ve hafifçe sıktım.

"Peki, bu randevuda nereye gidiyoruz?"

"Sadece üç saatimiz olduğu ve New York trafiğinde zaman kaybetmek istemediğim için çok uzağa gitmiyoruz," dedim. "Ve daha fazlasını öğrenmek için beklemek zorundasın. Bu bir sürpriz."

Montana'dayken yürüyüşe çıktığımızda el ele tutuşurduk. Elimi uzattım ve o da kendi elini benimkine önce sonsuz bir saniye bekledi. Sıktım, bana bunu verdiği için rahatlamıştım.

Isha'yı Queens Botanik Bahçesi'nin canlı, çiçeklerle kaplı patikalarında gezdirirken yaz sabahı çoktan ısınmış, önümüzdeki sıcak günün ipuçlarını veriyordu.

Bu ilk randevuyu planlarken, unutulmaz olduğu kadar anlamlı bir an yaratmak istiyordum ve çok gergindim. Sürprizden nefret edeceğinden, istemeden de olsa her şeyi berbat edecek bir şey söyleyeceğimden korkuyordum.

"Çiftliğimde seninle geçirdiğim en güzel anlardan biri yürüyüşe çıktığımız zamanlardı," dedim ona. "Buranın Montana olmadığını biliyorum ama...."

"Burası çok güzel," diye mırıldandı.

Bahçeler böceklerin vızıltısı ve yaprakların hafif hışırtısıyla canlıydı; adımlarımızın ritmine uygun doğal bir senfoni. Bana gözlerden uzak ve büyüleyici olduğu söylenen bir yer seçmiştim, canlı yaz çiçeklerinin cümbüşüyle çevrili küçük bir açıklık.

Otelin konsiyerjiyle konuştum ve o da bir servis aracılığıyla ayarladı.

Bir ağacın gölgesinde bir battaniyenin serili olduğu alana geldiğimizde Isha hareketsiz durdu. Battaniyenin kenarında oldukça büyük bir piknik sepeti duruyordu. İçinde şampanya olan bir buz kovası ve kesme tahtası üzerinde iki bardak vardı.

"Bu bizim için mi?" diye sordu
usulca. "Önce senin için, sonra
da bizim için."

Bana baktı ve titrek bir gülümseme verdi. "Neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

Elimin tersiyle yanağını hafifçe okşadım. "Senin için olunca nasıl sorun ki?"

"Kahvaltıda şampanya içmeyi... uzun zaman oldu. Sanırım en son çiftlikte içmiş olabilirim."

Onu battaniyeye çektim ve yerleştik. Şampanya şişesini açtım ve doldurdum.

Bardakları tokuşturduk. "Teşekkür ," diye fısıldadı. "Bu çok güzel."

"Evet, öyle," dedim, ona baktığım için ne demek istediğim açıkça anlaşılıyordu.

"Peki, sepette ne var?" Gözleri sevinçle parladı ve o anda, serin ve davetkâr bir göle ilk atlayış gibi cüretkâr ve cesur şeyin dalgalandığını hissettim.

"Biraz araştırma yaptım ve Londra'da özlediğiniz tek şeyin geleneksel tam İngiliz kahvaltısı olduğunu öğrendim." Sepeti açtım. "*Viola!*"

Bir kahkaha patlattı.

Tüm kapları çıkardım ve her birinde domuz pastırması, haşlanmış yumurta, ızgara domates, kızarmış mantar, tereyağlı tost, sosis, siyah puding ve kuru fasulye bulunan iki tabak hazırladım.

Son kapalı kabı açtım. "Ve bu *da pièce de résistance*."

"Sabırsızlanıyorum."

"Bubble and squeak." Kızarmış patates ve lahanayı sundum. "Daha önce hiç şampanyalı bir İngiliz yemeği yediğimi sanmıyorum."

Kahve termosunu, iki fincanı ve portakal suyu dolu iki kavanozu şampanyanın yanına koydum.

"Bu çok iyi döşenmiş bir piknik sepeti."

Yemek yerken ona bakmadan duramıyordum. Tanıdığım kızdan bir parça görebiliyordum. Isha hiçbir zaman kaygısız olmamıştı ama bazı açılardan duyguları konusunda daha özgürdü, şimdi ise kontrollüydü. Bunun bir nedeni sadece , ama korktuğum diğer nedeni de benim verdiğim zarardı.

"Seni incittim mi?" Sordum çünkü onun ilk sevgilisi olduğumdan emin olduğumdan beri bu beni rahatsız ediyordu.

Anlamamış gibi davranmadı. "Acıttı... ama aynı zamanda çok da zevkliydi."

"Özür dilerim. Kanı gördüm... Uyuyakalmıştın, ben de seni . O zaman anladım sanırım, inanmak istemesem de. Küçük olduğunu ya da regl olduğunu düşündüm."

"Neden bana inanmak istemedin?" diye sordu, kötü niyetle değil, gerçek bir merakla.

"Sana aşık olduğumu kabul etmek istemedim. Seni Ace'in yattığım ve gönderdiğim kız arkadaşı olarak düşünmek daha kolaydı."

Açıklamam karşısında irkildi. Ama gerçek buydu. Ve ben de onu yumuşatmak istemedim. Eğer bana güvenecekse, her soru sorduğunda ona gerçeği söylemem gerekecekti. Her zaman güzel olmayacaktı ama dürüst olacaktı.

"Çok gençtim." Şampanya kadehini elinde döndürdü. "Londra'ya döndükten ve kendimi toparladıktan sonra, karasevdayı aşkla karıştırıp karıştırmadığımı merak ettim. İşte o zaman mektupları yazdım ve parayı geri gönderdim. Sana gönderebilecek kadar para biriktirmem altı ayımı aldı."

"Keşke yapmasaydın. Ama nedenlerini anlıyorum. Onu saklamanı imkânsız hale getirdim."

Biraz şampanya içti. "Bir yıl sonra New York'a taşındığımda, bir şekilde seninle karşılaşmayı umuyordum."

"Ve bunu yaptın, hem de Claudio'nun evinde."

Kıkırdadı. "Olasılıklar neydi ki, değil mi? Yas bana, bizi incitse ya da bize karşılık vermese bile birini sevmenin sorun olmadığını söyledi. Diğer insanların nasıl davrandığını kontrol edemezdik, sadece nasıl *tepki vereceğimizi* kontrol edebilirdik."

"Onunla tanışma fırsatı bulamadığım için üzgünüm. Olağanüstü bir kadına benziyor."

Gözleri yaşlarla doldu ama düşmediler. "Onu özlüyorum. Flora ne zaman harika bir şey yapsa, Yas'a kızının ne kadar harika olduğunu söylemek istiyorum. Kızının bizim kadar sevildiğini bilmesini istiyorum." "Onu yetiştirirken harika bir iş çıkardınız. O harika biri." Onu doldurdum bardağa biraz daha şampanya koy.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Onu herhangi bir şekilde manipüle etmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

"Şakaydı Rowan," diye kandırdı.

İçimi çektim. "Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Değilsin," diye beni temin etti. "Sen aynısın... ama aynı zamanda farklısın. Kenarların biraz daha pürüzsüz."

Güldüm. "Bunu tarif etmenin bir yolu da bu. Sen gittikten sonra kendimi kamçılamak için çok zaman harcadım. İlk yıl en zoruydu. Sürekli seni özledim. Yokluğun hiç geçmeyen lanet bir diş ağrısı gibiydi. Üç hafta gibi kısa bir süredir tanıdığım birinin üzerimde nasıl böyle bir etki yaratabildiğini anlayamıyordum."

"Bu duyguyu bilirim," diye itiraf etti.

"Bir toplantı için San Francisco'daydım ve otelin barındaydım - genellikle gece için birini bulduğum yer orasıdır. Orada bir kadın vardı; iyi görünümlü, istekli, ilgili. Ama onu odama götürecek cesareti kendimde bulamadım. İşte o zaman başımın belada olduğunu anladım."

Bardağını yere bıraktı. "Birçok kadınla yattın... sonra?" Soruyu sorarken bana bakmadı.

Konuşurken gözlerimi görebilmesi için bir parmağımla çenesini kaldırdım. "Birkaç tane. Ama uzun zaman oldu. Birkaç kez yaptığımda kendimi boşlukta hissettim. Ben de bıraktım. Çiftlikle meşgul oldum ve evden taşındım."

"Yaptın mı?"

"Evet." Çenesini bıraktım ve elini kendi elime aldım. "Caitlyn'e katlanamıyorum. Eski yatakhanelerden birini kendim için bir eve dönüştürdüm. Küçük ama bana uygun. Etrafını saran bir sundurma yaptım ve hatırlayacağın gibi manzara muhteşem." Parmaklarıyla oynadım, bana izin verdiği sürece ona dokunmaya devam etmek istiyordum.

"Yeğenlerinle yakın mısın?" diye sordu bana.

"Evet. Amy ve Amy ve Clara." Ona telefonumdaki resimleri gösterdim ve onlardan bahsettim. "Benim olmasalar da benimmiş gibi hissediyorum ve beni öfkeliendiriyorlar."

"Flora bunu benim için yapıyor," diye itiraf etti. "Bana bir şey söyleyecek misin?"

"Ne bilmek istediğinize bağlı."

Çok dikkatli olmaya başlamıştı. Altı yıl önce olsa, hiçbir uyarıya gerek duymadan evet derdi. "Yeterince adil. O gün seni barda tetikledim, değil mi?"

Bu sorudan rahatsız olmuş görünüyordu. "Cinsel temas ve ardından benimle konuşma şeklin... gülme şeklin."

Onu ne kadar umutsuzca istediğimi saklamaya çalışarak sertçe güldüğümü hatırlıyorum. Kahkahalarımı çirkin ve incitici sözler izledi. "*Sevgilim, beni ne kadar azdırırsan azdır, eğer yakın zamanda ağabeyim oradaysa aletimi içine sokmayacağım. Baştan savma saniyelerden hoşlanmam, özellikle de kardeşiminkinden.*"

"Çok üzgünüm, Isha. Öz farkındalık eksikliğim, sana karşı ne hissettiğimi anlayamamam, korkum... hepsi sana mal oldu."

"Gönüllü bir katılımcıydım."

"Sen yirmi bir yaşındaydın, ben yirmi dokuz. Sanırım bu durumda kimin yetişkin olduğunu biliyoruz."

"Sen benden çok daha yaşlısın," diye alay etti.

"Nasıl hissettiğimi bir düşünsene," diye şaka yaptım. "Yaşlı bir adam olmam seni rahatsız ediyor mu?"

Bir elini saçlarımda gezdirdi. "Daha otuz beş yaşındasın, o kadar da yaşlı değilsin. Gerçi artık biraz kırışmış saçların var." Gümüş rengi favorilerime dokundu.

"Benim var. Babam da onları erkenden aldı." Ellerinin üzerimde olmasına bayılmıştım, en son ne zaman bir şeyin bu kadar iyi hissettirdiğini hatırlamıyordum.

"Ve bazı kırılganlıklar." Gözlerimin etrafındaki deriye dokundu. "Yine de, nerede olursak olalım en yakışıklı adam sensin ve ben gözümü ayıramıyorum."

Elini yanağıma götürdüm ve ağzıma çektim. Nazikçe öptüm. "Bana Yasmine'den bahset," diye sordum.

"Neden?"

"O sizin için önemliydi ve onunla tanışma fırsatım hiç olmadı. O Flora'nın annesi. Yas'ı tanımak isterim."

"Hınzır bir mizah anlayışı ve inanılmaz bir iyimserliği vardı," diye söze başladı.

Bölüm 23

ISHa

W Bir fizyoterapi kliniğinde ortak olduğumda, Flora ve benim bir evimiz ve temel lükslerimiz olabilmesi için daha fazla kazanmak istemiştim. O zamanlar

O zamandan beri bir yıl geçti ve iyi para kazanmak güzeldi; acımasız çalışma saatleri, o kadar da değil.

Hastanedeyken hastaları iş yerinde görüyordum ve hepsi bu kadardı. Şimdi ise haftada üç gün New York'u dolaşıp hastalarla evlerinde buluşmam gerekiyordu. Bu kısmı seviyordum ama aynı zamanda daha uzun çalışma günleri anlamına geliyordu. Evrak işlerini eve götürüyor ve geceleri Flora yattıktan sonra çalışıyordum.

Cuma ve pazartesi günleri evime yakın bir klinikte çalışıyordum, bu da hayatımı çok kolaylaştırıyordu. Klinikte sekizden beşe kadar çalışıyordum ve sonra *sözde* özgür oluyordum. Ancak bir iş sahibi olarak o kadar çok sorumluluğum vardı ki, ayakta kalabilmek için günde on iki saat ve bazı hafta sonları çalışmak zorundaydım. Haftanın geri kalanında programım hastalarımın müsait olduğu zamanlara göre bölünüyordu ve çocuklarla çalıştığım için genellikle okuldan sonraydı.

Mick, Flora'ya çok yardımcı oldu ve doktor olarak programı benimkinden daha yoğun olan Arturo da öyle.

Bütçeme bakarken Rowan aradı, her şeyi nasıl suyun üstünde tutabileceğimi ve en azından Flora büyüyene kadar hastanede çalışmaya nasıl devam edebileceğimi görmeye çalışıyordum.

Botanik bahçesindeki randevumuzdan beri Rowan her akşam Flora'nın yattığını öğrendikten sonra arıyordu.

"Hey, günün nasıl geçti?" diye sordu ve bir bardak şingirtısı duydum. Muhtemelen Montana'daki verandasında oturmuş bir şeyler içiyordu. Onu neredeyse gözümde canlandırabiliyordum. Bir parçam o geniş açık alanları özlüyordu. Çok güzel ve nefes kesiciydi ama yine de kendimi tatile gitmeye bile ikna edemiyordum. Bazı acılar çok derindi.

"Meşgulüm. Sen?"

"Su boru hatlarıyla ilgili bazı sorunlar yaşıyoruz, bu yüzden bugün bunun üzerinde çalışarak çok zaman geçirdim. Yarın aşılara başlıyoruz, bu da cehennemin kendi versiyonu. Seni arayamayabilirim. Yolda olacağız ve cep telefonu sinyali de çok iyi değil."

"Sesin yorgun geliyor."

"Berbat bir gün geçirdim. Ama verendamdayım; sessiz. Yanımda sen ve bir bardak viski var."

"Flora bugün senden bahsetti çünkü ona verdiği kitabı okuyordu," dedim ona, kızımın da en az benim kadar ona vurgun olduğunu bilmesine neden ihtiyaç duyduğumdan emin değildim - benim olduğum ve muhtemelen hep olacağım gibi.

"Öyle mi? Bu Cumartesi sen, ben ve Flora birlikte yemek yiyebilir miyiz diye merak ediyordum."

"Yine New York'a mı geliyorsun?"

"Her Pazar bir randevumuz var bebeğim, yani evet."

Boğazım düğümlendi.

"Her hafta geri gelemezsin."

"Elbette . Uçak kiralarsam sadece üç saatlik bir uçuş. Bir sürü direkt ticari uçuş var."

Ne diyeceğimi bilemedim. Büyük bir taahhütte . "Aşılarla meşgul değil misin?"

Çiftlik işlerinin hafta sonları bitmediğini biliyordum.

"Clay idare edebilir. Merhaba diyor ve omzunun çok iyi olduğunu söylüyor." "Ona beni gördüğünü mü söyledin?"

Viski içtiğini duydum. "Evet. O ve çiftlik çalışanlarının hepsi senin tarafındaydı. Seni bir randevuya götürmeme izin verdiğin için mutluydu. Görünüşe göre, sen gittiğinden beri sefil bir orospu çocuğuymuşum."

Arkadaşlarına benden bahsediyordu. Benimkilerle tanışıyordu. Bu gerçek olmaya başlamıştı, gerçekten hızlı.

"Bu hafta sonu seni göremeyeceğim," diye ağzımdan kaçırdım.

Uzun bir sessizlik oldu. "Bebeğim, bunu yapma." Yan tarafında bir hışırtı ve parke üzerinde ayak sesleri duydum. Bir kapı kapandı. Artık evinin içinde olduğunu varsaydım.

"Ne yapmak?"

"Benden kaç."

"Değilim," dedim savunmaya geçerek. "Meşgulüm. Bir çocuğum var. Küçük bir işim var."

"Yemek yemelisin, bu yüzden seninle zaman geçirmeme izin ver." "New York'a uçmaya devam edemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü... yapamazsın." Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu göremiyor muydu?

"Dairenizin önünde oturup sizi bekleyeceğim ve bana ne kadar zaman verirsiniz o kadar zaman ayıracağım."

Başımı iki kez masaya vurdum. "Isha?"

Bu ses de ne?"

"Kafamı yemek masasına vuran bendim. Lanet Rowan, hayatıma bu şekilde giremezsin. Bunu istemiyorum."

"Sesini alçalt; Flora'yı uyandıracaksın," diye azarladı. "Rowan, bunu istemiyorum."

"*Bunu* tanımla."

"Seninle bir ilişki," diye yanıtladım hemen.

"Akşam yemeği bir ilişki değildir. Pazar sabahı randevu sadece bir randevudur... bir randevu."

"kalın kafalı davranıyorsun."

"Seni seviyorum, Isha, bu yüzden sana yakın olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Eğer bunu istemediğine dair güçlü hislerin varsa, bu hafta sonu beni gördüğünde yüzüme söyle. Beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

"Peki. Yüzüne karşı söyleyeceğim," diye mırıldandım. "Gördüğüm zaman inanırım."

"*Saçmalık!*"

"Sevgilim, bana bakacaksın ve ıslanacaksın. Senin içindeyken ne kadar iyi hissettiğini hatırlayacaksın."

Sesi seksi bir tona dönüşmüştü ve ben tahrik olmuşum, ıslanmışım, arzuluyordum. *Lanet olası pislik!*

"Çok sıkıydın, Isha. Kahretsin, nefes alamadım. Çok iyi hissettirdin. O geceyle ilgili her şeyi hâlâ hatırlıyorum. Bana çektin. Dölüm

ağzından damlıyordu ve...." "Peki... o

zaman... iyi... geceler, Rowan." "Senin

için sertleştin, bebeğim."

"Rowan, seninle telefon seksi yapmayacağım."

"Islandın mı?"

Dudaklarımı yaladım. Bu çok cazipti.

"Yasemin gibi kokuyorsun. Amın sihirli, ve seni yaladığımda... boşalma şeklin. Tanrım, bebeğim, bana hatırladığını söyle. Yalnız olmadığımı söyle."

Benimle konuşurken mastürbasyon mu yapıyordu? Bu fikir beni heyecanlandırdı. Keşke vibratörümle yatağa girecek kadar cesur olsaydım ve beni orgazm etmek için kirli konuşmasına izin verseydim.

"Hatırlıyorum," diye nefes aldım. "Hatırlıyorum... her

şeyi." "Tadım nasıldı?"

"Tuzlu."

"*Sikeyim*. Bebeğim, siktir. Seni çok istiyorum."

Nefes alış verişi sanki nefesini tutuyormuş gibi ağırlaşmıştı. Bir süre sonra, "Seninle telefonda seks yapmak, başkasıyla gerçek seks yapmaktan daha iyi," diye fısıldadı.

"Sen...ah...sen?"

"Gelmek mi? Evet, geldim. Seni düşünerek ellerime döktüm. Burada olsaydın, sana ellerimi ve sikimi yalatırdım, o pembe dilinle beni temizlerdin. Beni tatmak ister misin, bebeğim?"

"Ah...iyi...."

"Yatağa gir, Isha, ve bacaklarını benim için aç."

"Hiç sanmıyorum."

Kıkırdadı. "Bunu o kibirli İngiliz aksanıyla söylediğinde sesin çok şık ve düzgün çıkıyor."

Abartılı ve kibirli bir Belgravia aksanıyla, "İlkel ve düzgün biriyim ama kibirli *değilim*," dedim.

Güldü. "Hafta sonu görüşürüz, sevgilim. Akşam yemeği ne zaman?"

"Altı."

"Orada olacağım. Paket servis getirmemi ister misin? Flora ne sever?" Bu adam beni öldürüyordu. Lanet olsun!

"Ben pişiririm."

"Bunu çok isterim. İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler, Rowan."

Görüşmeyi bitirdikten sonra aceleyle bilgisayarımı kapattım ve vibratörümü bulmaya gittim.

Bölüm 24

ROWan

S Flora'yı yatırmama izin verdi. Bunu yeğenlerime hep yapardım ama Isha'nın bana izin vermesi yüreğime su serpti.

Flora ona kitap okuyup okuyamayacağını sormuş, Isha da kabul etmişti.

"New York'ta yaşamıyorsun," diye sordu Flora yatağında uzanırken, ben yanına oturmuş ona aldığım çiftlik hayatıyla ilgili yeni bir kitabı okurken bana

"Bu doğru. Montana'da yaşıyorum."

"Kitaptaki inekler gibi."

Gülümsedim. "Aynen öyle."

"İnekleriniz var mı?"

"İnekler ve atlar."

Nefes verdi. "Kitaptaki gibi dağlarınız var mı?" "Evet.

Uzun olanlar. Kışın karla kaplı oluyorlar." "Bir dağ görmeyi çok isterdim."

Ona istediği zaman gelip beni ziyaret edebileceğini söylemek istedim ama henüz o noktaya gelmemiştik. Isha benim yanımda çok ürkekti. Ona Ace'in onunla konuşmak istediğini söylediğimde bunu hemen reddetti. Bir Ledger'a güvenmesi için önümüzde uzun bir yol vardı. Onu ya da Ace'i suçlamadım. Kendimi suçladım.

"Bunu , eminim," diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı. "Artık bana iyi geceler öpücüğü verebilirsin."

Kıkırdadım. Tam benim gönlüme göre bir kız. Alnından öptüm ve çırpınan göz kapaklarına baktım.

Eğer Isha'yı yanımda tutmayı akıl edebilseydim, şimdi evli ve çocuklu olur muyduk? Her gece sıcak bir yatakta uyur, karımla ve çocuklarımın gülüşme ve anı biriktirme sesleriyle uyanır mıydım?

Hiç evlenmek istememiştim. Babamın ikinci evliliğindeki fiyaskoyu gördükten sonra, bu kurumla hiçbir ilgim olsun istemedim. Ama şimdi burada oturmuş, bu güzel çocuğun uyumasını izlerken, onun benim olmasını diliyordum. Isha'nın benim olmasını diledim. Burası bizim evimizdi ve daha sonra yaşlı bir çift gibi oturup televizyon izledik, sonra da yatağa gidip gelme programlarından bahsederdik. Sevişirdik ve ben istediğim zaman ona sarılır ve . Çocuğumu yatırdığımda piyango kazanmış gibi hissetmezdim, çünkü tüm hayatım harika olurdu.

Uyuyan Flora'yı yanağından öptüm, yatağına yatırdım ve ışığı kapattım. Kapısını kapattım ve hem annem hem de kızım tarafından bana söylendiği gibi hafifçe açık bıraktım.

Isha yemek masasında dizüstü bilgisayarında çalışıyordu, öfkeyle yazarken yüzü buruşmuştu.

Üzerinde ev üniforması olan şort ve atlet vardı ve harika görünüyordu.

"Uyuyor mu?" diye sordu bana gülümseyerek ve nefesim kesildi. Tanrım! Bu kadının gitmesine nasıl izin vermiştim? Nasıl bu kadar kör olabildim?

"Evet." Yanında bir yemek sandalyesine oturdum. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Gerindi. "Klinik için finansal hesaplar. Konu rakamlara gelince iki ortağım da kafayı sıyrıyor."

"İşler nasıl?"

"Güzel. Meşgulüm. Çekilmeyi ve çalışma saatlerimin daha kontrollü olduğu hastaneye geri dönmeyi düşünüyordum. Flora'yla, hastalarla, evrak işleriyle... her şeyle hokkabazlık yapıyordum gibi hissediyorum."

Elimi çıplak kalçasına koydum. "Seni durduran ne?"

"Bütçem," diye kaşlarını çatı. "Şu anda, kreş, ev ve araba... Yapamam. Belki bir yıl sonra falan. Göreceğiz."

Ona evini alacağımı ve arabasını ödeyeceğimi söylemek istedim. Ne isterse. Ama henüz o noktada değildik. Eğer ona para vermeye kalkarsam, kafamı koparırdı.

"Sizin için işleri nasıl kolaylaştırabilirim? Flora'yı anaokulundan ve bırakma konusunda yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Montana'da yaşadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama hafta içinde yardıma ihtiyacın olduğu günler olursa... belki bir şeyler ." Hayır, yapamazdım. Çiftlik işi günde 24 saat, haftada yedi gün, yılda 365 gündü.

"Mick ve Art var, hatta Sol ve Bea bile. Yardım alıyorum."

"Belki de çiftliği satmalıyım," diye mırıldandım. O zaman New York'ta yaşayabilir, Flora ve Isha'yı sadece hafta sonları birkaç saatliğine değil, her gün görebilirdim.

"Aklını mı kaçırdın?"

"Bu sadece bir düşünce. Bir alıcı bulmak biraz zaman alacaktır." "Çiftliğinizi seviyorsunuz. Ailenin mirası."

"Hangi aile?" Yorgun bir şekilde sordum. "Ace, görünüşe göre hayatı boyunca benimle rekabet eden kardeşim? Babamın ona bıraktığının ötesinde yaşadığı için harçlığından mahrum bırakmadığımdan emin olmak isteyen üvey annem mi? Yeğenlerim, *evet*. Ama onlar Caitlyn ve Ace'in çocukları. Caitlyn bana kızdığına çocuklarına erişimimi kısıtlıyor. *O aile mi?*"

Isha elini omzuma koydu. "Yeğenlerini seviyorsun. Onlar da seni seviyor olmalı. Caitlyn'in müdahalesiyle nasıl başa çıkıyorlar?"

"Beni arıyorlar. Küçükken ağlarlardı. Şimdi ise... Yumruklarla yuvarlanıyorlar. Yapacak başka ne var ki? Ama Caitlyn onlardan çabuk bıkıyor ve onları evde bırakıyor. Seyahate, partiye ya da başka bir şeye gidiyor; Ace de ona katılıyor. Sonra hepsi benim oluyor." Sandalyede arkama , derin bir yorgunluk hissediyordum. Beni yoran iş değildi. Sadece hayatta kalıyormuşum gibi yaşamaktı. Her zaman hiçbir şey hissetmemek çok fazla enerji gerektiriyordu.

"Ya Ace?"

"O... Bilmiyorum... Her zaman olduğu gibi. Şapkası var ama sığırı yok. Çalışıyormuş gibi yapabilsin diye ona bir iş verdim. Ama sadece maaş alıyor. Kendisine ve ailesine bakılıyor."

Esnedi ve sonra gerindi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Biraz uyuması gerekiyordu.

Saatime baktım. "Gitmeliyim."

"Nerede kalıyorsun? Evinde mi?" "Bir otelde.

Deb bu hafta New York'ta."

Dudaklarını yaladı ve derin bir nefes aldı. "Seninle bir ilişki içinde olmak istemiyorum."

Dökülmüş saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Biliyorum, bebeğim."

"New York'a gelmek zorunda değilsin."

"Zorunda olmadığımı biliyorum. Gelmek istiyorum."

Gözlerimin içine baktı. "Yüzüne söylersem gideceğini söylemiştin. Ben de bunu yapıyorum, yüzüne söylüyorum."

Yalnız olmaya alışkındım ama yazın Isha'yla geçirdiğim o kısa haftalardan beri *yalnızdım*. Ama başka kimse yapamazdı. Ya Isha ya da büstü!

"Peki beni özlemeyecek misin?" "Hayır."

Dudakları titredi. Kalbim sızladı.

"Beni sevmiyor musun?"

"Hayır." Başka tarafa baktı.

"Bana bak Isha ve beni istemediğini söyle." Bana , yüzü kaskatı kesilmişti. "Seni istemiyorum."

"Eğer çekip gitsem ve bir daha geri dönmesem, pişman olmaz mısın?" Kalbim ellerimin arasındayken sordum. Beni uzaklaştırıyordu. Ben bir şans için savaşıyordum ve o bana bu şansı vermiyordu.

"Hayır." Başını eğmiş, dizüstü bilgisayarının klavyesine bakıyordu.

Çenesini kaldırdım ve küfrettim. Gözlerinde yaşlar vardı. Yuvarlandılar ve içimde bir şeyleri kırdılar. Onları yaladım, bana izin verdiği kadar acısını aldım.

"Beni gitmeye zorlama. *Lütfen*," diye yalvardım. "Sensiz çok yalnız kaldım."

"Böyle şeyler söylemeyi kes," diye bağırdı, "bu hiç adil değil." "Neden?"

"Çünkü sana inanmak istiyorum."

Onu kollarıma aldım ve kanepeye taşıdım. Ona sarıldım, yakınlığını seviyor, acısından nefret ediyordum.

"Bebeğim, sana Pazar günleri dokuzdan öğlene kadar sahip olabileceğimi söylemiştin. Artık hepsi bu kadar." Başını kaldırıp sulu gözlerle ve burnunu çekerek bana baktığında ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Montana'da yaşıyorsun. Her Pazar buraya gelemezsin."

"Elbette, gelebilirim. Cumartesi sabahı gelirim ve Pazar gecesi geri dönerim. İşe yaramasını sağlayacağım. Sadece beni çevirme, Isha. *Lütfen*."

"Bu çılgınlık," diye fısıldadı. "Beni altı yıl önce yarım saniyeliğine tanıyordun."

"Ve ben kalbimi sana kaptırdım; sen de bana kendi kalbini verdin. Seninkine pek iyi bakamadığımı biliyorum. Ama ben istiyorum. Eğer bu sefer bana verirsen."

Ona değerli bir hediye davranacağıma söz veriyorum." İ ekti. "Sadece... neden ben?"

"Keşke bir cevabım olsaydı, tatlım. Ama böyle . Sana aşık oldum ve asla *vazgeçmedim.*"

Başını göğsüme yasladı ve uzun bir süre öyle oturduk, konuşmadık, sadece tadını çıkardık.

Daha sonra, tıpkı kızına yaptığıım gibi, alnından ve yanağından öperek iyi geceler diledim ve soğuk otel yatağına gittim.

Bölüm 25

ISHa

"H Nasıl bildin?" Nefes nefese kaldım.

"Oturma odanızda onun sanatı var," diye açıkladı.

İkinci Pazar sabahı için Rowan beni özel bir yere götürdü.

Queens'teki bir galeride Wassily Kandinsky'nin eserleri sergileniyor. Londra'daki üniversitemde bir seminer sırasında onun hakkında bilgi edindikten sonra çalışmalarının hayranı oldum.

Galeri küçüktü ama bir müzede beni itip kakan bir kalabalık olmadan her bir resmin önünde vakit geçirebildiğim için çok mutluydum.

"Sanatla ilgileniyor musun?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz ama müzelere gittiğimde onları severim. Ben bir çiftçiyim hayatım, zevklerim biraz rustiktir."

"Sanatla ilgilenmeye başladım çünkü bunun beni daha iyi yetiştirilmiş göstereceğini düşündüm. Evden ayrıldıktan hemen sonra kendimi *geliştirmeyi* takıntı haline getirdim. Aslında bunu takdir ettiğimi ve bundan keyif aldığımı fark ettim. Dairemize taşındığımızda Amazon'dan baskılar ve çerçeveler satın aldım. Flora için Monet ve Piet Hien boyama kitapları bile aldım."

"Monet'nin kim olduğunu biliyorum, diğer adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Miro'nun da kim olduğunu bilmiyordum. Onu araştırmak zorunda kaldım," diye itiraf etti Rowan.

Galerinin küçük ama zarif odalarında yürürken elimi koluna sıkıştırdı.

" nasıl buldun?"

Sırttı. "Benim için birini bulmasını sağladım. Seni normalde gitmeyeceğin bir yere götürmek istedim."

"Geçen sefer tam İngiliz yemeği yedim, bu sefer de ruhum için yemek. Beni şımartıyorsun Rowan."

Başımın yan tarafını okşadı. "İzin ver bana. İzin vermek istiyorum. Seni memnun etmek beni mutlu ediyor. Ve mutlu olmayalı çok uzun zaman oldu."

Yalnızlığını hissedebiliyordum. Altı yıl önce tanıştığım adam, ailesi söz konusu olduğunda agresif davranırdı. Ama arazisindeyken, beni kendisine çeken bir dinginlik vardı onda. Çiftliği çok seviyordu ve New York'ta yaşamak için çiftliği satmak istediğini söylemesi beni çok korkutmuştu. Böyle bir açıklama yapmasına hazır değildim. Beni her Pazar günü bir randevuya çıkarmayı taahhüt etmesi bile -ilk teklif ettiğimde mümkün olan en az ilgi çekici zamanı seçmiştim- hazmetmesi zordu ve bu kadar çok çabalamaktan yorulacağından emindim. O zaman New York'a gelmeyi bırakacaktı.

Sonra ne olacak, Isha?

O zaman hayatım yeniden anlam kazanacaktı.

Ama ruhuma yaptığı saldırı acımasızdı. Galerinin sonuna geldiğimizde arka kapıyı açarak küçük, üstü kapalı bir verandaya çıktı. Sürünen sarmaşıklar, rahat bir masa ve iki sandalye ile bir peri masalı gibi görünüyordu.

"İkinci çayı için erken olduğunu biliyorum," diye mırıldandı, "ama Mick sevdiğini söyledi, o yüzden... *viyola!*"

Masa, kalbimi hoplatan bir dizi lezzetle doluydu. Narin porselen çay fincanları pırıl pırıl bir çaydanlığın yanında duruyordu, buhar zengin, aromatik bir karışımın vaatlerini fısıldıyordu. Parmak sandviç tabakları titizlikle düzenlenmişti; içlerinde krem peynirli salatalıktan dereotlu somon fümeye kadar her biri minik birer lezzet şaheseriydi. Hala sıcak olan çörekler, geleneksel sadelikleriyle ortamın sofistike havasına mükemmel bir kontrpuan oluşturan kaymak ve çilek reçeli eşliğinde davetkâr bir şekilde çağırıyordu.

Çöreklerin yanında, renk ve dokulardan oluşan bir kaleydoskop yaratan çeşitli hamur işleri ve kekler vardı. Hafif, kremalı muhallebi ile doldurulmuş küçük eklerler, taze meyvelerle dolu tartlar ve pastel tonlarda zarif makaronlar. Narin dantel masa örtüsünden, sabah esintisinde hafifçe titreyen ve sarmaşıklar arasında dans eden gölgeler oluşturan mumların yumuşak ışıltısına kadar detaylara gösterilen özen nefes kesiciydi.

"Çılgın Şapkacı'nın partisindeymişiz gibi hissediyorum," diye takıldım.

Rowan açlık ve gurur karışımı bir duyguyla beni izliyordu. "Bu tavşan deliğinin ne kadar derine gittiğini görmek ister misin, Isha?"

Ne sorduğunu biliyordum, bu yüzden basitçe "Bu inanılmaz. Teşekkür ederim" dedim ve kendimi tutamadığım için parmak uçlarımda yükselip onu dudaklarından öptüm.

Bir an dondu kaldı, sonra kollarını bana doladı ve başını eğdi. Öpücüğü zorlamadı. Derinleştirmede.

"Yasemin gibi kokuyorsun," diye fısıldadı. "Bu benim şampuanım."

"Sensin, Isha." Gülümsedi, gözlerine ulaşan içten ve sıcak bir gülümsemeydi bu. "Yani, bu serpmeye işinde iyi miydim?"

"Harikaydın."

Otururken çay doldurdu, çayın kokusu çevredeki bahçenin taze kokusuyla karıştı. Dışarıdaki dünya sanki olmuş, büyülü köşemizde sadece ikimiz kalmıştık. Fincanlarımızdan yudumlarken ve bir dizi ikramın tadına bakarken, sanki bu kadar özenle seçilmiş ve hazırlanmış ortam, farkındalığımın hemen kenarında bekleyen daha derin bir bağlantının kapısını açmıştı.

Çiftlik ve muayenehanem hakkında konuştuk. Flora hakkında konuştuk. Güncel olaylardan bile konuştuk. Sanki çiftliğe geri dönmüş gibiydik, sadece ikimiz varken; Deb yok, Ace yok, Caitlyn yok.

"Ata ilk bindiğimde çok korkmuştum," diye itiraf ettim. "Çok yüksekteydi."

"Alıştıktan sonra çok güzel yaptın." "Evet."

"Bir daha hiç ata bindin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Çok fazla anım var."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Özür dilerim."

"Dur," diye ısrar ettim. "Özür dilemeyi bırak. Bu duymak istediğim son 'özür'."

"Bu affedildiğim anlamına mı geliyor?" diye sordu çocuksu bir çekicilikle, hatırladığım Rowan'a o kadar çok benziyordu ki içim ısındı.

"Çalışıyorum."

"Tamam."

"Oraya asla ulaşamayabilirim," diye uyardım onu, incitmek istediğimden değil, ama yanlış yönlendirmek istemediğimden. Hayatımda çok az insan vardı.

seçim. Güven benim için zor bir kavramdı. İnsanlar hayatım boyunca beni hayal kırıklığına uğratmıştı, Rowan bile.

"Seni oraya götüreceğim," diye söz verdi, parmaklarını benimkilere dolayarak. "Vazgeçmeyeceğim."

"Benim dramımdan bıkacaksın."

"İşça, anlamıyor musun, senden, bizim için çabalamaktan asla yorulmam. Yanımda olmadığın zamanlarda bile seni sevdim. Ama şimdi buradasın, sana dokunabiliyorum, seni görebiliyorum. İstesem bile seni bırakıp gidemem. Başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçenek vardır," diye yutkundum. "Bu konuda değil. Benim için değil."

Derin bir nefes aldım ve titreyerek bıraktım. Ona inanmak çok cazip geliyordu ama içimden bir ses buna izin vermiyordu.

"Acelemin yok," diye devam etti. "Baskı yok. Sadece bana biraz zaman ayır. Her Pazar üç saat."

"Ve bu yeterli mi?"

"Hiç de değil. Ama şu anda bana izin verebileceğin şey bu ve bunu anlıyorum. Güvenini kazanmama izin ver. Geçen sefer benim hiçbir çabam olmadan bana bunu teklif ettin ve ben bunu berbat ettim. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Kabul ettiğin bu tek şans *her şey demek*. Bunu değerlendireceğim. Bana bir şans daha vermek zorunda kalmayacaksın."

Tüm doğru şeyleri söylüyordu. Her şeyi doğru yapıyordu. Ama tam olarak iki kez buluşmuştuk. Bu yeni bir ilişkiydi.

"Burada ikinci çayını nasıl servis ettirdiniz?" Konuyu değiştirerek sordum. Kıkırdadı. "Otelimin personeli çok beceriklidir."

"Ve senin para küplerin yardımcı oluyor." "Para her zaman yardımcı olur."

"Paranın umurumda olmadığını biliyorsun." Bundan bahsetmedim ama ikimiz de bana servet avcısı dediği zamanları düşünüyorduk.

"Biliyorum. Aslında, içimden bir ses bu kadar çok olmamasını tercih edeceğini söylüyor."

Ki bu doğrudu. Para insanları şımartıyor, kendilerini haklı hissetmelerine neden oluyor, başkalarını daha az önemsedikleri bir hayat yaşamalarına yol açıyordu. Tüm paralı insanlar değil ama çoğunun böyle olduğuna inanıyordum.

"Bundan şikâyetçi değilim." Ellerimi açtım. "Galeri, bu yemek, sen. Her şey mükemmel."

Sabah uzadıkça uzadı, her an birlikte ördüğümüz goblenin bir ipliği gibiydi. Son kırıntılar ve son çay damlaları üzerinde oyalanırken, Rowan ve hatta benim için bunun bir randevudan daha fazlası olduğunu fark ettim. Bu bir sözdü, çay ve zamanı paylaşmanın basit güzelliğine sarılmış, neler olabileceğine dair bir bakıştı.

Nihayet ayrılmak için ayağa kalktığımızda, avlu bir rüyadan alınmış bir anı gibi, ruhani ve mükemmeldi. Galeriye geri adım attığımızda, çayın sıcaklığını, keklerin tatlılığını ve büyük bir hata yapmadığıma dair ateşli bir umudu yanımda taşıdım.

Bölüm 26

ROWan

"I Anlamıyorum, Caitlyn," dedi Ace yemek masasında. "Carla'nın Cuma günü resitali var."

"Arkadaşımın bekarlığa veda partisine yardım edemem, Ace," diyor Caitlyn sızlandı. *Kara tahtadaki çiviler.*

Deb, valinin ev sahipliği yaptığı bir yaz galası için Montana'daydı, bu yüzden Ace akşam yemeği için ana eve gelmemi istedi.

Caitlyn etraftaysa genellikle kamaramda kalırdım. Fırsat buldukça kızları görüyordum ama annelerinin yanında olmak umurumdaymış gibi davranmıyordum. Onunla olabildiğince barıştım çünkü kızları benden uzak tutacak kadar kindardı.

Bu beni incitirdi, *evet*, ama çocukları daha çok incitirdi. Montana'yı seviyorlardı. Çiftliği seviyorlardı. Burada okula gidiyorlardı ve burada arkadaşları vardı. Caitlyn bunu yapmadığı için okula zamanında gitmelerini ve doğru düzgün yemek yemelerini sağlayan bir dadıları vardı. Bir dadiyla büyümüşü ve çocuklarını da böyle yetiştiriyordu.

Elimden geldiğince onları okula bırakıyor ve okul sonrası etkinliklerinden alıyordum. Bunu seviyordum çünkü onlarla özel zaman geçiriyordum ve hayatlarında neler olup bittiğini biliyordum. Sınavları olduğunda. Okulda kimin kötü davrandığını. Notları . Hangi

sevdikleri ve sevmedikleri öğretmenler. Piyano dersleri nasıl gidiyordu? Futbol koçu neden adil değildi?

Arada bir Ace iyi bir baba olmaya, okul işlerini halletmeye ve kızlarla vakit geçirmeye çalışıyordu ama golf oynamak ve arkadaşlarıyla takılmak dikkatini kolayca dağıtıyordu. Isha ile aynı yaşıydı ama aralarında belirgin farklar vardı. İşçi eli kolu bağlı bir anneydi. Küçük ailesini geçindirmek için inanılmaz derecede çok çalışıyordu. Ace'in ona tonla para kazandıran işe yaramaz bir işi vardı. Karısı genellikle arkadaşları ve diğer sosyete sürtükleriyle gezip tozuyordu. Çocukları ebeveynlerinden çok dadıları ve benimle vakit geçiriyordu.

"Çok bencilsin Caitlyn," dedi Ace.

Kızların daha önce yemek yemiş olmalarına ve bu kavga için burada bulunmamalarına sevindim. Onlarla bu konu hakkında konuştum ve duygularını yönlendirmelerine yardımcı olmaya çalıştım ama ben bir terapist değildim. Çiftlikle ilgisi olmayan diğer pek çok şeyi yaptığım gibi bunu da berbat ettiğimden endişeleniyordum.

"Peki sen daha iyi misin? Kızlarla birlikte olmak için golf ya da bir yerlere gitmekten vazgeçtiğini sanmıyorum," diye alay etti Caitlyn.

Deb, "Bu sadece bir resital Ace, bu kadar zor olmayı bırak," diye yorum yaptı. "Orada olacaksın, o yüzden sorun yok."

Ace suçlulukla tabağındaki yemeğe baktı. "Ben... Benim bir şeyim var."

"Yani senin bir şeyin var ama ben partimden vazgeçmek zorundayım öyle mi?" Caitlyn karşılık verdi.

"Billings'de gitmem gereken bir konferans var. İşle ilgili," diye söze başladı.

Buna saçmalık derdim ama bu benim evliliğim değildi. Benim sirkim, benim maymunlarım değil! *Lanet olsun.*

"Anne, yapabilir misin?" Ace sordu.

"Ah... Ace, biliyorsun ben-" Deb başladı.

"Onu ben alacağım," diye ilan ettim. Bana hemen sorabilirdi, ama zaten çok şey yaptığımı hissetti ve dayatmak istemedi. Ben Amy ve Carla'nın amcasıydım, dayatma falan yoktu. Yine de bu dansı benim hoşuma gitmeyecek kadar çok yaptık ama ona izin verdim ve suçluluk duygusunun bir kısmını yatıştırdıktan sonra teslim oldu.

"Gelemezsin; gereken bir RMS etkinliği var," diye araya girdi

Deb. Biraz şarap içtim.

Rancho Margarita Yaz Etkinliği, Kaliforniyalı bir teknoloji kardeşinin Montana'ya taşındığından beri her yıl malikanesinde düzenlediği boktan bir gösteriydi. Yerin dibine batırmak için bir çiftlik satın almıştı. Ama Midas kadar zengindi, bu yüzden milyonlarca dolarlık bir çiftlikte para kaybetmeyi umursamıyordu. Bu gerçekten utanç vericiydi ama şikayet etmiyordum. Sürüsünün bir kısmını satın almıştım ve gelecek yıl geri kalanını ve arazisinin *bir* kısmını *da* satın alacaktım. İyi otlakları vardı ve önceki sahibi tarafından getirilen su yönetim sistemleri birinci sınıftı.

"Ben etkinliğe gitmiyorum," dedim sessizce. "Kızları ben alırım."

"Biliyorsun Rowan, onlar *senin* çocukların değil." Deb elini yemek masasına vurdu.

Sonunda ona baktım ve her zaman olduğu gibi Caitlyn ile birbirlerine bu kadar benzemelerine şaşırdım. Aynı estetik cerraha ve kuaföre gitmiş olmaları diye düşündüm. Sarışındılar ve halının perdelere uyup uymadığını bilmek umurumda değildi ama bundan şüpheliydim. Her zaman makyaj yapıyorlardı ama neredeyse hiç makyaj yapmayan Isha'nın yanında soluk kalıyorlardı. Yorgunluktan bitap düşmüş, bol bir şort ve atletle, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış halde otururken bile Isha görülmeye değer bir manzaraydı.

"Biliyorum, Deb."

"O zaman bırakın Ace ve Caitlyn . Bu etkinlikler Ledger ailesinin sosyal konumu önemli. Bunu sen de biliyorsun. Baban da bunu biliyordu." Deb'in yüzünde onaylamama ifadesi vardı.

"Kızları ben alırım," diye tekrarladım. Şarabımı bitirdim ve ayağa kalktım. "İyi geceler."

Deb'in arkamdan gelen ayak seslerini ve ön kapıya doğru yürürken bana seslenmesini duymazdan geldim. Kamyonetim dışarıda park halindeydi. Evim evden yürüyerek yirmi dakika, arabayla da yedi dakika uzaklıktaydı. Çok yakın olmak istememiştim ama kızların yürüyebileceği kadar yakın olmalıydım.

Kamyona bindim ama daha kaçamadan Deb sürücü tarafındaki cama vurdu. Açtım.

"Aptal bir partiye, etkinliğe, galaya ya da gitmemi istediğiniz başka bir şeye gitmeyeceğim. Sesyete ve itibar umurumda değil. İnanın bana, bu kimsenin umurunda değil. Biz toprağımızı, sürümüzü ve söz konusu toprağı ve sürüyü korumayı önemsiyoruz."

Öfkeden kuduruyordu. "Senin bir sorumluluğun var

Rowan." "Çiftliğe karşı, Deb."

"Ama sana engel olan çiftlik işi değil. Bir aç kurma fırsatı yerine bir çocuğun aptal piyano resitaline gitmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Evet Deb, çünkü senin aptal tanımınla benimki aynı değil."

Kamyoneti çalıştırdım ve o da topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanarak uzaklaştı. Bir kadın kendi evinde yemek yemek için neden bu şekilde giyinirdi, bilmiyordum. Ama bildiğim tek şey yorgun olduğumdu. *Gerçek* çiftlik kadınları pratikti. Toprağı severler, ona özen gösterirler ve tırnakları yerine atın toynaklarını törpülemeyi tercih ederlerdi. Deb'i anlıyordum. O New York'luydu. Ama Caitlyn Montana'da doğmuş ve büyümüştü. Ailesini bu kadar iyi tanımasaydım, nasıl bu kadar ezik biri haline geldiği tam bir muamma olurdu. Caitlyn ve kız kardeşi çok şımartılmışlardı. İkisinin de hayatlarını idame ettirdikleri işi anlamak gibi bir arzuları yoktu.

Isha'nın çiftlik hayatına nasıl uyum sağlayacağını merak ettim. Bu düşünceye gülümsedim.

Çiftlik çalışanlarıyla iyi geçineceğini biliyordum. Muhtemelen onların çeşitli rahatsızlıklarıyla ilgilenmek için her hafta fizik tedavi günü olacaktı. Benimle ata binerdi. Onun lanet olası gala etkinlikleri için endişeleneceğini düşünemezdim.

Ailece akşam yemeği yememizi isterdi. Ne yetimhanede büyümüş olan kendisinin ne de benim sahip olduğumuz aile ve aidiyet duygusuna sahip olmamızı isterdi.

Son birkaç aydır her hafta New York'a gidiyordum. Çok yorucuydu ama bundan hiçbir şey için vazgeçmezdim. Hâlâ çıkıyorduk ve Montana ve New York eyaletlerinin toplamındaki en mavi taşaklar bendeydi.

Eve gelir gelmez Isha'yı aradım, onun sesini duymaya ve cehennem gibi akşam yemeğini unutmaya ihtiyacım vardı. Verandama yerleştim. Eylül ayında havalar soğumaya başladığında, havada bir rahatlama hissi vardı. Sonbaharın gelişiyle birlikte, sürüyü önümüzdeki kışa hazırlamak için hazırlanırken iş yükümüz artacaktı. Ve tam da işlerin daha da yoğunlaşamayacağını düşündüğümüz anda, Kasım ayı Aralık ayına kadar sürecek olan yavrulama sezonunun başlangıcı oldu. Kısa bir aradan sonra ilkbahar geldiğinde tekrar işe koyulurduk.

Elbette, nöbetçi veterinerlerimiz vardı, ama sadece bir sorunumuz olduğunda getiriliyorlardı. Buzağılara bakıldığından emin olmak, doğum sonrası sağlık kontrollerini yapmak.... Tanrım, bunları düşünmek bile beni yoruyordu.

Yakında her Pazar Isha ve Flora'yı görmeye gidemeyecektim. Çiftlik ve sorumluluklarım araya girecekti. Bunu biliyordum ve Isha'ya söylemekten korkuyordum. Hemen bunun, çiftlikten ayrılmamın başlangıcı olduğunu düşünenecekti.

Sonunda. Yürütmem gereken bir işim vardı... ama bunu zorundaydım. Ailemi kaybedemezdin. Bu sefer olmazdı.

"Tahmin et ne oldu?" Isha

heyecanlanmıştı. "Ne?"

"Hastanedeki eski patronumla konuştum ve önümüzdeki yılın başlarında bir açılış yapacaklar gibi görünüyor."

"Ortaklıktan vazgeçme konusunda ciddi misin?" diye sordum.

"Evet, çünkü çocuk fizyoterapisi bölümünün başında olacağım ve maaşıma yüzde yirmi gibi çok güzel bir zam alacağım. Buna inanabiliyor musunuz?"

Ayağa kalktım, ondan çok etkilenmişim. "Harikasın, bunu biliyor musun? Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim. Bunu

kutlamalıyız." "Şey... Ben... ah...."

Uzun bir süre konuşmayı bıraktı. "Isha?" Ben . "Bu hafta sonu geliyor musun?"

"Evet."

"Pazar günü için bir şey

planlamayın." Gerildim. "Neden?"

"Mick ve Art Cumartesi gecesi Flora'yı alacaklarını söylediler ve ben de düşündüm ki... bilmiyorum... belki...."

"Geceyi benimle geçirmek ister misin, Isha?" Bunu düşünmek bile beni sertleştirdi. Pantolonumun içinde kendimi ayarladım, içimde heyecan köpürüyordu.

"Şey...zorunda değiliz. Biliyor musun, sorun değil, biz sadece-"

"Seninle bir gece geçirmek için sabırsızlanıyorum. Bütün gece sana sarılmak istiyorum. Seninle uyanmak. Seninle sevişmek. Seni uyarıyorum bebeğim, içine girdiğimde bir daha çıkmak istemeyebilirim."

Utangaç kahkahasını duydum ve bu benim aletimi daha da sertleştirdi, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Birkaç hafta önce onu kanepesinde orgazm olana kadar parmaklamıştım ve geçen hafta sonu bana harika bir el işi yapmıştı. Öpüştük, sarıldık ve dokunduk. Ön sevişme Haziran'daki ilk randevumuzdan beri devam ediyordu, bu yüzden taşaklarım, aletim ve ben biraz rahatlamaya hazırдық.

Bölüm 27

ISHa

B İkinci ağdası, tamam. Manikür, tamam. Pedikür, tamam. Bacak ve koltuk altı traşı, tamam. Saçlar fönlü, tamam. Eşleşen sütyen ve külot deliksiz veya gevşek lastikli, kontrol edin.

Aynada kendime baktım. Rowan yarım saat içinde burada olacaktı. Havaalanından aramıştı. Ticari uçakla geliyordu. Ona doğruca eve gelmesini ve otele durmamasını söyledim.

Ne yapıyorsun, Isha? Ateşle oynuyorum.

Üzerimde güzel durduğunu bildiğim A kesim etekli siyah bir elbise giymiştim. Göğüslerimi kavırıyor, titreyen ellerimi karnımın üzerinde ve popomda gezdiriyordu. Hiçbir zaman kıvrımlı olmamıştım ama . Artık yirmi bir yaşında değildim, bu kesindi. Memelerimin düzgün olduğunu düşündüm. Altı yıl önce 32-B'ydiler ve şimdi *hâlâ* 32-B'ydiler. Hiçbir ıslak tişört yarışmasını kazanamazdım.

Bir fotoğrafımı çektim ve Mick'e gönderdim.

Ben: *Nasıl görünüyorum?*

Heteroseksüel olsaydım seni becerirdim.

Ben: *Emin misin?*

Mick: *Hayır, emin değilim. Ben değilim, bunu biliyorsun, değil ?*

: *Artık 21 yaşında değilim.*

Hiçbirimiz değiliz.

Ben: *Ne demek istediğimi biliyorsun.*

Mick: *Sana bir köpeğin bir hafta yemek yemedikten sonra bir parça bifteğe baktığı gibi bakıyor. Çuval giysen de seni siker.*

Ben: *Akşam yemeği için lazanya yaptım. Biraz Chianti aldım. Bir restorana rezervasyon yaptırmalı mıydım?*

Mick: *Sadece halka açık seks sapkınlığınız varsa.*

Kahretsin. Hiç tatlım yok. Unutmuşum.

Sadece külotunu çıkar ve bacaklarını aç. Tatlı olarak amcık.

Ben: *Argh!*

Masayı hazırladım. Beyaz masa örtüsü, mumlar, Mick ve Arturo'dan ödünç aldığım güzel gümüş takımlar çünkü benimkiler tamamen IKEA'ydı. Şarap kadehlerini de onlardan ödünç aldım, çünkü benimkiler Amazon'dan ucuza gelmişti, bu yüzden kırılmalarını umursamak zorunda değildim. Onlarınkiler narindi ve birbirine vurulduğunda hoş bir ses çıkarıyordu.

Rowan sürekli yasemin gibi koktuğumu söylediği için sehpanın üzerinde yasemin kokulu bir mum titriyordu. Lazanya fırında ısınmaya devam ediyordu.

Chianti şişesini açtım ve kötü olmadığından emin oldum. Kendime biraz doldurdum ve yudum yudum içtim.

Çok gergindim.

Nasıl seks yapılacağını bilmiyordum. Haftada altmış saat çalışıyordum ve okul öncesi bir çocuğum vardı. Seks için *zamanım* yoktu. Çoğu gün bacaklarımı tıraş etmeye bile vaktim yoktu. Ama Rowan, seks yapıyordu. Pratik yapmıştı.

Yatakta çok ezik olacağım. Geçen seferden bile daha kötü.

Neden, ah neden ondan gece kalmasını istemiştin? Neyim vardı benim?

Rahatlamak için biraz daha şarap içtim.

Şarabın dozunu ayarla, Isha, yoksa sadece gerginliğini atmakla kalmazsın. Akşam yemeğinden önce yemek masasında uyuyacaksın.

Kapı çaldığında ışıkları söndürmeye ve evde kimse yokmuş gibi davranmaya hazırdım.

Kapıyı yavaşça açtım. Rowan omzuna asılı deri çantasıyla orada duruyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı bana baktığında, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Çantasını yere bıraktı ve beni kendine çekti. Kapıdan girdikten bir dakika sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

Kahretsin, özenle sürdüğüm rujum gitti.

Tadına bakarken dili içimdeydi, kemirdi... yuttu.

Başını kaldırdı, gözleri ısınmıştı. Mavi her nasılsa daha koyuydu.

"Tanrım, çok güzelsin. Başımı döndürüyorsun." Boynumu okşadı. "Ve çok güzel kokuyorsun."

Burnumu öptü ve bana gülümsedi.

"Merhaba Rowan, burada olmana çok sevindim."

Güldü. "Sana konuşma fırsatı vermedim, değil mi?"

Eğlenerek başımı salladım.

"Otele ihtiyacım olmadığını söylediğinden beri o öpücüğü düşünüyordum. Ben de bunu düşünüyordum." Elini kalçama koydu ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seni istiyorum."

"Akşam yemeği ve sonra...?"

"Açım ama yemek için değil."

Beni gelin gibi aldı ve yatak odama götürdü. "Ah..."

Mumlarım ve şarabım var...."

Beni yatağa bıraktı. "Kıpırdama ve bu düşünceyi aklında tut. Ve Isha, ciddiym. Kıpırdama."

İki elimi de kaldırdım, avuç içlerim dışarıda, yatağın üzerine oturdum.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Şarap ve kadehlerle geri geldi. "Aç mısın yoksa yemek bekleyebilir mi?"

"Bekleyebilir. Ve bana şarap yok. Zaten iki kadeh içtim," diye ağzımdan kaçırdım.

Bir kaşını kaldırdı.

"Gerginim Rowan."

Bardakları şifonyerimin üzerine koydu ve bir şarap doldurdu. Kadehi aldı ve gelip yatakta yanıma oturdu. Biraz içti ve bardağı komodinin üzerine koydu. Önce ayakkabılarını, sonra çoraplarını çıkardı. Chambray gömleğini çıkardı ve altına beyaz bir tişört giydi. Yutkundum.

Önümde çömeldi, elleri dizlerimin üzerindeydi. Sonra giydiğim babetleri çıkardı ve ellerini bacaklarımdan, kalçalarımdan yukarı kaydırıp sıktı.

"En son ne zaman seks yaptınız?" diye sordu usulca.

Dudaklarımı yaladım. "Sana söylemek istemiyorum," dedim kararlılıkla. Hangi ezik en son seks yaptığı zamanın milyonlarca yıl önce olduğunu itiraf etmek isterdi ki? *Bu* ezik değil.

"Bir yıl oldu... belki benim için biraz daha fazla," diye itiraf etti. Ona bakakaldım. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Altı yıl," diye açıkladım.

Gözlerini kısmıştı. "Bizden sonra değil mi?"

Başımı salladım. "Denemediğim için değil... şey, deneyecek zamanım yoktu. Okulum vardı. Flora vardı. Hiç gündelik iş yapmadım, yani öyle herifin birini tavlayıp onunla yatacak değildim, anlıyor musun?"

"Tamam."

"En son seks yaptığın kadın kimdi?" diye sordum. Muhtemelen tek gecelik bir ilişkiydi ve o kadından zaten nefret ediyordum.

Kıskançlık iğrenç bir kaltaktı, tıpkı son becerdiği kadın gibi, diye düşündüm acıyarak.

"Adını hatırlayamıyorum. Onunla Chicago'da bir otelde tanıştım. Bir et işleme şirketiyle toplantı için oradaydım. Odasına gittim. Seviştik. Sonra ayrıldım."

"Güzel miydi?"

Eli kalçalarımın gitti ve külotumu aşağı çekti. Kalçalarımı biraz kaldırarak yardım ettim. İç çamaşırlarıma baktı. "Seksi."

"Seksi miydi?" Ben talep ettim.

"Hayır, külotun çok seksi. Nasıl görüldüğünü hatırlayamıyorum. Kafama silah dayasalar, sıraya girsem onu seçemezdim."

"Neden kıskanıyorsun?"

Amımı avuçladı ve kalçalarım sarsıldı.

"Çok sıcak, çok ıslak," diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak. "Kıskanıyorsun çünkü beni seviyorsun ve bana karşı sahiplenici hissediyorsun. Bu his, sevgilim, tamamen karşılıklı."

Parmağını içime soktu ve ben sarsıldım.

"Şşş, sadece ne kadar sıkı olduğunu görmek istiyorum." Bir parmağını içeri ve dışarı kaydırды ve ben de bu saldırı karşısında inledim. Parmağını ağzına götürdü ve emdi, beni tattı.

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Elimi onunkine koydum. Önünde durmam için beni yukarı çekti. Dizlerinin üzerine çöktü ve elbisemi kaldırdı. Ellerim başının üzerinde, saçlarının arasındaydı.

"Daha geniş, bebeğim." Kalçalarımı ayırdı ve ben de uydum.

Amımı öperken elbisem onun etrafından düştü. Elleri hareket etti ve ayağa kalkarken elbisemi yukarı ve vücudumun üzerine itti. Elbisemi ,

Üzerimde siyah dantelli bir sütyen vardı ve başka hiçbir şey yoktu. "Siktir," diye nefes aldı. "Lanet olsun."

"Biraz kilo aldım ve bu yaşla ilgili, bilirsiniz-" "Kapa çeneni, Isha."

Bir elini göğüslerimde gezdirdi ve bir meme ucumu cimcikledi. İnledim. Sütyenimin arkasındaki kopçayı buldu ve çıkardı. Ben onun önünde çırlıçıplak dururken, o hâlâ kot pantolon ve tişört giyiyordu.

"Uzan bebeğim. Seni tatmam gerek." Onun yerine yatağa oturdum. "Rowan?"

Bana baktı. "Evet, bebeğim?"

"Korkuyorum."

Benim yanıma oturdu. Bu beni aptal gibi hissettirdi. Ben çıplaktım, o ise çoğunlukla giyinikti. Bu daha da garipleşebilir miydi?

Bir kolunu bana doladı ve beni çekti. "Seni neyin korkuttuğunu söyle."

"Bikini ağdası yaptırdım, saçıma fön çektirdim ve-" Nefesim kesildi çünkü eli bacaklarımın arasında beni okşuyordu.

"Tüm tüylerini aldırمامış olman hoşuma gitti. Bunu sevdim." Konuşurken bana dokunmayı bırakmadı. "Seni ne korkutuyor bebeğim?"

"Seks." *Kafa tokadı!*

"Peki ya seks?"

"Her şey," diye inledim çünkü klitorisimin etrafında dönüyordu. "Ben... Ben burada çıplak oturmaktan rahatsız oluyorum ve senin kıyafetlerin hâlâ üzerinde. İzin ver üzerine bir şeyler giyeyim."

"Hiç sanmıyorum."

Rowan ayağa kalktı ve tüm kıyafetlerini çıkardı. Beni yatağa itti, böylece sırtüstü yatıyordum. O da yan yatmış, yanağını dirseğine dayamıştı. "Daha iyi misin?"

"Şimdi sen de çıplaksın."

"Evet."

"Ereksiyon olmuşsun."

"Evet. Bu, sen çıplakken ve ben sana dokunup tadına bakarken olur."

Yavaşça nefes aldım ve parmağıyla bir meme ucunu izlediğinde durakladım. "Meme uçlarının bu kadar koyu olmasına bayılıyorum.

Tenin ne kadar güzel. Yumuşak." Sözleri karşısında meme uçlarım büzüştü. Tepe noktalarına saygıyla dokundu.

"Rowan, seks yapmamızdan ve senin bundan nefret edip bana korkunç bir şey söylemeden korkuyorum."

Eli durdu ve sonra göğsümü kavrayıp sıktı. "Söyleyebileceğimi düşündüğün en kötü şey nedir?"

"Ne?"

"Söyleyebileceğim en kötü şey nedir?"

"Korkunç bir seks olduğunu."

"Tamam. Başka ne var?"

Gözlerimi kırptım. "Bir fahişe olduğumu."

Gözlerinde bir şeylerin hareket ettiğini gördüm. Eli karnıma gitti, okşadı, okşadı, yatıştırdı. "Başka ne var?"

"Seks konusunda kötü olduğumu."

Kısa bir kahkaha attı. "Başka bir şey var mı?" "Benden nefret ettiğini."

Eli kalçalarımın arasında dolaştı ve parmakları kesilmiş kasık kıllarımın arasında gezindi.

"Yani, seksin korkunç olduğunu, senin bir fahişe olduğunu, sekste kötü olduğunu ve senden nefret ettiğimi söyleyeceğimi mi düşünüyorsun? Hepsi bu mu?"

"Tamam, şimdi böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor."

"Hayır. En son seks yaptığımızda sana fahişe demiştim... aşağı yukarı. Şimdi, seninle zaman geçirmek için yalvaran, ona attığın her kırıntıyı alan, bir yıldan uzun süredir seks yapmadıktan sonra nihayet seni becerecek olan bir adamın gerçekten bunları söyleme şansı nedir?" Bir parmağını içime kaydırıldı ve nefesim kesildi. Yavaşça içeri ve dışarı pompaladı.

Bana doğru eğildi, dudakları dudaklarıma yaklaştı. "Şansın nedir, Isha?"

Dudaklarımı yaladım. "Yok denecek kadar az mı?"

"Evet. Şimdi sevişebilir miyiz?"

İçimde bir şeyler çalkalandı, sıcak ve cennet gibi bir şey. Birlikte olmak isteyeceğim bir adam hayal etmem gerekseydi, onu Rowan'dan daha iyi tasarlayamazdım. Korkularımı görmezden gelmemiştı. Onları duymuş ve tersine çevirmişti - ve asla mümkün olamayacağını düşündüğüm bir şeyi yapmış, ona biraz olsun güvenmemi sağlamıştı.

"Evet, lütfen."

"Ne kadar asil ve düzgünsün, benim İngiliz gülüm."

Bölüm 28

ROWan

S Seksin kötü olduğunu söylememden mi korktu? Lanet , içine girip onu boşaltmadan yükümü boşaltmaktan korkuyordum. Sonra seksin kötü olmasının nedeni erken boşalandır, altındaki muhteşem kadın değil.

Meme uçlarından birini emdim, dilimle sıkı tepesini okşadım. "Göğüslerini seviyorum."

"Küçükler."

"Şşş." Onları avuçlarımda içinde sıktım ve ona baktım. "Mükemmel bir avuç dolusu."

Başparmaklarımda meme uçlarını okşamasına izin verdim ve kalçaları hareket etti. "Hoşuna gitti mi?" Başını salladı ve tepe noktalarını sertçe çimdiklediğinde inledi.

Karnından aşağı kaydım ve başımı kalçalarının arasına soktum. "Çok güzelsin," diye mırıldandım, ona dokunmadan duramıyorum, onunla alay ediyordum. Sabırsızlanıyordum; ağzımı amının üzerinde sonuna kadar açtım. Saat beş yönündeki gölgemin kalçalarına sürtündüğünü biliyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Sertliğe karşı yumuşak.

Kıçının yanaklarını avuçladım ve onu kendime doğru kaldırdım. Burnumu yarığının üzerinde gezdirdim. "Siktir, bebeğim. Çok güzel kokuyorsun. Tadın bir rüya gibi." Dilimi klitorisinin etrafında kıvrarak ortasını yaladım. Onun sularını höpürdetiyordum ve ağzımın onun üzerindeki sesi erotikti. Onun boşalmasını istiyordum çünkü ben

İçine girmek istiyordum, bu yüzden dilimi klitorisinin üzerine tekrar tekrar sürttüm. Kalçaları kalktı ve daha da yaklaşmaya çalışarak hareket etti. Vücudu sert bir şekilde kilitlendi ve kalçaları titremeye başladığında küçük bir feryat çıkardı.

Vücudunun üzerinde yükseldim ve onu öptüm, kendi tadına bakmasına izin verdim.

"Prezervatife ihtiyacım var mı?" diye sordum. Prezervatif istemiyordum. O korunmasa bile ben istemiyordum. Şu ana kadar bunu bilmiyordum. Onu çıplak istiyordum. Benimle dolmasını istiyordum. Hamile olmasını istiyordum. Yattığı kadınlara çok dikkat eden biri için bu büyük bir sapmaydı.

"I.U.D.'m var."

Ondan bunu istedim. Bu konuşma için doğru zaman değildi. Geçen sefer yarattığım o boktan şovdan beri ilk kez sevişiyorduk ve henüz....

"Çıkarttırın."

"Ne?" diye sordu, telaşla.

Kalçalarımı kırdım ve tek hamlede taşaklarına kadar içine girdim. Çığlık attı ve bunun acı mı yoksa zevk mi olduğundan emin değildim. Biraz geri çekildim ve sonra tekrar içeri ittim.

"Seni incitiyor muyum?"

Başını iki yana salladı. "Çok iyi hissettiriyor." "Gözlerini aç, güzelim."

O yaptı.

"I.U.D.'ye sahip olmanı istemiyorum." *Tanrı aşkına Ro, bırak şu .*
Bu daha sonra, o gerçekten senin olduğunda yapılacak bir konuşma.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Kalçalarımı hareket ettirdim, leğen kemiğimi klitorisine sürttüm.

Gözleri büyüdü. Elleri kollarımda kenetlendi.

Sikim uzun zamandır ilk kez sıcak bir amın içinde olduğu için kendinden geçmişti, beynim mutlu bir dans yapıyordu çünkü Isha ile birlikteydim ve kalbim... şey, o piç kurusu mutlak bir zevkle çekiçliyordu.

"Rowan," diye nefes nefese kaldı. Onun için yeniden inşa ediliyordu. Etrafımda sıkışma şeklinden bunu hissedebiliyordum.

"Evet bebeğim, yine boşalacaksın, değil mi?" Ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Orgazm olma ihtiyacı içime işliyor, onu bir hayvan gibi, sertçe, sertçe almak istememe neden oluyordu.

İçinden tamamen çıktım ve inledi. "Hayır, geri gel."

"Daha derine inmek istiyorum."

İnce bacaklarını kaldırdım, omzumun üzerine koyarken onları öptüm. Tekrar içine girdim, bu sefer derinlere iniyordum ve bu harika bir histi. Kalçalarımı sertçe hareket ettirdim ve orgazm olduğunu hissettim, sikimin etrafında nabzının attığını hissettim. Neredeyse tamamen çektim ve sonra tekrar tekrar geri çarptım. İyi olup olmadığını sormak istedim çünkü hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama ben çoktan kontrolden çıkmıştım. Hareketlerim artık neredeyse beceriksizceydi ve içine fişkirirken derin derin inledim, daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalıyordum.

Bacaklarının yatağa düşmesine izin verdim ve üzerine uzandım. Ağzımı boynuna dayadım, teninin bir kısmını nazikçe ağzıma aldım, böylece ben onun içindeyken onun bir parçasını da içimde tutabilecektim. Ağırılığını taşımak zorunda kalmaması için dirseklerimin üzerine yaslandım.

Elleri sırtımı okşadı, bacakları uyluklarıma doğru yavaşça hareket etti. Bu cennet gibiydi.

Tenini emdim, iz bırakacağımı biliyordum ama umurumda değildi. O benimdi. Artık tamamen benim.

"Rowan."

"Bebeğim." Emdiğim eti öptüm ve ağzımın içinde tutmaya ettim.

"I.U.D. hakkında ne demek istedin?"

Nefes alışım hâlâ normal değildi ve şu anda kendimi mağara adamı gibi hissediyordum. "Senden bir bebek yapmak istiyorum."

Sertleşmesini ya da beni itmesini bekliyordum ama bir kıkırdama duydum. Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Bu kadar komik olan ne?"

Güldü, vücudu titriyordu. "Isha?"

"Üreme gibi bir sapkınlığın var mı?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve aniden ikimiz de o kadar çok gülmeye başladık ki ondan ayrıldım ve sırt üstü düştüm. Bana yaslanması için onu tuttum, keyfini çıkarıyordum.

"Çiftçilik gibi bir şey mi? Sığır ve dolayısıyla hayvan yetiştiriyorsun...." Gülmekten kendini alamadı.

Ben de yapamadım. Yatak sallandı.

Sonunda sakinleştiğimizde sırtını okşadım. "Senden bir bebeğim olsun istiyorum."

Omzumu öptü.

"Bu sefer birlikte geçireceğimiz ilk geceyi atlatalım ve sonra bebekler gibi büyük taahhütler hakkında konuşalım mı?"

"Sadece nerede bilmeni istiyorum. Ben , Isha. Hiçbir şeyi sak."

Bana bakmak için başını kaldırdı. "Hazır değilim."

"Biliyorum."

"Ama itmeye devam edeceksin?"

"Hayır bebeğim, itmiyorum; seni kendime yaklaştırıyorum, bana geri getiriyorum."

Gözleri duygularla nemlenmişti ve bu beni etkiledi. zgn değildi, duygulanmıştı. "Zamana ihtiyacım var."

"İstediğin kadar zamanın var, Isha. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Uyumak dışında Günlerdir doğru düzgün bir gece geirmediim."

Ona sarılarak uykuya daldım. Yetişkin hayatımda uyuduğum en güzel geceydi.

Bölüm 29

ISHa

W Bir ritim tutturdu. Cumartesi günleri gelirdi.

Flora'yı hep uyuturdu. Ve sonra Pazar günü geç saatlerde Montana'ya geri döndü. Bu onun için acımasız bir programdı ve bunun sürdürülebilir olduğunu düşünmüyordum.

Sonunda, Ekim sonunda, bana bir Pazar gününü kaçırmak zorunda kalacağını söyledi. Bunu yapmasını bekliyordum. Kuzey Amerika'nın en büyük çiftliklerinden birini işletiyordu, yani meşgul değildi. Buraya gelip Flora ve beni görmek için çok zaman ayırıyordu - her zaman sadece beni değil *bizi* de görmeye geldiğini söylerdi.

Telefonda bana "Sürüyü taşıyoruz, bu yüzden hafta içi ve hafta sonu boyunca olmayacağız," dedi.

"Sorun yok."

"Bebeğim, Cadılar Bayramı'nda orada olacağım ve Flora'yı birlikte şeker mi şaka mı oynamaya götürebiliriz. Söz veriyorum. Bunu ona söyle, tamam mı?"

Ona inandım. O *pisliğe* güvenmişim. Hepsinin canı cehenneme!

"Seni özleyeceğim," diye mırıldandım ve çok utandım.

Güldü. "Ben de seni özleyeceğim. Yolda cep telefonu sinyali berbat, bu yüzden seni arayamayacağım. Yanlış bir fikre kapılıp kaçmanı istemiyorum."

"Bunu neden söyledin?" Kulaklıklarımınla yatağa uzandım.

"Kamerayı aç." "Hayır,
sorun değil."

"Isha, sana söyleneni yap."

Işığ ı ve telefon kamerasını açtım. "Surat
asıyorsun."

Alt dudağ ımı ağzıma götürüp somurttum. "Bu uzun mesafe olayını daha ne
kadar sürdürebiliriz?"

"Ne kadar süreye ihtiyacımız varsa. Çok güzel görünüyorsun. Seni özledim,
bebeğ im." Yatağ ındaydı. kadar çok görüntülü görüşme yapmış tık ki artık
evine aş ınaydım. Tüm modern olanaklara sahip basit bir ahş ap kulübeydi. Çok
hoşuma gitmişti.

"Kasım'daki kış buzağ ılamasıyla daha da yoğun olacaksın." Sebepsiz yere
gözlerim yaş ard ı. Tam bir aptala dönüş üyordum.

"Çiftçi terimlerini ağzından düş ürmemene bayılıyorum," diye takıldı.
istediğ i gibi gülüms edim. "Flora seni özleyecek." "Ben de
onu özleyeceğ im."

"Rowan? Bu yolda seninle birlikte hiç kadın var mı?"

"Kadın olan birkaç elimiz var. Bunu biliyorsun." Bana göz kırptı.
"Kıskandın mı, sevgilim?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sana güveniyorum."

Uzun bir süre sessiz kald ı ve adem elması sallanmaya başladı. "Öyle mi?"
diye sordu kısık sesle, sesi duygu doluydu.

"Evet," diye itiraf ettim. Beni yıpratmış tı. Beni sevgi ve ş efkat yağmuruna
tutmuş , kız ıma aş ık olmuş ve onun da kendisine aş ık olmasını sağlamış tı. Ona
nasıl karşı koyabilirdim ki?

"Teş ekkür ederim."

"Hayır, gitmeme izin vermediğ in için *teş ekkür ederim* Rowan."

"Seni bulduğ ımda değil. O gün Claudio'nun dairesine girdiğ imde evren
beni kolluyordu. Ace seninle Londra'daki o barda tanış tığ ında da evren beni
kolluyordu. Sen... sen ve Flora hayatımı daha iyi hale getirdiniz."

Telefonun ekranına dokundum. "Geri geleceksin, değil mi?" "Emin
olabilirsin, sevgilim."

En uzun on gündü. Arama yok, hiçbir şey yok. Cep telefonu çektiğ inde
arada bir ondan mesaj alıyordum.

"Onu özlüyorum," diye itiraf ettim Mick'e. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu işi nasıl yürüteceğimi?"

Flora, Art ile bir masada otururken ben de Mick ile barda oturuyordum.

"Elbette, öyle." Mick bir bira bardağını sildi ve bulaşık makinesinden çıkarırken sildiği diğer parlak bardakların yanına, tezgâhın üzerine koydu.

"Hayatlarımız New York'ta, Mick. Bea ve Sol burada. Sizler de. Yeni işim."

Ortaklıktan çekilmiştim ve şartlarda anlaşmıştık. Aslında elime biraz para geçecekti, bu da beni rahatlatmıştı. Kendi işimin olmasını gerçekten istiyordum ama şimdi değil. Annelikten çok fazla zaman çalışıyordu ve hayatımı kemik yorgunluğuyla yaşamak istemiyordum. Biraz daha az paramız olacaktı ama idare edecektik.

"Montana'da yaşam maliyeti *çok daha* düşük," diye devam etti

Mick. "Oradan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Hayır, yok. Şimdi Rowan'la gidersen, iyi olursun. Tatlım, hepimiz onun hiçbir yere gitmeyeceğini görebiliyoruz. Adam sana ve çocuğuna aşık."

"Montana'ya taşınamam."

"Bu gereken bir seçenek. Diğer ise çiftliğini satması.

Bunu yapacağını biliyorsun."

Biliyordum. Arada bir bundan bahsederdi ve bahsetmesinden nefret ederdim. Ben her yerde fizyoterapist olabilirdim, onun çiftliği aslında coğrafi olarak hareketli değildi.

"Kardeşi, annesi... ah... hepsi çok korkunç insanlar. Flora'nın bu zehirliliğin etrafında olmasını istemiyorum."

"Rowan'ın da öyle olduğunu düşünüyordun ama o değişti. Belki kardeşinin de yeni bir sayfa açtığını göreceksin. Ona bir şans ver. Eğer vermezsen, pişman olacaksın. Ve beni bilirsin, bu konuda nazık olmayacağım, sana *söylemiştim* saçmalığıyla peşini bırakmayacağım."

Bunu beş yüz farklı şekilde düşündüm ama New York'u terk edip Rowan'dan başka kimsemin olmayacağı Montana'ya taşınma fikri beni korkuttu. Burada bir destek sistemim vardı. Orada ise hiç kimsem yoktu. Geçen sefer çok yıpratıcı olmuştu. Kendimi çaresiz hissetmiştim. Flora yanımdayken bu his daha da artacaktı.

Rowan nihayet New York'a geri döndüğünde ben hâlâ bu konuyu düşünüyordum. Bitkin görünüyordu; gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yüzü yıpranmıştı. Tıraş olmamış olması da pek yardımcı olmamıştı. Tahminimce atından inmiş, hızlı bir duş almış ve New York'a uçmuştu.

Kapıda bana sarıldı ve bana yaslandı. "Tanrım, seni özledim. Çok iyi hissediyorsun."

Flora koşarak geldi. "Rowan, buradasın. Yarın benimle birlikte şeker toplamaya gideceksin."

Beni bıraktı ve Flora'yı kucakladı. Yanağından öptü ve gülümsemesi büyük, geniş ve samimiydi. "Bir yargıç gibi giyineceğini duydum."

"Ben Notorious R.B.G. olacağım."

"Bayıldım, tatlım. Ve seninle şeker toplamaya gitmek için sabırsızlanıyorum. Ama şu anda biraz yemek istiyorum. Aç mısın? Annenin bizim için ne pişirdiğini öğrenelim."

O kadar aile içi bir sahneydi ki, kırılmış olan kalbim sanki yeniden bütünlenmiş gibi hissetti. Bazı zor kararlar vermem gerektiğini biliyordum ve bunları Rowan'la birlikte vermeliydim. Daha önce hiç ilişkim olmamıştı, Rowan'ın da olmamıştı. Haftada bir gün işi işe yarıyordu ama birlikte yaşamak nasıl olacaktı? Sürekli kavga mı edecektik? İyi olur muyduk? Sıkıcı olur muydu?

O Flora'yı yatırırken ben de Rowan'ın çantasını açtım. Eşyalarının çoğunu evde bırakmıştı. Banyo malzemeleri banyodaydı. Bizimkilerle birlikte onun kıyafetlerini de yıkadım. Çok parası olduğunu biliyordum ama yine de hafta sonlarını benim küçük evimde geçirmekten memnun görünüyordu. Tek bir banyo olmasından ve onun da küçük olmasından hiç şikâyet etmedi. Ya da dizüstü bilgisayarında çalışırken bunu yemek masasında yapmak zorunda kaldığından çünkü bir ev ofisim ya da masam olmadığından.

Çiftlikte elleriyle nasıl çalıştığına bakarak onun Ace gibi züppe biri olmadığını biliyordum. Ve söylediği gibi, bir haftadan uzun bir süredir duş almadan ve fazla uyumadan iz sürüyordu; bu noktada düzgün bir yatak bir lükstü.

Flora'nın odasına girdim ve onu Flora'nın yanında uyurken buldum, okuduğu kitap göğsündeydi, Flora omzuna yaslanmıştı, o da uyuyordu.

İkisi de çok sevimli görünüyordu. Benim büyük, sert kovboyum küçük bir kızın prenses yatağında. Yorganı ikisinin üzerine çektim. Muhtemelen rahat değildi çünkü kızın yatağına tam olarak sığmıyordu ve yarı oturarak uyuyordu. Ama şimdilik onu rahat bıraktım.

Art, hastanedeki kitap satışından Flora için aldığı bazı kitapları bırakmaya geldi.

"Rowan nerede?"

"Flora'ya kitap okurken uyuyakaldı. Bir şeyler içmek ister misin?" "Tabii."

Şarap kadehleriyle yemek masasına oturduk.

"O yorgun. Bu gidip gelmeler onu çok yoruyor."

Art başını salladı. "Evet, Mick bana endişelendiğini söyledi. Bu adamı seviyor musun?" "Delicesine."

"O zaman yapılması gerekeni yapın."

"Ben... ona güvenmeye başladım ama artık gelmemesini bekliyorum çünkü bu çok zor. Ve bu yüzden kendimi bok gibi hissediyorum. Bunu yapmaya devam edemem."

"Ne yapıyorsun?" Art kadehini kaldırdı ve biraz şarap içti.

"Ne zaman çuvalalayacağımı, ne zaman pes edeceğimi görmek için onu test ediyorum. Geçen Pazar gelemeyeceğini söylediğinde onu deli gibi özleyeceğimi biliyordum ama bir yanım *da bunun sonun başlangıcı olduğunu* düşünüyordu. *Umarım bu yolculuktan keyif almışsındır.*" Bu adamı tüm kalbimle sevmediğim için kendimden iğreniyordum. Her şeyi kabul etmişti. Lanet olsun, bebek istiyordu.

Art elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Kötü bir Hallmark filmi repliği gibi olacak ama sana sormam gerek: *Kalbin ne diyor?*"

Kaşlarımı çattım. "Kulağa sevimsiz bir filmden alınmış klişe bir replik gibi geliyor."

Art sıırıttı. "Beni bilirsin, o küçük kasaba tatil aşklarının hayranıyım."

"Ya beni terk ederse?" diye sordum. Bunun korkusu yüzeyin hemen altındaydı.

"Yapmayacağım," dedi Rowan arkamdan.

Art bana göz kırptı. Orosu çocuğu Rowan'ın bizi dinlediğini biliyordu.

"Hey, Rowan." Art ayağa kalktı ve Rowan'a hızlıca sarıldı. Benimkini öptü.

Alnını sıvazladı, kadehini biraz daha şarapla doldurdu ve kadehi aldı. "Bir dahaki sefere geri getiririm."

Ön kapımı açarken, "Bu senin , sende kalsın," diye önerdim. Rowan yanımda Art'ın yerini aldı.

"Özür dilerim, uyuyakalmışım."

"Tamamen bitkin düşmüşsün Rowan."

"Biliyorum. Sadece iyi bir gece uykusuna ihtiyacım , sonra eskisi kadar iyi olacağım."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sıktım. "Ocak ayında yeni bir işe başlayacağımı biliyorsun."

"Evet."

"Ah... Şükran Günü ile Noel arasında izin almayı düşünüyordum. Bilirsiniz, bir mola."

"Bu iyi bir plan. Yeni bir işe başlamadan önce biraz dinlen." Biz konuşurken kolumu okşadı. Yakınımdayken bana hep dokunurdu. Elim tutar, bir kolunu bana sarar, alnımı, yanağımı, dudaklarımı öperdi.

"Ben de belki Flora ve ben o zamanı Montana'da seninle geçirebiliriz diye düşünüyordum," dedim telaşla.

Sanki biri solar pleksusuna yumruk atmış gibi görünüyordu ve sonra yavaşça yüzü kocaman bir gülümsemeyle kaplandı. Ellerimi avuçlarının arasına aldı ve saygıyla öptü.

"Öyle mi? Sen ve Flora Ledger Çiftliği'ne gelmek ister misiniz?" Sesi kısık ve gözlerinde yaşlar gördüğümde şok oldum.

Yüzünden aşağı yuvarlanırken onları sildim. "Hey," diye fısıldadım.

Önümde diz çöktü ve alnını kucağıma dayadı. Ona sarıldım ve yanağımı başına yasladım.

"Bana her zaman hak ettiğimden fazlasını veriyorsun."

O gece yavaşça, tatlı tatlı, nazıkçe seviştik.

O uyuduktan sonra büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek uyanık kaldım. Her şeyin başladığı yere geri dönüyordum, her şeyin bittiği yere. Ama bunun gerçek olup olmadığını görmek için bunu yapmalıydım. Eğer birbirimizi her gün görürsek ve birbirimizin alanında olursak, bu işe yarayacak mıydı?

Altı yıl önceki ilişkimiz şimdikine hiç benzemiyordu. Karasevda, şehvet ve aşk birbirinin içine geçmişti. Şimdi birçok açıdan daha yaşlıydık, daha yumuşaktık ve deneyimlerimiz daha fazlaydı. Şu anda sahip olduğumuz şey gerçektir. Geçen sefer ruhlarımız birleşmişti, bu sefer zihinlerimiz de birleşmişti.

Ama korku mantıkla birlikte gelmiyordu, göğsümde bir taş gibi öylece duruyordu.

Ledger Çiftliği'ndeki Şükran Günü, önceki rezalete karışan herkes için bir buluşma noktası olacaktı; Ace, Caitlyn, Deb.

Amy ve Carla'yı düşündüğümde gülümsedim. Onlarla tanışmak istedim.

Belki de ana eve hiç girmemize gerek kalmazdı. Yatakhane çiftlik işçileriyle takılabiliriz. Rowan, Flora'ya nasıl araba kullanılacağını öğretebilir. Artık Amerika'da araba kullanmayı biliyordum, geçen seferkinin aksine.

Yolun yanlış tarafında araba kullanmaktan korkuyordum. Bir araba ödünç alıp Flora ile çiftliği ve kasabayı keşfedebilirdim.

Montana'da kış çok güzel olurdu. Flora dağları, karı ve Big Sky Country'nin uçsuz bucaksız güzelliğini görmeye bayılırdı.

Rowan ve Flora'ya düzgün bir şans vermeyi borçluydum. Artık saf ve küçük bir saf kız değildim. Defterlerle başa çıkabilirdim, özellikle de Rowan yanımdayken.

Bölüm 30

ROWan

I Amy ve Carla'nın yardımıyla onun için hazırladığım yatak odasına girerken Flora'yı izledim. Ofisimi ikinci yatak odasından çıkarmış ve ana evdeki odalardan birine kurmuştum. Amy pembenin çok kızsı olduğunu ve sarı ile moru tercih etmem gerektiğini söylemişti. Ve Flora'dan beri çiçek anlamına geliyordu, o da çiçek teması önerdi.

"Rowan, bu benim için mi?" Flora kahverengi gözleriyle bana öyle bir baktı ki bir an için ağlayacağından endişelendim.

Önünde çömeldim. "Beğendin mi tatlım? İstedğin her şeyi değiştirebiliriz."

"Sevmedim," diye kocaman gülümsedi, "*bayıldım.*" Bana sarıldı ve yüzümün her tarafını öperek teşekkür etti. Müthiş bir şeydi.

Isha'yı odaya sürükledi ve sarı kitaplıktaki tüm kitapları çıkardı. Annesiyle birlikte bir kitap okumak için yatağa tırmandı; yatak takımı Amy'nin seçtiği sarı ve beyaz çiçekli mor renkteydi.

Evet, çevrimiçi mağazalarda "satın al" düğmesine tıklarken bilgisayarımda yanımda oturan beş ve üç yaşlarındaki çocuklardan tasarım yardımı aldığım için biraz gergindim.

Flora odasına alışmaya çalışırken, Isha geldi. Kollarını bana doladı. "Ne yaptın, Rowan Ledger?"

"Ben ne yaptım?"

"Küçük kızımı sana deliler gibi aşık ettin."

Ben de ona sarıldım. "Çok doğru." Annesiyle birlikte durduğum kapı aralığından Flora'yı izledim. "Bu iyi, çünkü ona ve annesine deliler gibi aşığım."

Zevk ve mutlulukla aydınlanan yüzüne baktım. "Buraya geldiğin için teşekkür ederim. Kolay olmadığını biliyorum."

Beni öpmek için parmak uçlarında yürüdü. Bunu çok sık yapmaya başlamıştı ve bana dokunmakta ve öpmekte kendini özgür hissetmesi hoşuma gidiyordu. Başlangıçta fiziksel teması o başlatmıyordu ve asla başlatmayacağından endişeleniyordum ama bana güvenmeye başladıkça bırakıyordu.

Kadınım güzel, duygulu, zarif ve tatlıydı. Kendimi dünyanın en şanslı orospu çocuğu gibi hissediyordum.

Ana evdeki aşçıya buzdolabını doldurttum ve akşam yemeğini evime getirttim. İlk gece patates püresi ve yeşil fasulye eşliğinde göğüs eti yedik ve Flora'nın çok hoşuna gidecek şekilde tatlı olarak da çikolatalı pasta yedik.

İki kızımın birlikte evimde oturmak bir rüyaya girmek gibiydi. Yıllarca Isha'nın hasretini çektikten sonra, onun burada olduğuna inanamıyordum. *Benim kızım*. Ve bana kızını vermişti. Bir ailesi olacağını hiç düşünmemiş bir adam için bu tam bir mucizeydi.

Flora, Mick'le yaptığı bir video görüşmesinde "Kendi banyom var," diye haykırdı. Ona tüm evi, verandayı ve dağları göstermişti. "Ve yarın bir ata bineceğim. Bir *at*, Mick Amca. Odamın duvarındaki ayçiçeklerini gördün mü? Çünkü benim adım Flora ve çiçek anlamına geliyor."

Isha ve ben oturma odasındaki şöminenin önünde otururken bir dakika içinde bir mil konuşuyordu. Isha şarap içerken başını omzuma yaslamış, yerden tavana kadar uzanan pencerelere bakıyordu. Hava karanlıktı ve görececek pek bir şey yoktu ama geniş açık alanların hissi bizi sarmıştı.

"Bu gerçek," diye fısıldadı.

"O duyguyu bilirim," diye katıldım. "Uyanacağım ve sen ve Flora burada olmayacaksınız diye endişeleniyorum. Bu sadece bir rüya olacak."

Ben çenemle saçlarını okşarken o biraz şarap içti. "Şükran Günü yemeğinde kimler olacak?"

Bu konuda endişelendiğini biliyordum. Sadece, *hey, her şey yoluna girecek*, demek yeterli *olmayacaktı*. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için herkesi Isha ve kızının ziyaret edeceği konusunda uyarmıştım. Deb

Ace'in aptalca numarayı öğrendiğine göre artık bu konuda iyiydi. Caitlyn çok öfkeliydi.

"Şükran Günü aile içindir Rowan," diye sızlandı.

"Isha ve Flora benim ailem."

"Oh, lütfen," diye alay etti. "Bütün sürtükleri getireceksin-"

"Kapa çeneni Caitlyn," diye kestim sözünü. "Bir daha benim yanımda onun ya da herhangi biri hakkında o kelimeyi kullanırsan sorun yaşarız."

"Ne gibi?"

"Caitlyn, kes şunu," diye konuştu Ace. "Rowan, her şey yoluna girecek. Buraya gelmeyi kabul ettiği için mutluyum."

"Tanrım, Ace, sende hiç omurga yok mu?" Caitlyn ona bağırdı.

Ace omuz silkti. "Hayır, Caitlyn, onu benden sen çıkardın, hatırladın mı?"

Caitlyn'in sorununun ne olduğunu biliyordum. Isha güzeldi ve bu onu güvensiz hissettiriyordu. Ama gidip kendini becerebilirdi.

Babam vasiyetinde her şeyi bana bırakmıştı. Deb için yıllık bir maaş ve on sekiz yaşına geldiğinde Ace için bir maaş bırakmıştı. Ama hepsi bu kadardı. Ledger Çiftliği sadece ve sadece benimdi. Vasiyetimde, mirasçılarımın olmaması halinde çiftliğin gelirinin bir vakfa aktarılmasını öngörmüştüm. Ace, Deb, Amy ve Carla ile ilgilenilmesini sağlamıştım ve yakın zamanda avukatımla Isha ve Flora'yı da vasiyetime eklemek için konuşmuştum. Ama önce Isha'yla konuşmam gerekiyordu. Ona söylemeden bunu yaparsam çıldırırdı. Ve yeterince yanlış anlaşılma yaşamıştık, yaptığım her şey hakkında ona karşı şeffaf olmak istiyordum. Aramızda sır kalmasını istemiyordum.

"Deb, Ace, Caitlyn, kızlar. Belki Caitlyn'in ailesi." İç çekti.

"Isha, istersen burada kendi Şükran Günüümüzü kutlayabiliriz. Ana eve gitmek zorunda değiliz."

"Amy ve Carla'yı özleyeceksin."

"Onları daha sonra ya da daha önce göreceğim. Endişe edecek bir şey yok. Şükran Günü'nü Clay ve diğerleriyle birlikte yatakhane de geçirebiliriz."

Başını eğdi ve derin bir nefes verdi. "Akşam yemeğini ana evde, turtayı da yatakhane de yemeye ne dersin?"

"Eğer eminsen. Ne istersen yaparım."

Flora oturma odasına geldi, Isha'nın telefonunu sehpanın üzerine koydu ve annesine sokuldu. Ona sarılabilmem için kolumu çekiştirdi.

Flora'yla birlikte kanepede oturup ertesi gün ne yapmak istediğini konuşurken ikisine de sarıldım.

O gece, Isha'yı altı ay önce New York'ta görmeden önce bile pek çok gece özlemle beklediğim yatakta yatarken, o geldiğinde evren tüm dualarıma cevap vermiş gibi hissettim.

Banyodan, onun bedenine uygun olduğundan emin olduğum havlu bornozlardan biriyle çıktı.

"Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum," dedim ona, kalbim doluydu.

"Bu gece kesinlikle *şanslısın*." Bornozu açtı. Teninin kahverengisine karşı bornozun beyazı büyüleyiciydi.

"Seninleyken her gece şanslıyım."

Bornozu çıkardı ve önümde çıırılçılak durdu. Yorganı kaldırdım. "Gir içeri."

Kaydı ve üstüme çıktı. Gözlerinde parlayan bir yaramazlık vardı. Ellerimi ince beline koydum, sıktım ve sonra kalçalarına doğru kaydurdum.

Beni öptü ve sonra aşağı kaydı. Üzerimden sürünerek indi ve ereksiyonumun ucunu yalamasını izledim. Ağlayan başı ağzına aldı ve gözlerimi kapattım.

"Siktir, evet, Isha."

Bana her sakso çekişi öncekinden daha iyiydi. Bunu yapışında pratik olmayan bir tatlılık vardı, bu da cehennem gibi erotikti. Beni bir lolipopmuşum gibi yaladı ve sonra emdi. Beni derinlere alıyor ve sonra ucunu emiyordu. Taşaklarımı ağzına alıyordu. Beni silahsızlandırı.

Bana verdikleri için ne zaman minnettar olsam, bana daha fazlasını verirdi. Onun burada, Montana'da olmasını seviyordum. Flora'nın yan odada uyumasını seviyordum. New York'a döndüklerinde nasıl hayatta kalacaktım?

"Bebeğim, boşalacağım ve senin amının içinde olmak istiyorum."

Başını kaldırdı ve tekrar üzerime çıktı, beni açıklığına doğru hizaladı ve üzerime çöktü.

"Böyle mi?" diye fısıldadı.

Kalçalarım onunkilerle aynı ritimde hareket ediyordu ve o yukarı doğru eğildikçe ben de eğiliyor, onun içinde derinlerde kalıyordum.

Elleri göğüslerinin üzerindeydi. Gözleri kapalıydı. Bana binerken bir pagan tanrıçası gibi görünüyordu, serbest kalmanın peşindeydi. Bir parmağımla klitorisinin etrafında döndüm ve hareketleri daha az durgun, daha acil hale geldi.

Klitorisini çimdikledim ve beni sağdığını, sıkıldığını hissettim.

Kalçalarını tuttum, böylece ona çarpabilecektim, böylece umutsuzca istediğim gibi boşalabilecektim.

"Dur, dur," diye inledi. "Ne?"

İçinde hareketsiz kaldım.

Bana baktı. "Geçen hafta kimliğimi çıkarttırdım. Unutmuşum. Prezervatif almıştım." Onları aramak için ayağa kalkmak üzereydi ki ellerimi kalçalarına koyarak onu durdurdum.

"Neden aldırдын?" Sıkım sikişmekten değil de konuşmaktan memnun olmadığı için sordum.

Gülümsedi. "Sen ."

"O zaman neden prezervatife ihtiyacım olsun ki bebeğim?"

Alt dudağını ısırıldı. "Bu çok gerçek ve çok hızlı."

Ama kendini korumasız bırakmıştı ve onu hamile bırakıp burada yanımda tutma şansımı kaybetmek istemedim.

"Seni hamile bırakırsam gitmene izin vermem," diye onu uyardım ve içine boşaldım. "İçine boşalmak zorunda değilim. Yine de çekip çıkabilirim."

Yaparsam ne olayım. Ona seçme şansı olduğu yanılsamasını vermekten mutluydum ama yoktu. Beni seviyordu. Sadece bu kadar korkmayı bırakması gerekiyordu.

Gözlerini kapattı.

"Isha," diye homurdandım ve onu ters çevirdim, böylece sırt üstü yatıyordu. Onun içinde hareket ederken onu izledim. "Spermimi istiyor musun, sevgilim?"

Ben açık saçık konuştuğumda hâlâ utanıyordu ve bu çok şirin bir şeydi.

"Seni seviyorum," diye cevap verdi.

Onu öptüm. "Ben de seni seviyorum. Şimdi bir bebek yapalım."

Bölüm 31

ISHa

T Şükran Günü'nden bir gün önce Ace, Amy ve Carla'yı Rowan'ın evine getirdi. O korkunç sabahtan beri onu ilk kez görüyordum. beni kardeşiyle yatakta bulduğunda.

Rowan'a, bir masada oturup kim bilir ne kadar süre onunla hindi yemeden önce Ace ile tanışmanın iyi bir fikir olacağını söyledim.

Amy ve Carla çok sevimli, sarışın güzellerdi. Rowan'ın onlara neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyordum. Ve onlar da aynı şekilde ona aşıktı. Onu görür görmez sarıldılar. Beş yaşındaki Amy onun bacağına asıldı, Carla ise kollarına tırmandı.

Çocuklarla arası iyiydi. Onlardan gerçekten hoşlandığını ve onları dinlediğini hissedebiliyorlardı.

"Artık *Kürk Elise* oynayabilir misin?" Rowan, Carla'yı taşıırken ve Amy'nin elini tutarak onları eve doğru götürürken sordu. "Çaldığını duymak istiyorum. Belki ana eve gideriz ve sen de Flora ve benim için çalarsın."

Verandada rahat bir Adirondack sandalyede oturuyordum.

"Selam, Isha." Ace verandanın parmaklıklarına yaslandı.

"Ace."

"İyi görünüyorsun." Silik bir şekilde gülümsedi.

Yaşlı görünüyordu. Aynı yaştaydık ama o on yıl daha yaşlı görünüyordu. Karnına biraz kilo aldırmişti ve yirmi altı yaşında, metabolizmanız

iyi yaşamadığı anlamına geliyordu. Ace'in bir parçası olan o büyüleyici ukalalık yumuşamıştı ama sonra hepimiz büyüdük.

"Teşekkürler. Sende durumlar nasıl?"

"Üvey kardeşime benden daha yakın olan iki muhteşem kızım var. İyi para kazandıran bir yeğenim var ama pek bir şey yapmam gerekmiyor. Annem birden fazla açıdan başarısız olduğumu düşünüyor. Karım da öyle. Ve sanırım evliliğim bitti."

"Oh, doğruyu söylüyoruz," diye mırıldandım ve o da kıkırdadı. "Aranız nasıl, Isha?"

"Gerçekten iyi. Flora var, o harika."

"Onu tanımak için sabırsızlanıyorum." Ace bir eliyle tıraşsız çenesini ovuşturdu. "Rowan onun hakkında çok konuşuyor. Amy ve Carla'yı onun odasını hazırlamaları için işe aldı."

"Biliyorum. Ve burası harika bir oda."

Ace başını salladı ve sonra bir nefes verdi. "Özür dilerim, Isha."

Onu *gerçekten* affedip affetmediğimi bilmiyordum ve bu noktada bunun bir önemi de yoktu. Ace benim için önemli değildi. Elbette Rowan'ın kardeşiydi ve her zaman onun hayatının bir parçası olacaktı ama benden özür dilemesinin ya da benimle sert bir şekilde konuşmasının hiçbir önemi yoktu. Rowan'a aşık olmuştum, üzerine inşa edebileceğimiz bir temel vardı. Ace ile işlerin nasıl yürüyeceğini ya da yürüyüp yürümeyeceğini gerçekten bilmiyordum ve yürüyüp yürümemesi de umurumda değildi. Rowan'ın da umursamayacağını biliyordum.

"Geçmişte kaldı," dedim çünkü affetmek artık önemli görünmese bile unutulmamıştı.

"Rowan mutlu. Onu hiç böyle görmemiştim. Kızlar bile sizin ve kızınızın ziyarete gelmenizden dolayı çok neşeli ve heyecanlı olduğunu söyledi."

Ace'e ne diyeceğimi tam olarak bilmiyordum. Beni kullanarak boktan bir şey yapmıştı. Ona izin vermiştim ve bu benim suçumdu. Ama bu o kadar uzun zaman önce olmuştu ki içimde öfke ya da nefret kalmamıştı. Rowan hepsini temizlemişti.

"Flora ile tanışmak ister misin?" Onun yerine ben sordum. "Çok isterim," dedi.

Bir elimi evin ön kapısına doğru tuttum, bu benim bu konuşmanın bittiğini söyleme şeklimdi.

O gece ranza evinde akşam yemeği yedik. Clay acı biber yaptı ve onu ve birkaç eski eli görmek ve birçok yeniyle tanışmak eğlenceliydi.

"Demek patronun ," dedi bir adam ve ıslık çaldı. "İyi yapmış, çünkü sen çok güzel bir kadınsın."

"Karı nedir anne?" Flora yüksek sesle fısıldadı. "Bu, kadın demenin bir yolu."

"O zaman neden kadın demiyorsun?" diye sordu ve herkesi güldürdü.

Yemekten sonra Rowan'ın evine doğru yürüdük.

"Eğer Clay'in Flora uyuduktan sonra ona göz kulak olmasını sağlayabilirsem, seni bir süreliğine bir yere götürebilir miyim?" Rowan sordu.

"Evet."

Söz ağızdan çıkar çıkmaz Rowan'ın istediği her şeye *evet* diyeceğimi fark ettim. *Korkunç bir düşünce!*

Bölüm 32

ISHa

H Küçük ışıklarla aydınlatılmış asfalt bir yolda yürürken elimi tuttu. Kar temizlenmişti. Gecenin karanlığında Rowan'ın çiftliği bir kış harikalar diyarı gibiydi. İnce bir hilal şeklindeki ay alçakta asılı duruyor, ışıltılı beyazdan yansıyan gümüş bir parıltı yayarak her şeye uhrevi bir ışık veriyordu. Büyük bir palto, şapka, atkı ve botlara sarınmışım.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Bu bir sürpriz," dedi esrarengiz bir şekilde.

"Beni o göle götürdüğün zamanı hatırlıyor musun?"

"Aynen öyle. Çıplaktın ve ellerimi senden tutmakta zorlandım. *Zor* kelimesi önemli." Ağzıma bir öpücük bıraktı.

Birdenbire durduk. Önümüzde bir su havuzu, karın kucağında dumanı tüten bir vaha uzanıyordu. Küçük havuzun içinde, karanlıkta parlamasını sağlayan ışıklar vardı.

"Nedir bu?"

"Bir kaplıca."

"Geçen sefer burada mıydı?"

"Evet. Ama kullanılabilir değil. Yakın zamanda taşları, ışıkları ve basamakları ekledik. Seni ve Flora'yı kışın buraya getirmenin güzel olacağını düşündüm."

"Ne kadar *yakın zamanda*?"

Sırıttı. "Montana'ya geleceğini söylediğinden beri."

Suya doğru yürüdüm. Kontrast şaşırtıcıydı; suyun sıcaklığı yüzüme vuruyordu ve buharın yukarı doğru dans ederek gecenin soğuk havasıyla birleştiğini görebiliyordum. Rowan bana döndü, gözleri suyun yansımasıyla parlıyordu, sessiz bir davetti bu.

"Hoşuna gitti." Sesi alçaktı, neredeyse geceye karışıyordu. "Çok cazip," diye mırıldandım.

"Yüzmek ister misin?"

Bunu en son ne zaman yaptığımızı hatırlayarak kıkırdadım. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Ama mayom yok ki."

O da hatırladı. "Bu sefer seninle geçen sefer istediğim gibi sevişebileceğimi umuyordum."

Kıyafetlerimizi çıkarıp bir bankın üzerine bıraktık. Soğuk hava tenimi öpüyor, beklentiyle titrememe neden oluyordu. Sonunda suya girdiğimizde, sıcaklık beni uzun zamandır beklediğim bir kucaklaşma gibi sardı. Bu derin bir rahatlamaydı, o kadar yoğun bir histi ki nefesimin gecenin içinde kayboluşunu izleyerek iç çektim.

Üstümüzde yıldızlar göz kırptıyordu, sanki gökyüzü bizi izlemek için aydınlanmıştı. Her şeyin güzelliği - gecenin ayazında yükselen buhar, yıldızlar, kar ve suyun sıcaklığı - bir rüya gibiydi. Rowan'ın yanımdaki sessiz ve istikrarlı varlığı her şeyi daha da çekici kılıyordu.

"Bunun gibisi yok," diye konuştum sonunda, sesim gecenin enginliğine karşı bir fısıltı gibiydi.

Rowan gülümsedi, bakışları benimkileri gökyüzüne kadar takip etti ve sonra tekrar bana döndü. "Haklısın," diye onayladı.

O anda, kaplıcaların sıcaklığına sarılmışken, gecenin serin havası yanaklarımı okşarken, etrafımdaki dünyayla, Rowan'la, yaşamın özüyle bir bağlantı hissettim. Derin bir huzur ve güzellik anıydı, Montana gökyüzü kadar zamansız, kalbime kazınmış bir hatıraydı.

"Kaplıcaların cildinize iyi geldiğini söylüyorlar."

"Öyle mi?" Göğsünü öptüm ve meme uçlarını yaladım.

Yumuşakça inledi. "Senin için her zaman çok sertim. Lanet bir ergen gibi."

Elimi göğsünden sikine doğru indirdim. Yavaşça pompaladım ve o gözlerini kapattı, elleri belimde sıkıca duruyordu, sanki destek için tutunuyormuş gibi.

"Durma, bebeğim. *Tanrım*, durma."

Aletini pompalarken, göğüslerimi tenine sürterek yaklaştım. Sonra beni öptü, önce yumuşakça, sonra daha da tahrik olarak daha sert öptü.

"Bacaklarını sar," dedi.

Ben de ona uyarak havalandım. Kalçalarını şaklattı ve girdi. İkimiz de o bütünlük, tamamlanma ve eve dönüş hissiyle ürperdik.

Suyu hareketlerini desteklemek için kullanarak içeri ve dışarı itti.

"Çok iyi hissediyorsun, Isha. Çok, çok iyi. Doyamıyorum."

Sözlerine odaklanamıyordum. Hareketleri sarsıntılıydı ve çığlıklarım sessiz geceyi dolduruyordu. Etrafta bizi gören biri olup olmadığı ya da birilerinin bizi duyup duymadığı umurumda değildi. Bunun bir önemi yoktu. Sadece Rowan ve ben vardık.

Sonra, başka bir sürprizi daha vardı, kaplıcaların hemen yanında bir sauna. Isırıcı soğuktan sonra içeri girmek cennet gibiydi. Bir banka oturdum, kendimi lüks bir şekilde sıcak hissediyordum.

Saunanın dış odasında havlular vardı ve dışarıda bıraktığımız için kurumaları için kıyafetlerimizi yıkarken onları da içeri getirdi.

"Bu da mı yeni?"

"Evet. Sana bu deneyimi yaşatmak istedim. Sana... senin için iyi olmasını sağlamak. Montana'yı sana geçen sefer göstermem gerektiği gibi göstermek."

Başımı omzuna yasladım, o da bir kolunu bana doladı. "Geçen sefer bana Montana'yı göstermiştin. Harikaydı."

"Ben sıçıp batırana kadar mı?"

"Geçmişimizin o kısmına gidip durmak istemiyorum," dedim ona ciddi bir şekilde. "Gölde yüzmek, yürüyüşe çıkmak, doğa yürüyüşü yapmak gibi güzel zamanlar vardı. Bana ata nasıl binileceğini öğrettin. Bana bir erkekle ilk orgazmımı yaşattın."

"Bir erkekle yaşadığın *tüm* ilkler," diye .

"Doğru."

"Pişman ? Benimle geçirdiğin o ilk zamandan?" Omzuna sokuldum. "Hayır."

Bana baktı ve beni kendisine bakmaya zorladı. "İstemiyor musun? Beni hiç görmemiş olmayı dilemiyor musun?"

Başımı salladım. "Çok değer verdim. Kendimi acınası hissettim ama o geceye değer verdim. Yas aşkın kör, sağır ve bazen de *aptalca* olduğunu ve seni sevmemin benim için sorun olmadığını söyledi. Sana ve Ace'e yazmamı ve bu defteri kapatmamı söyleyen oydu. Ben sadece parayı '*siktir git*' yazan bir notla geri gönderecektim."

Kıkırdadı. "Keşke senin Yasemin'le tanışabilseydim. Ona teşekkür etmem gereken çok şey var. Senin ailen olduğu için, bize Flora'yı verdiği için...."

Kızımı her zaman aklında tutması içimi ısıtıyordu. Flora'yı zaten kendi kızı olarak görüyordu; bunu biliyordum. Bunu görmüştüm. Geldiğinde kızımın yanında olmamasını hiç önermedi. Onu bizimle istiyordu. Büyükannesi ve büyükbabasını görmediği bazı Pazar randevularımıza onu da götürmemiz için ısrar etmişti.

"Flora zarar görür." "Halledeceğiz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü pes etmiyorum. Anlamıyorsun, Isha. Babamla Deb'in evliliğinin ne kadar boktan olduğunu gördükten sonra hayatımı böyle mahvetmeyeceğime dair kendime söz verdim." Konuşurken sırtımı okşadı.

"Peki ya şimdi?" Hayatını mahvetmek istediğini söylemesini çok ama çok istiyordum. Ama Flora'yı ve beni hayatında istediğini ima etmesine rağmen umut etmek istemiyordum. Çünkü eğer sadece oyun oynuyorsa -ki neden oynadığından emin değildim- bu beni mahvederdi.

"Şimdi mi? Sen ve Flora ile *her şeyi* istiyorum. Her lanet şeyi. Sen sevdiğim ilk ve tek kadınsın. Geçen sefer aşk, şehvet ve karasevdaydı. Artık seni tanıdığımı göre, seni daha çok seviyorum, daha az değil."

"Ben de seni daha çok seviyorum,"

diye itiraf ettim. "Öyle mi?"

Bebeğim, neden-"

"Zamana ihtiyacım var," diye ağzımdan kaçırdım, ne diyeceğini duymak istemiyordum. Eğer beni bir hayat arkadaşı olarak kabul ediyorsa, buna hazır değildim; eğer beni reddediyorsa... buna da hazır değildim. "Ben insanlar olmadan büyüdüm... *benim insanlarım*. Kimseye güvenmeye alışık değilim. Her zaman sadece ben ve Yas vardık. Ve şimdi Flora var."

"Mick ve Arturo, Sal ve Bea var. *Ve* ben varım."

"Mick ve Art beni hayal kırıklığına uğrattıp terk etselerdi, canım yanardı ama atlatırdım. Sal ve Bea... şey, düşkünüm ve kendimi onlar için sorumlu hissediyorum, ama... onlar gittiğinde, iyi olacağım. Ama sen...." Kelimeleri söyleyemedim; söyleyemedim işte.

"Gidersem canın yanar mı?"

"Son seferinde hayatta kaldım. Gençtim. Ben... farklıydı. Şimdi...."

Bana olan tutumu sıkılaştı. "Şimdi daha yakınız. Isha, seni kaybetmek beni öldürür. Ve bu abartı değil."

"Sence ben nasıl hissediyorum? Neden yapamadığımı bilmiyorum... Neden hazır olmadığımı bilmiyorum. Neyi beklediğimi bilmiyorum."

"Acelelerimiz yok. Dünya kadar vaktimiz var. Beni göndermeyin yeter, bu konuyu ve önümüze çıkan diğer her şeyi hallederiz."

"New York'a gelmeye devam edecek misin?" "Sen ve Flora neredeyse ben de oraya geleceğim."

Bölüm 33

ROWan

T Şükran Günü boktan *geçmedi*. Aslında güzeldi, muhtemelen Caitlyn Ace ile kavga ettikten sonra ailesinin evine gittiği için, Isha ve Flora hakkında olduğunu tahmin ettiğim.

Çocukları ve Ace'i evde bıraktı çünkü Ace onunla gitmeyi reddetti. Çocukları da yanında götürmeye çalıştı ama onlar çiftlikte olmak istediklerini açıkça söylediler.

Deb ondan beklediğimden daha kibar davrandı. Isha ve Flora'yı kucaklayarak karşıladı. Ben içecekleri hazırlarken, o Isha ile konuştu.

"Seni üzmedi, değil mi?" Isha'ya bir bardak şarap uzatırken sordum. "Hayır.

Özür diledi ve beni aileye kabul etti." Onu görebiliyordum.

buna şaşırmıştı. Deb o kadar da kötü biri değildi, kusurları vardı ama kötü biri de değildi. Şimdi, Caitlyn...şey, lanet olsun, o benzersiz bir şekilde berbattı.

Flora, Amy ve Clara büyük evin etrafında koşturup gürültü yapıyorlardı.

"Amy, Clara, , sakın olun," diye bağırdı Ace. Elimi omzuna koydum. "Bırak onları."

Ace bana şaşkınlıkla baktı.

"Hiçbir şey beni bu evde çocukların kahkahalarını duymaktan daha mutlu edemez," dedim ona.

Başını salladı. Yeğenlerim hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Isha hayatıma geri döndüğünden beri Ace değişmişti. Daha ılımlı biri olmuştu. Bugünlerde gerçekten işe gidiyor ve amirini şaşırtacak şekilde çalışıyordu.

Finans departmanının başındaki kişi bana "Aslında sözleşmeli işlerde iyidir," dedi. "Eğer devam ederse, işi yürütmenize yardımcı olabilecek bir aile üyesine sahip olacaksınız."

Öyle umuyordum. Clay çok şey yapabilirdi ve çiftlikte daha fazla insan çalıştırabilirdik, ama işin iş kısmını kendim yönetmek zorundaydım. New

York'a gidip gelmek çok zaman alıyordu. Uçakta çalıştım, Flora ve Isha yattıktan sonra da onlara yetişmek için çalıştım. Ne kadar zamanımı alırsa alsın, ailemden vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Evet, Isha ve Flora benim ailem olmuştu. Onlarsız bir hayat düşünemiyordum. "Montana'ya mı taşınıyor?" Ace bana güneşin altında otururken

kapalı verandada açık şömine.

Deb yatmaya gitmişti ve Isha çocuklarla birlikteydi. Amy ve Clara'yı tanımak istiyordu ve olumlu bir kadın rol modeli için can atan bu kızlar şimdiden ona aşık olmuşlardı.

"Bilmiyorum."

"New York'a mı taşınıyorsun?"

"Bilmiyorum. Çiftliği oradan yönetemem, Ace. Bunu sen de biliyorsun. Ama iş o noktaya gelirse... Satmayı düşünüyorum."

Ace viskisini yudumlarken sıçradı. "Ne?" Öksürdü.

"Biliyorum. Ama onlarsız yaşayamam, Ace."

"Bunu görebiliyorum. Sizi mutlu ediyorlar."

Evin içinden gelen kahkaha seslerini duyduğumda gülümsedim. "Onunla çok zaman kaybettim. Daha fazla kaybetmek istemiyorum. Onları her gün görmek istiyorum, sadece hafta sonları değil. Flora'yı her gece yatırmak istiyorum, sadece Cumartesi günleri değil. Isha ile daha fazla çocuk istiyorum."

Ve eğer bu şekilde, korunmadan sevişmeye devam edersek, onu er ya da geç hamile bırakacağımı umuyordum. İtiraf etmek, kabul etmek istemese de bana bu konuda çok güveniyordu. İstismara uğramış bir kısrak kadar ürkekti ve ben de onun istismarcılarından biriydim. Anlamıştım. Bu durumdan hiç hoşlanmadım.

"Bunu hak ediyorsun. Eve geri taşınmak ister misin? Eminim bunu yapabiliriz. -"

"Caitlyn buradayken olmaz. Üzgünüm Ace, ama karına katlanamıyorum."

"Evet, ben de," dedi kasvetli bir sesle.

Kaşlarımlı kaldırdım. "Neler oluyor?"

"Sanırım boşanıyoruz. Şükran Günü'nde burada olmaması muhtemelen sonun başlangıcı olacak. Kızları Noel'de ailesiyle birlikte görmek istediğini söyledi. Sanırım boşanmış çiftlerin yaptığı gibi çocukların zamanını bölüşüyoruz."

"Tam velayet alabilir misin?" Ben sordum. "Vermeyecek."

"Onu satın alabilir miyiz? Parayı seviyor."

Bir nefes verdi ve biraz viski içti. "O kadar param yok Rowan."

"İstiyorum."

"Ve bunu ona verecek misin?"

"Elbette."

Sert bir kahkaha attı. "Hayatımın büyük bölümünde senden nefret ettim. Seni severken bile benden daha iyi olduğun için seni küçümsedim. Ama sen hiçbir zaman benimle ilgilenmedin. Isha'ya sahip olamayacağından emin oldum ve sen beni affettin. Kahretsin, o beni affetti. Ben pislikken iyi adam olduğun için senden daha çok nefret ediyorum."

Alevleri izledim ve sonra kardeşime döndüm. "Pislik olmak bir seçimdir, Ace. Pislik olmamayı seçebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ace yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Hepimiz hatalar yaptık. Bir insanın ölçüsü, daha iyi bildiklerinde nasıl ilerledikleridir. Kendini hırpalamayı ve bir aptal olarak kalmayı seçebilirsin ya da kafanı kıcından çıkarabilir ve olabileceğini bildiğim adam olabilirsin."

"Senden başka kimse bana inanmadı," diye nefes aldı. "Annem bile."

"Sana inanması gereken tek kişi *sensin* Ace. Başka kimse değil. Avukatla konuş ve bana haber ver. Bu evlilikten kurtulmak için neye ihtiyacın varsa benim için sorun değil. Eğer evli kalmak istiyorsan, o da olur. Sadece hayatını toparla, kardeşim."

O gece, Isha bana Ace ile konuşmamın bir kısmına kulak misafiri olduğunu söyledi.

"Sana saygı duyuyor ama aynı zamanda seni kıskanıyor." Bana bakacak şekilde yan yattı. "Sen iyi bir adamsın, Rowan Ledger."

"Daha iyi bir insan olmak istememi sağlıyorsun," diye itiraf ettim. "Sana kadar içimde ne olduğunu bilmiyordum."

Yanağımı okşadı ve parmaklarını öpmek için yüzümü hareket ettirdim.

"Sana kadar ben içimde ne olduğunu bilmiyordum. Seni sevmek acı vericiydi ama aynı zamanda... pek çok açıdan özgürleştiriciydi."

"Seni bir daha asla bilerek incitmeyeceğim," diye söz verdim.

"Sana inanıyorum... ve bunu yapmam beni çok korkutuyor."

Bölüm 34

ISHa

"M "Sence burada yaşayabilir miyiz?" Flora, Şükran Günü'nden birkaç gün sonra botlarını bağlarken bana sordu.

Clay'in gözetiminde kızlarla birlikte ata binmeye gidiyordu.

Gözetim. Rowan o gün çiftliğin diğer ucunda meşguldü. Donmuş bir su borusuyla ilgili bir şey.

"Burada mı yaşamak istiyorsun?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Evet. Amy ve Carla'yı seviyorum. Spirit'i seviyorum. Ve Clay'i. Ve Ace'i."

Rowan atın kendisine ait olduğunu söylediğinde çok heyecanlanmıştı ama bunun sadece ata binebileceği anlamına geldiğini anlamıştı. Bunun sadece lafın gelişi olmadığını biliyordum. Kızıma lanet olası bir *at* vermişti.

"New York'u özlemeyecek misin?" Flora'ya sordum.

"Mick Amca'yı, Art'ı, büyükbabamı ve ninemi özleyeceğim," dedi ciddiyetle. "Ama onları ziyaret edebiliriz. En azından Mick Amca dün gece onunla konuştuğumda böyle söyledi. Onlar da buraya gelip dağları görebilirler."

Flora gittikten sonra Rowan'ın evinde tek başıma Mick'i aradım.

"Gideceğini söylediğinde geri dönmeyeceğini biliyordum," dedi biraz üzgün bir şekilde. "Ama, hey, şimdi Art ve ben tüm o kasları ve sıkı kışları olan kovboylarla takılabiliriz. Bence tüm bu çekicilik seks hayatımız için iyi olabilir."

Güldüm. "Bence seks hayatın gayet iyi."

"Seks hayatından bahsetmişken? Sizinkiler nasıl gidiyor?"

"Seks harika. *Aşk* hayatı hâlâ... Bilmiyorum Mick, bir şey beni engelliyor," diye itiraf ettim.

"Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Ara beni." Kendime kızgındım. "Bu ilişkinin içine tamamen girmek istiyorum... ama ya fikrini değiştirirse diye düşünüp duruyorum."

"Sonra buraya, bize geri dön ve hayatına devam et."

"Öylece mi?"

Kıkırdadı. "Hiçbir şeyin garantisi yok. Yarın Art bana ateşli bir hemşireyle yattığını söyleyebilir ve her şey biter. Kim bilir? Ya da bana bir otobüs çarpar. Olur böyle şeyler. Yarın için endişelenerek yaşayamazsın. Bugünü yaşamalısın."

"Tüm bunlar teoride kulağa hoş geliyor ve kafamda mantıklı geliyor. Ama içimde bambaşka bir hikaye var. Flora artık işin içinde."

"Flora çoktan derinlere daldı, Isha. Bunu biliyorsun. Bunu ona sen verdin. bırak. Seni geride tutan ne biliyor musun?" "Ne?"

"Eski, sıradan bir korku. Bundan daha karmaşık değil."

Karda yürüyüşe çıktım, binlerce yıldır ayakta duran dağların beni rahatlatmasına izin verdim. Ocak ayının ikinci haftasından itibaren bir işim vardı. Flora anaokuluna kaydolmuştu. New York'ta bir evim ve arkadaşlarım vardı.

Kaplıcaya giden patikadan aşağı doğru yürüdüm ve saunadan Ace'i gördüm. El salladı.

"Dalmaya mı gidiyorsun?" diye sordu.

Üzerinde bir çift eşofman, bot ve ceket vardı, gömlek giymemişti. "Sadece yürüyorum."

"Arkadaş ister misin?"

"Üşüyeceksin." Açık ceketinin altından görünen çıplak gövdesini işaret ettim.

Sırıttı. "Bana bir dakika ver."

Saunaya geri döndü ve dakikalar sonra geri geldi. Bu sefer şapka, atkı ve eldiven takmıştı.

Çiftliğin etrafında sessizce yürüdük, döşenmiş ve kardan temizlenmiş patikalardan uzaklaşmadık.

"Birileri burayı temizlemek için gece boyunca çalışmış," diye mırıldandım.

"Taşlar ısıtılıyor. Altlarında kar yağdığında harekete geçen ve karları hemen eriten kablolar var."

"Akıllıca."

Ana eve yaklaşmıştık ki Ace alçak sesle konuştu. "Biliyor musun, eğer bir pislik olmasaydım, sen ve Rowan çoktan burada yaşıyor olurdunuz ve bir çift çocuğunuz olurdu."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"O seni seviyor. O zamanlar seni seviyordu. Muhtemelen o zamanlar işin içinde daha çok şehvet vardı... ama aşık oldu. Hiç ayrılmadı. Sen de öyle."

Evin önünde durduk. "İçki?"

Şükran Günü dışında çiftlik evine girmekten özenle kaçınmıştım. Bu, orada olan her şeyi hatırlatıyordu; aşağılanmışlığı, ıssızlık hissimi ve kullanıldığının acımasızca farkına varmamı.

"Geçmişî bırakamaz mısın?" Ace umutsuzca sordu, sesi özür diler gibiydi.

O sadece cansız bir nesne, Isha, bir tuğla yığını. Başka bir şey değil.

Artık buradaydım. Rowan her adımda yanımdaydı. Bunu defalarca kanıtladı.

İkinci sorusuna cevap vermek yerine, "Evet, bir içki istiyorum," dedim.

Oturma odasındaki şöminenin yanında oturdum; pencereler Montana'ya neden Büyük Gökyüzü Eyaleti dendiğini gösteriyordu.

"Burası şimdiye kadar en güzel yer." İçinde biraz viski bulunan kahve fincanımı elime aldım, çünkü çok soğuktu.

"Evet, öyle. Kızlarım bayılıyor. Sonuna kadar çiftçidirler. Caitlyn ve benim gibi değiller. O büyük şehri tercih ediyor."

"Peki ya sen?"

Omuz silkti. "Neyi sevdiğimi ya da istediğimi hâlâ çözemedim. Kızlarımı seviyorum. Bunu biliyorum. Ama gerçek şu ki Rowan'ın onları yetiştirmede benim kadar, hatta bazen daha fazla payı var. Caitlyn yoktu. Boşanma tam bir fırtına olacak. Çocukları kullanacak."

Bu konuda o kadar teslim olmuş görünüyordu ki bu beni kızdırdı.

"Ona izin verme," diye tersledim. "Onlar senin çocukların, onları koru. Senin tek işin bu."

Bunun üzerine gülümsedi. "Rowan da aynı şeyi söyledi... ya da benzer bir şey. Onu satın almam gerektiğini söyledi."

"Paraya bu kadar düşkün mü?"

"Evet. Ama benim o kadar param yok. Yani... Ben burada yaşıyorum ama para Rowan'ın."

"Sana verecektir," dedim kendimden emin bir şekilde. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Onu tanıyorum. Kızlar için parayı sana sualsiz verirdi. O böyle biri."

"Bunu bilmene sevindim çünkü teklif etti ve kızlarımı korumak anlamına geliyorsa kabul edeceğim. Ama bana söylediği ve sana da söylemesi gereken şey, onu tanıdığın, Isha. İçini dışını biliyorsun. Peki seni tutan ne?"

"Sana bir şey olduğunu düşündüren ne?" Ben talep ettim.

"Çünkü Ocak ayında geri dönüyorsunuz ve Rowan'ın bunu düşündüğünü her gördüğümde kederini ve kalp kırıklığını görebiliyorum. İkinizin de burada olması onun için bir rüyaydı. Çok heyecanlıydı. Evi kurarken. Kaplıca'yı ve saunayı hazırlıyordu. Clay'e Flora için bir at istediğini söyledi. Adam Noel sabahı heyecanlı bir çocuk gibiydi."

Fincanımı sehpanın üzerine bıraktım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Korkumdan kurtulmam gerekiyordu ve bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Eğer bebeğime, Rowan'a ve kendime zarar verecektim.

Bir süre sonra doğruldum ve derin bir nefes aldım. "Hissediyorum-

" *Onun* burada ne işi var?" Arkamdan bir ses araya girdi.

İkimiz de Caitlyn'i görmek için döndük. Bir kış dergisinin fotoğraf çekimine katılacakmış gibi giyinmişti. Kürk manto, yüksek çizmeler, dar pantolon, göğüslerini saran bir kazak. Üzerimde kemerle tutturulması gereken eski bir kot vardı. Sağlam ama yıpranmış bir çift bot ve sıcak tutan ama hakkında yazılacak bir şey olmayan bir kazak.

Çok farklı insanlar olduğumuzu düşünüyordum ve Ace ona ilgi duyarken Rowan bana ilgi duyuyordu, bu da bana Ace ve Rowan'ın da çok farklı insanlar olduğunu söylüyordu. Benim zihnimde asla birbirlerinin yerine geçemezlerdi ama bir şekilde birbirlerine bağlıydılar.

"Isha'nın burada olduğunu biliyordun, Caitlyn." Ace ayağa kalktı.

"Bugünlerde evlerimize çöp girmesine izin verdiğimizize inanamıyorum."

Altı yıl önce, bu söz beni ruhuma kadar yakmıştı. Bir yetim olarak çöp kelimesinin sık sık benimle ilişkilendirildiğini duyardım. Şimdi ise sadece beni rahatsız ediyordu.

"Kaba olmayı bırak, Caitlyn," diye uyardı Ace hararetle.

Kahvemi elime aldım ve sanki etrafımda bir aile dramı yaşanmıyormuş gibi içtim. Caitlyn için endişelenmiyordum. Hiç kimse için endişelenmiyordum.

Fark ettim ki öyle değildim çünkü Rowan'a sahip olduğumu biliyordum.

Onu yakalamıştım.

Lanet olsun! Bir aydınlanma için ne zaman!

"Ace'i ele geçiremedin, bu yüzden Rowan'ı seçtin." Caitlyn gelip önümde durdu ve dağları görüş alanımın bir kısmını kapattı.

"Parası olan Rowan, Caitlyn. Tabii ki ben yaptım."

Ace bir kahkaha attı ve Caitlyn ona ters ters baktı. "O zaman hepimiz senin kim olduğuna görebiliyorduk, biliyor musun? Sadece başka bir servet avcısı."

"Hem de başarılı bir tane," diye kabul , eğleniyordum. Ace yanımdaki kanepeye oturdu, şimdi eğleniyordu. "Neden bu kadar mutlusun Ace?" Caitlyn sordu.

"Kızlar ata binmeye gittiler," dedi Ace ona. "Birkaç saat içinde dönecekler."

"Peki o sürtüğün yavrularıyla dışarıdalar mı?"

Ace ona, "Dikkat et," diye çıkıştı.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa Rowan seni evden atacak," dedim ona. "Öyle mi?"

"Evet."

"Bunu yapamaz."

"Aslında," dedi Ace kanepede arkasına yaslanarak, "yapabilir. Her şey onun. Burada yaşamamıza izin verecek kadar kibar biri."

"Ama müstakbel karısına ve kızına iyi davranmazsan... Bence sana kapıyı gösterir," diye ekledim.

"Gelecek ne?" Caitlyn sert bir kahkaha attı. "Seni beceriyor sevgilim, seninle evlenmeyecek."

"Beni beceriyor, Caitlyn, hem de çok iyi beceriyor. Ve evet, benimle evleniyor. Bunu kabul etmelisin. Ayrıca burada, çiftlikte yaşayacağımızı da kabul etmelisin. Flora kuzenleriyle vakit geçirecek." Çok iyi gidiyordum ve bu hoşuma . Bir ilişkide kendime bu kadar güvenebileceğimi hiç düşünmemiştim ama öyleydin. Geçtiğimiz aylarda Rowan, ben farkında olmadan içimde bunu inşa etmişti.

"*Kuzenler* mi? Kızınız Rowan'ın değil."

"Evet, öyle," dedim ona usulca. "Şimdi, eğer yoksa, arkadaşım Ace ve ben sohbet ediyorduk ki sen sözümüzü kestin."

Kredi kartı reklamında da belirtildiği gibi, Caitlyn'in yüzündeki *ifade paha biçilemezdi*.

Bölüm 35

ROWan

Ihareket edemedim. *Geleceğin karısı ve kızı* dediğini duydum ve içimde patlayan sevinç, evin verandasında dururken beni olduğum yerde dondurmuştu.

Ana ev.

Çiftlik işçilerinden biri bana Ace ve Isha'nın ana eve gittiklerini söylemişti ve Caitlyn'in cipini gördüğümde paniğe kapıldım. Isha'nın baldızımı bu kadar iyi idare edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Müstakbel karım ve kızım! Lanet . Büyük ikramiyeyi kazanmıştım.

İlk şoku atlattıktan sonra içeri girdim. Isha'nın arkasından yaklaşıp ellerimi omuzlarına koydum ve saçlarına bir öpücük bıraktım.

"Caitlyn," diye mırıldandım.

Isha'nın yanına oturdum, bardağını elinden aldım ve kokladım. İçkisinden bir yudum aldım ve ona geri verdim.

Caitlyn ayaktayken üçümüz bir kanepedeydik. Ona karşı bizdik. *Bu hoşuma gitmişti.* Ace ve Isha'nın birlik olması da hoşuma gitmişti.

"Çocuklarımla onunla vakit geçirmesini istemiyorum-"

"*Kızım,*" diye sözünü kestim. Isha'nın sertleştiğini hissettim ve omzunu sıkarak onu duyduğumu ve çok mutlu olduğumu belirttim.

"Gerçekten mi?" Caitlyn'in gözleri alev parladı. "Evet."

"Bunun sonu iyi bitmeyecek Rowan." Caitlyn gözlerini kıstı.

"Her şey girecek," diye belirtti.

"Babamın arazi anlaşmasından çekilmesini sağlayacağım," diye tehdit etti.

"Benden çok ona zarar veriyor. Emekli olmaya hazırlanıyor. Zaten sürüsünü ve değeri olan araziye satın aldığım için arazinin o kadar da değeri yok. Geriye kalanlar... eğer emlak vergilerini karşılayabilirse onda kalabilir." Isha'yı tutarak tembelce uzandım.

Bir adam ne kadar şanslı olabilir ki? Bir ailem vardı. Yanımda tüm kalbime sahip olan bir kadın ve ruhuma sahip olan bir kız çocuğu vardı.

"Ace?" Caitlyn kocasına döndü.

"Caitlyn, avukatlar aracılığıyla konuşalım ve bu işi çözelim." Ayağa kalktı ve yakında eski eşi olacak kadının önüne gitti.

"Boşanmak mı istiyorsun?" diye sordu

titreyerek. "Sen istemiyor musun?"

"Hayır."

"Evet, öyle. Buna değmesini ." "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani ne istersen öderim Caitlyn," diye araya girdi Rowan. "Kızlara bulaşmadığın sürece."

"Onlar benim kızlarım," diye alay etti.

"Ve herhangi bir yargıca Rowan'ın, dadının ve hatta *benim* bile o kızları senden daha sık yatırdığımı kanıtlayabilirim. Siz seyahat ederken, kızları biz büyütüyorduk." Ace'in sesi kızgın değildi, sadece sakın ve teslim olmuş gibiydi. Adam için üzuldüm ama Caitlyn'in zehrinden kurtulduğu için de mutluydum.

"Burası Montana, Caitlyn, buradaki tüm yargıçların hızlı arama listesinde olmadığını ve bana iyilik borcu olmadığını mı sanıyorsun?" Uyarmıştım.

"Bu iş daha bitmedi," diye bağırdı evden çıkarken. "Bitti sayılır," diye nefes aldı Ace.

Isha ve ben sessizce evime doğru yürüdük. Ona beş yüz şey söylemek istiyordum ama onu acele ettirmek istemiyordum. Aceleye gerek yoktu. Onlar benimdi, benim kızlarım.

Eve girdik ve onu kollarımın arasına aldım, sanki birkaç saat önce onu yatağa atmamışım gibi öptüm.

"Müstakbel eşin mi?" Ağzını bırakabildiğimde sordum. "Ah... Kendimi kaptırmışım. Beni kızdırdı."

"Yani, öyle demek istemedin?"

"Ben...şey, sormak zorundasın, Rowan." Gülümsedim. "Öyle mi?"

"Evet."

Burnunu öptüm. "Öpeceğim."

Yutkundu. "So...." Kendini benden kurtardı ve yanan şöminenin yanına gitti. "Ah... Evimi satacağım ve burada evler daha ucuz olduğu için belki... Ben...."

Yüzünü bana dönmesi için onu çevirdim. "Benimle yaşayacaksın. Sen ve Flora. Aksini nasıl düşünebilirsiniz?"

"Söylemedim ama sana yanına taşınıp taşınamayacağımızı öylece soramam." "Neden olmasın? Bu evi siz taşınabilin diye kurdum."

İç çekti. "Bir iş bulmam gerekecek ve... bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Birikimim var ve-"

"Birkaç milyarım var... Yani çoğu likit değil ama ondan da bolca var. Bize bir şey olmaz."

"Seninle yaşayamam."

"Elbette yaşayabilirsin."

"Rowan."

"Sana en iyi nasıl evlenme teklif edeceğimi düşünürken iki şey hakkında düşünmeni istiyorum. Bu fikre alışman için sana birkaç hafta vereceğim."

"Aman Tanrım, çok kibirli olabiliyorsun."

Onu tekrar öptüm, kendimi dünyanın kralı gibi hissediyordum. *Lanet olsun, Isha benimdi. Flora benimdi.*

"Önümüzdeki yaz istiyorum ve bunu burada, çiftlikte yapmak istiyorum" dedim.

"Göreceğiz," diye mırıldandı.

"Ve evlendiğimizde Flora'yı evlat edinmek istiyorum."

Ağzı gevşedi ve gözleri yaşlarla doldu. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden?"

"Çünkü...lanet Rowan, çünkü...." Başını hafifçe göğsüme . Sonunda başını kaldırdı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Çünkü bu seni daha çok sevmemi sağlıyor."

"O zaman böyle şeyler söylemeye devam edeceğim."

"Söz veriyor musun?"

Hayatımın aşkına *gölümsedim* ve "Evet bebeğim, *istiyorum*" dedim.

Rowan'ın sonunda Isha'ya nasıl evlenme teklif ettiğini öğrenmek ister misiniz?

[Bonus bölümü okuyun](#): ediyor [Rowan](#) [Isha'ya](#) [teklif](#)

web sitemde www.MayaAlden.com.

Lütfen [En Tatlı Tabu](#)'ya puan vermeyi ve incelemeyi unutmayın. Bu kitap, eski moda esinlenen [Modern Vintage Romance](#)'dır romanslardan . Daha kısa ve tatlıdır, alfa erkek kahramanlar ve onları dize getiren alingan ve sevgi dolu kadın kahramanlar ile - modern bir buhar dokunuşu ile.

Eğer [The Sweetest Taboo'yu Savannah's](#) 'sevdiyseniz, yeni [Best Best of Meserisinin](#) ilk kitabı olan ye bayılacaksınız. Georgia eyaletinin güzel şehri Savannah'da geçen milyarder, bekâr bir baba ve ikinci şans romantizmi. Kızgınlık ve yaltaklanma özellikle çok iyi!

Best of Me: A Billionaire Single Father Romance

BOOK EXCERPT

GABRIEL RHODES: Baba ve sevgili olmayı dengelemeye çalışıyor.

Ailemin kökleri derinlere uzanıyor ve benim sorumluluklarım açık. Kızım, ailem ve Rhodes aile şirketi.

Önce bir baba olarak, kızımı her zaman her şeyin üstünde tuttum, eski eşimin yanında özenle korunan bir dünyada yaşadım ve huzuru sağladım.

Tekrar aşık olmayı hiç beklemiyordum. Aurora ile bulduğum tutkuyu yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Kolay olacağını düşünmüştüm ama onu kızım ile tanıştırdığımda hayatımın hassas dengesi bozuldu ve beni sevdiğim tek kadını incitecek seçimler yapmaya zorladı.

AURORA TURNER: Çocukluğundan kaynaklanan terk edilme duygularıyla mücadele ediyor.

Gabriel'le tanışmak beklenmedikti, her zaman arzuladığım bir aidiyet duygusu vaat eden bir kasırgaydı.

Bir mimar olarak, insanların kendilerini evlerinde hissedecekleri alanlar yaratmaya alışkınım, ancak Gabriel'in dünyasında kendi yerimi bulmak benim için en büyük zorluk oldu.

Kızına olan bağlılığı hem takdire şayan hem de mutluluğumuzun önünde bir engel, özellikle de tansiyon yükseldikçe. Anne ve babasının tekrar bir araya gelmesini istiyor ve ben yuva yıkıcı olamam.

Hayatım boyunca kimse için önemli olmadan yaşadım, ne ailem ne de bakıcısı olduğum teyzem için. Hayatımdaki adamdan bunu istemem çok mu bencilce?

BEST OF ME milyarder bekâr bir baba, ikinci bir şans, her şeye burnunu sokan eski bir eş ve bir kutu mendil gerektirecek kadar endişeli bir aile romantizmi. Tamamen bağımsız bir kitaptır. [Kindle Unlimited ile ücretsiz okuyun.](#)

Chapter I

Aurora

"B Aby, çok özür dilerim. Bu hafta sonu bunu telafi edeceğime söz veriyorum," dedi Gabriel ve ekledi, "Seni çok seviyorum Aurora, hem de çok."

Seni sevdiğim için üzgünüm ve özür dilerim. Bunu çok duydum. "Biliyorum ve sorun değil. Anlıyorum."

Kızının ona seslendiğini duydum ve aceleyle telefonu kapattı. Bu, Gabriel'in on üç yaşındaki kızı Sophia bir kriz geçirdiği için son dakikada iptal etmek zorunda kaldığı bir ay içindeki üçüncü randevusuydu.

"Vay canına, şu haline bak. Gabe dilini yutacak," dedi meslektaşım ve arkadaşım Luna ofisime girerken.

Son toplantım geciktiği için ofise kıyafet değişikliği getirmiştım. Krem rengi ham ipek elbisenin café latte tenime çok yakıştığını biliyordum. Birden fazla yönden karışık ırktan gelen bir aile olarak Afrikalı, Güney Amerikalı, İrlandalı, Fransız ve hatta Orta Doğulu karışımlarımız vardı. İnsanlar hep nereden geldiğimi merak ederdi. Ben de onlara doğup büyüdüğüm yer olan Savannah, Georgia'yı söyledim.

Babam yarı Afrikalı yarı Fransızdı, Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınmadan önce Martinik'te doğmuş ve orada büyümüştü. Annemin yarısı Brezilyalı, dörtte biri İrlandalı ve dörtte biri de Lübnanlıydı. Annemle babam sekiz yaşından beri birlikte değillerdi, bu yüzden Gabriel'in kızını ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar öncelik verdiğini takdir ediyordum. Babam öyle yapmamıştı. Yeni bir aile kurmuş ve eskisini unutmuştu. Annem beni sürükleyerek

Sonunda on dört yaşıma geldiğimde hayatta kalmak için bir çıkış yolu bulmak zorunda kaldım ve Savannah'daki teyzemin yanında kaldım. Beni yanına almasının tek nedeni yardıma ihtiyacı olmasıydı.

Vefat ettiğinde, yalnız olduğumu daha iyi anladım. Hayatımda sevgi dolu ve şefkatli bir yetişkin olmasa da, en azından hayatımın içindeydi.

İlgi görmeden büyümüştüm ve sonunda Gabriel'den ilgi gördüğümde onun cazibesi, zarafeti ve nezaketi beni benden almıştı. Kocaman bir kalbi vardı. Kocaman ve yüksek sesle gülerdi. Aynı zamanda gerçek bir Güneyli Centilmen'di, yatak dışında, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sevgiliydi.

"İptal etti," diye iç geçirdim, otururken. "Yani dilini yutmayacak."

"Yine mi onun kızı?" diye yakındı Luna. "O küçük veledin sizi ayırmaya çalıştığını biliyorsun."

"Hayır, öyle değil. On üç yaşında ve Gabriel hayatını düzene soktu, yani o ve Iris yan yana yaşadıkları için velayeti paylaşırsalar da Sophia'nın her zaman iki ebeveyni de var."

"Peki eski karısının sürekli onun evinde olmasına aldırıyor musun? Ya da onun evine gitmesine?"

"Onlar arkadaş, Luna. Keşke daha fazla boşanma bu kadar dostane olsa; çocuklar için daha iyi olurdu."

Gabriel Rhodes, karısı Iris ile boşandıktan sonra iki ev inşa etmişti. Evler yan yanaydı ve bahçeler ve havuz alanıyla birbirlerine bağlıydılar. Bana mahremiyetin sorun olmadığını söylemişti ama öyleydi. Iris bir keresinde kreması azaldığı için bizi mutfak tezgahının üzerinde öpüşürken yakalamıştı. Çok utanmıştım.

Iris, Sophia'nın bizi seks yaparken görmesi üzerine yaygara koparmıştı. O zamandan beri, kapıyı kilitledikten *sonra* cinsel aktivitelerimizi onun yatak odasında sürdürdük. Resmi olarak kızını almadığı haftalarda benim evime gelmesini istedim. Evim bir apartman dairesiydi ve eski paralı Rhodes servetinin varisinin zengin evi değildi - ama en azından eski sevgililer ya da etkilenebilir kızlar etrafta gizlenmiyordu.

Kızlardan bahsetmişken, Sophia ile ilişkiyi yürütme çabalarıma rağmen, gerçek şu ki benden hoşlanmıyordu. Gabriel arkasını döner dönmez Sophia huysuzlaştı. Gabriel'e eski sevgilisiyle barışma ihtimali olup olmadığını sormuştum, o da bana bunun öldüğünü ve gömüldüğünü söylemişti. Ama kızının ya da eski karısının bu notu aldığını sanmıyordum. I

Ona eski sevgilisiyle kurduğu ilişkinin benim için önemli bir sorun olduğunu söyleyemedim çünkü kızına olan bağılılığı onun sevdiğim ve takdir ettiğim yönlerinden biriydi.

"Seni seviyorum Aurora, ama kendini kandırıyorsun tatlım." Luna bana en nefret ettiğim duygu olan acıma ile karışık bir endişeyle baktı. "Bu senin için işe yaramıyor."

Yirmi dokuz yaşıındaydım ve evlenip çocuk sahibi olmak istiyordum. Benden on üç yaş büyük Gabriel ile tanıştığımda, bunun kısa süreli bir şey olacağını düşünmüştüm. Ama bir yıl geçmişti ve artık bir çift olmuştuk. O benim en iyi arkadaşım olmuştı ve ben de onun arkadaşı olduğumu biliyordum.

"Onu seviyorum," dedim kasvetli bir şekilde.

"Aşkın seni bu şekilde incitmemesi gerekir." Luna omzumu ovdu ve yanağıını öpmek için eğildi. "Onunla konuşmalısın, ona nasıl hissettiğini anlatmalısın."

"Onu kaybedeceğim, Luna."

"Eğer onu bu kadar kolay kaybedebiliyorsan, gerçekten ona sahip misin?"

Gözlerimi kapattım. "Onunla elde edebileceğim her şeyi istemem acınası bir durum mu?" "Hayır, tatlım. Ama ilişkiler almak ve vermektir. Ne olursa olsun

verdiğiniz kararda sonuna kadar yanınızdayım."

Savannah Lace Architects & Designers'da çalışmaya üç yıl önce başladım. Luna önce iş arkadaşımıdı, şimdi de patronum oldu. Yakın arkadaş olmuştuk. Birbirimize zıttık. Ben içe dönük biriyken, o dışa dönüktü. Ben topuklu ayakkabılarla çok sayıda kılıf elbise giyerken, o botlarla çok sayıda kot pantolon giyyordu. Ben duvar kağıdına karışırken o kalabalıkta göze çarpardı. Ben hayatımda iki uzun süreli ilişki yaşarken o çok fazla kişiyle çıkıyordu. Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyordum. Kesinlikle çekici bir kadındı, ama onda dikkat çeken şey kendine olan güveniydi. Aynı zamanda harika bir mimardı ve beni önemseyen bir arkadaştı. Yargılamazdı, bu yönünü çok severdim ama aynı zamanda hisleri konusunda dürüsttü. Çok fazla taşındığımız için büyürken çok fazla arkadaşım olmamıştı ve gençken Savannah'ya yerleştiğimde, arkadaşlarıma alışmıştım. Kimse bana ürkek demezdi ama sessiz olduğumu söylerlerdi. Barışçıl olduğumu ama kolay lokma olmadığımı söylerlerdi. Çelik gibi bir omurgası olan yumuşak başlı biriydim. Görünüşe göre, aşık olduğum adam hariç. Omurgam erimiş gibiydi.

Tybee Adası'nda yeni bir otel projesi için geliştirmekte olduğum bir tasarım üzerinde birkaç saat çalışmaya karar verdim ve bunlardan birini yedim

Savannah Lace Architects & Designers'ın CEO'su ve Başkanı Nina Davenport'un salataları her zaman buzdolabında saklanırdı.

Telefonum çaldı ve arayanın Gabriel olduğunu görünce gülümsedim. *Bebeğim, seni özledim. Bu gece için çok üzgünüm.*

İlk yıldönümümüzdü ve özel bir restoran olan Circa 1875'te romantik bir akşam yemeği için rezervasyon yaptırmıştı. Sonrasında benim evime gidecektik ve hatta ertesi gün izin almıştım, böylece uyuyabilecek ve tembel bir kahvaltı yapabilecektik.

Ben: *Sorun değil, tatlım. Sophia'ya iyi bak.*

Gabriel: *Bu gece buraya gelmek ister misin?*

Deniyordu, biliyordum. Ama Sophia'nın bir kriz geçirdiği ve benim de onun evine gittiğim son seferinde, Gabriel eski sevgilisinin evindeyken geceyi onun yatağında yalnız geçirmiştim. Sabah erkenden döndüğünde bana Iris'in kanepesinde uyuyakaldığını ve New York'taki Rhodes Hotel'in açılışına gitmek için hemen toparlandığını söylemişti. Tek başına uyuduğunda utanç yürüyüşü yüz kat daha kötü oluyordu.

İş programlarımızın bizi ayrı tutmasına aldırış etmedim. Bir mimar olarak işimin bir parçası olarak oldukça fazla seyahat ediyordum ve Rhodes Otel zincirinin Başkanı ve CEO'su olarak o da yollardaydı. Ancak kızı *resmi olarak* yanında olduğunda iki haftada bir evde olmaya özen gösteriyordu.

Altı ay önce beni Sophia'yla tanıştırmıştı ve pek iyi gitmemişti. Babasını seviyordu ve ailesinin tekrar bir araya gelmesini istediği belliydi. Gabriel'e eski karısıyla bu kadar yakın yaşamalarının ve birbirlerinin evlerinde bu kadar çok bulunmalarının bir çocuk için kafa karıştırıcı olduğunu anlatmaya çalıştım. Bana kıskanmamamı ve hayatındaki tek kadının ben olduğumu söylemişti.

Kızına olan sevgisi ve ona öncelik verdiği için ona kin besleyemezdim. Etmeliydi de. *Ama* ben biri için önemli olmak istiyordum. Öncelikli olmak istedim. Buna hiç sahip olmamıştım. Yanına taşındığımda teyzem yaşlıydı ve onun bana bakmasından çok ben ona bakıyordum. Babam evi terk etmişti ve birkaç yıl önceki gibi Noel mesajları bile almıyordum. Annemin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Konferans alanını yenilediğimiz bir Rodos Oteli projesinde çalışırken Gabrielle ile ilk tanıştığım da, aramızdaki çekim anında başlamıştı. Bana çıkma teklif etmişti, ben de önce evet demiş, sonra da o zamanki patronum Nina'ya bir müşteriyle çıkmamın uygun olup olmadığını sormuştum.

Bu konuda bıkkınlık göstermişti. "Gabe bir profesyonel. İkinizin arasında bir şeyler ters giderse, bu bir iş meselesine dönüşmez."

İlişkimizin cinsel kısmı yoğundu ve sadece onu düşünmek bile meme uçlarımın diken diken olmasına ve ıslanmama neden oluyordu. Tanrım, çok seksiydi. Ben 1.80 boyunda kısa boylu değildim ama o topuklu ayakkabı giydiğimde bile benden uzun duruyordu. Kot pantolon giydiği kadar takım elbise de giyerdi; haftada dört gün kişisel antrenörüyle çalışırdı. Eski karısı da haftada birkaç saat spor salonuna gitmiş gibi görünen ince bir vücuda sahipti. Haftada iki pilates dersi alabildiysem şanslıydım.

Ama o yanımdayken tüm güvensizliklerim pencereden uçup gitti çünkü bana öyle bir aklıkla bakıyordu ki beni çekici bulduğundan hiç şüphem yoktu. Gabriel Rhodes yakışıklı ve çok zengin bir adamdı. Muhtemelen her yerde onun için sıraya girmiş kadınlar varken beni seçmesi için hiçbir neden yoktu.

Ben: *Geç oldu ve Tybee Adası projesi üzerinde biraz çalışacağım. Erteleyleyim mi?*

Tepkisi anında oldu ve rahatladığını biliyordum. Beni gerçekten evinde istemiyordu. Sophia yüzünden her zaman garipti. Gabriel'in beni neden kızıyla tanıştırdığını merak etmiştim ve onun evinde vakit geçirmemizin daha kolay olacağını söylemişti. Ama öyle olmadı.

Tamam. Yarın akşam boş musun?

: *Sanırım.*

Birkaç dakika sürdü ve Gabriel cevap yazdı: *Lanet olsun. Yarın yapamam bebeğim. Sophia'nın okulda bir işi var. Cumaya ne dersin?*

Onun iyi bir baba olmasından duyduğum rahatsızlıktan nefret ediyordum. Keşke özel hayatı ile ebeveynlik görevlerini biraz dengeleyebilseydi.

Ben: *Cuma günü gelemem. Cumartesi günü Carter Hotel'in açılışı için New Orleans'a gidiyorum.*

Gelecek hafta yokum. Sonbahar tatili.

Sophia'yı Paris'e götürüyordu. Benden onlara katılmamı istememişti ve bunun bir kız-baba gezisi olduğunu anlamıştım. Onu dünyadaki en sevdiği şehirlerden birine götüreceği için o kadar heyecanlıydı ki onun adına mutlu olmamak elde değildi.

Ben: *Döndüğünde görüşürüz.*

Gabriel: *New Orleans'ı iptal edebilir misin? O otelin baş mimarı sen değildin, değil mi?*

İçimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Sophia'nın okul planlarını değiştiremezdi ama benimkini değiştirmemi istiyordu.

Son mesajına baktım ve elimi saçlarımda gezdirdim. Saçlarıma fön çektiirmiştım ve Gabriel sevdiği için dağınık bırakmıştım. Çekmecemi açtım ve bir saç bandı buldum. Çalışırken yüzümden uzak tutmak için saçımı dağınık bir topuz yaptım.

Mesaja cevap vermemeye karar verdim. Ne diyeceğimi bilemedim. Mutfağa gittim ve iş yerinde verdiğimiz bir partiden kalma bir salata ve bir şişe Pinot Grigio buldum. İkisini de ofisime götürdüm ve Tybee Adası otel planlarına bakarken yedim.

Telefonum çaldı ve arayanın Gabriel olduğunu gördüm. Açmamak için kendimi zor tuttum ama bu küçük bir davranış olurdu ve ben bir yetişkindim.

"Hey," dedim soğukkanlılıkla.

"Her şey yolunda mı?" "Bana kızgın mısın?"

Evet demek istedim. Heyecan duyduğum bir konuda benden planlarımı değiştirmemi nasıl isteyebilirsiniz? Nina'nın proje lideri olmasına rağmen New Orleans otel projesi üzerinde günlerimi ve gecelerimi harcadım ve nasıl sonuçlandığını görmek istedim.

"Hayır,"

diye yalan söyledim.

"Emin misin?"

"Evet."

"Bebeğim, seni özledim."

O zaman benimle zaman geçir, lanet olsun. "Ben de." Bu ilişkinin yürümeyeceği bilgisi zihnime yerleşirken gözlerimden yaşlar hissettim. Onu çok seviyordum ve kalbim kırılıyordu. Belki de bin kesikle ölmek ya da bin randevuyu kaçırmak yerine bir bandajı yırtıp atmak gibi ilişkiyi bitirmek daha iyi olurdu.

"Ben de seni özledim."

"Hâlâ işte misin?"

"Evet."

"Sophia ile bir piliç filmi izliyorum. Seninle konuşmak için dışarı çıktım."

"O iyi mi?"

"Evet, sadece kız draması. Sende çok var ?"

"Hayır." Çünkü kimse benim dramıma katlanamazdı. Ben dramasızdım ve öyle olmaya devam ettim.

"Bana kızgın gibisin. Sessiz ol."

"Sadece yorgunum. Eve gitmeden önce yapmam gereken bir saatlik işim var."

"Buraya gel," sesinde sanki birbirimizden uzaklaştığımızı biliyormuş gibi bir çaresizlik vardı.

"Gabriel, bu iyi bir fikir değil. Geçen seferi hatırlıyor musun?"

"Biliyorum ama... lanet olsun Aurora, seni on günden fazla göremeyeceğim."

"Biliyorum. Özür dilerim. New Orleans'ı iptal edemem. Bu önemli bir proje ve-"

"O aptal mesajı asla göndermemeliydim. Tabii ki yapamazsın. Bencilce davrandım."

Ve ona biraz aşık oldum. Nasıl aşık olmayabilirdim ki?

"Ah... New Orleans'a gelmek ister misin?"

Uzun süredir acı çeken iç çekişini duydum. "Keşke. Annemle babam bu Cumartesi Rhodes Ailesi'nin yıllık hayır yemeğine katılacaklar; bütün gün orada olacağız."

Biz derken İrlandalıları, Sophia'yı ve kendisini kastettiğini biliyordum. Eski karısı tüm aile etkinliklerine katılırdı, bu yüzden ben hiçbirine davet edilmemiştim. Beni ailesiyle büyük bir parti ya da etkinlikte değil, bire bir tanıştırmak istediğini söyleyerek bu konuda açık konuşmuştu. Ve Iris de orada olacağı için, bunun garip olmasını istemiyordu.

Ama her seferinde kendimi kederli hissettim ve bu sefer içimde bir şeyler kırıldı. Kendimi onun metresi gibi hissediyordum. Ailesini görmeye götürecek kadar iyi değildim, Paris'e davet edilecek kadar iyi değildim. Bir ailenin parçası olmak için yeterince iyi değildim. Sadece yeterince iyi değildim.

"Eminim eğlenceli olacaktır."

Durakladı. "Seni neden davet etmediğimi mi merak ediyorsun?"

"Hayır, bunu konuştuk ve ben zaten burada değilim." Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum çünkü yaptığı tam olarak bu olmasa bile benim yerime karısını talep ettiğini duymak canımı yakıyordu. Boşanmasını dostane bir şekilde yürütüyordu, böylece kızı annesini terk etme kararından etkilenmeyecekti.

"Bebeğim, bunu telefonda yapmaktan nefret ediyorum. Buraya gelemes misin?" "Gabriel-"

"Geçen seferki gibi olmayacağına söz veriyorum. Seninle yatakta olacağım. Lütfen?"

Lanet olsun! Omurgam onun etrafında sıvılaşmıştı. Kendimi zavallı hissediyordum ama onu görmeye gideceğimi, önüme ne atarsa atsın kabul edeceğimi biliyordum. Tanrım, ama bu tür düşünceler ve kızgınlık bizi öldürecek ve beni yok edecekti. Gabriel iyi bir adamdı. Hayatının en iyisini yapmaya çalışıyordu ve ben de buna gönüllü olmuşum. Bana *hurda* atmıyordu, önce baba oluyordu. Hepsi buydu.

"Tamam. Orada olacağım." Pes ettim.

"Teşekkürler, sevgilim. Ve-" O sırada Sophia'nın ona seslendiğini duydum. "Seni yakında göreceğim. Doğruca benim evime git. Iris'lerdeyim ama en kısa zamanda geleceğim."

buraya gelirsin."

Chapter 2

GABRIEL

M Aurora ve kızım ile olan ilişkiyi yönetmek beni öldürüyordu. İptal ederek Aurora'yı incittiğimi biliyordum ve o da bunu anladığını söyledi ama ben bile zorladığımı biliyordum.

Hayatımda ilk kez bir kadına aşık olmuştum ve Aurora'yla birlikte olmak beni mutlu ediyordu. Onunla geçirdiğim dakikalardan sonra kafamdaki her şey sakinleşti. Nazik, kibar ve o kadar güzeldi ki ona bakmak canımı acıtıyordu. Doğuştan gelen bir zarafeti vardı; neredeyse ruhani gibiydi.

Geçmişindeki tüm karışık miras, gözlerinizi alamayacağınız kadar çarpıcı bir yüzde bir araya gelmişti. Seks hayatımız alışılmışın dışındaydı. Iris'le evlenmeden önce de, üç yıl önce boşandıktan sonra da çok sevişmişim ama Aurora'yla hiç böyle olmamıştım. Ona her zaman açtım, vücudum onun içinde olmaya bağımlıydı. Cömert bir aşıktı ve beni hiç ama hiç geri çevirmedi. Evliliğimdeki boktan reddedilme şovuyla karşılaştırıldığında, Aurora temiz bir nefes gibiydi. Onunla drama yoktu.

Ama ben bile New Orleans gezisini iptal etmesini istediğimde çok ileri gittiğimi biliyordum ve sonra ona Rhodes Ailesi'nin yıllık yemeğinden bahsederek ayağımı koymuştum. Bir yıldır çıkıyorduk. Kardeşimle bir kez tanışmıştım. Onu Sophia ile tanıştırmıştım, böylece kızım doğduğunda bile birbirimizi görebilecektik ama birbirlerinden hoşlanmadıkları belliydi. Buna göre

Iris'e göre Aurora neredeyse otuz yaşındaydı ve çocuğu yoktu; belki de pek anaç biri değildi. Sophia'nın Aurora'yı denediğini biliyordum ama onda sevdiğim zarif sessizlik muhtemelen bir gencin dikkatini çekmişti. Aurora Iris'le tanışmıştı elbette ama onu ailemi görmeye götürmemiştim çünkü bunu yaptığım anda bu ilişkinin ne kadar ciddi olduğunu ilan etmiş oluyordum - zaten onu kızım ile tanıştırdığımda da öyleydi. Aurora'yla birlikte olmamayı hayal bile edemiyordum. Ona yanıma taşınmasını teklif etmeyi düşünmüştüm ama Sophia'nın Aurora'ya karşı ne hissettiğini bildiğim için bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum.

Ben de iyi olduğum şeyi yaptım. Uzun vadeyi kendi haline bırakıp kısa vadeyi idare ettim. Şu anda onu hayatımda istiyordum ve işlerin daha sonra nasıl sonuçlanacağını kim bilebilirdi ki; ve neden şimdi bunun için endişeleneyim.

"Babacığım." Sophia bana sarıldı. Annesinin evinin oturma odasında oturuyorduk. Evlerimiz yan yana olduğu için neredeyse ortak bir evimiz vardı. Bu bizim işimize geliyordu, özellikle de Sophia hiçbir zaman ebeveynleri arasında seçim yapmak ya da benimle veya Iris'le ne zaman birlikte olabileceğine dair mahkeme kararlarına uymak zorunda hissetmediği için.

"Evet, Sweetpea."

"Bu gece burada kalabilir misin?" diye sordu mavi gözleri parlayarak. Okulda bir arkadaşıyla bazı sorunlar yaşamıştı. Gençlik yılları zordu.

"Aurora geliyor, ben de kendi evime gideceğim." Saçlarını okşadım.

Kaşlarını çattı. "Lütfen baba."

İçimi çektim. "Hemen yan odada olacağım." Kalsam bile genellikle misafir odasında uyurdum. Benim evimde olmaktan bir farkı yoktu.

Sophia Aurora'dan hoşlanmıyordu ve Aurora da Sophia'dan uzak çalışıyordu. Ama önceliklerim . Sophia gelirdi. Eğer hayatımdaki kadını kabul etmezse, hayatımda bir kadın olmayacaktı.

Suratını astı ama başını salladı ve başını omzuma koydu.

"Aurora'yı neden sevmiyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "O... bilmiyorum... sessiz ve soğuk. Annem Aurora yaşlı olduğu ve çocuğu olmadığı için... bilirsin...."

Ashında bilmiyordum. Ama Aurora'yı çocuklarla hiç görmemiştim, sadece Sophia'yı görmüştüm ve o da on üç yaşındaydı, otuzuna yaklaşıyordu. Bazen onunla sorun yaşıyordum, Aurora'nın da benzer sorunları olması mümkündü. *Ya da* anaç bir tip değildi. Gerçi onun ne kadar düşünceli ve tatlı olduğunu bildiğim için bunu kabul edemezdim.

"Ve denedim, baba. Denediğimi biliyorsun." O kadar ciddi görünüyordu ki alnından öptüm.

"Biliyorum, Sweetpea."

"Onunla evlenecek misin?" diye sordu ve gözleri o kadar sıkıntılıydı ki içimde bir pişmanlık dalgası hissettim. Aurora'dan ayrılmak zorundaydım. Lanet olsun.

"Hayır. Sadece bir yıldır görüşüyoruz." Ve çoğu zaman, benim işim, hayatım ve onun işi arasında, birlikte çok fazla zaman geçirmiyorduk. Seks harikaydı ve onunla konuşmayı seviyordum ve aynı yatakta olsak da olmasak da her gece konuşuyordum - o bir sevgili ve arkadaş olmuştu. Onu kaybetmek canımı yakacaktı ama Sophia'nın sesindeki panik uyandırıcı bir uyarıydı. Kızımın hoşlanmadığı bir kadınla birlikte olamazdım.

"Güzel."

O tek kelime bir yük treni gibi içime çarptı. Bu sorun şimdi çirkin yüzünü gösteriyordu. Sophia ve Aurora arasında bir yarışma yoktu, kızım için dünyayı yakabilirdim.

Iris on beş dakika sonra geldi. "Bu bir okul gecesi, Sophia. Yatma vakti."

"Tamam." Sophia yüzünü buruşturdu ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Burada kalmayacak mısın baba?"

"Bu gece olmaz."

Aurora'ya buraya gelmesi için yalvarmıştım. Geçen seferki gibi yalnız uyumasını bekleyemezdim ve ben de yalnız uyumak istemiyordum. Onu bir haftadır görmemiştim ve bir on gün daha göremeyecektim. Onu özlemiştim. Sadece seksi değil, gerçi onu da çok özlemiştim; her şeyi özlemiştim. Onun sessiz desteği ve nazik gülümsemesiydi. Asla yargılamadı, asla talep etmedi. Her zaman alan ve karşılığında pek bir şey vermeyen bir eşle on yıl geçirdikten sonra, açıkça veren ve karşılığında yaptığım her şey için minnettar olan biriyle ilişki içinde olmak harikaydı.

Iris bana sinirlendiğinde, ki eskiden çok sinirlenirdi, ona mücevher alırdım. Her zaman işe yarardı. Aurora ile... bir yıl olmuştu ve bana *kızgın* olduğunu hiç hissetmemiştim. Kaç kez son dakikada iptal edersem edeyim ya da bir taahhüdü yerine getiremezsem getireyim, sadece gülümsüyor ve anladığını söylüyordu. Bazı kadınların yaptığı gibi her şeyin yolunda olduğunu söyleyip sonra da hayatınızı çekilmez hale getirmeye devam etmedi, söylediklerinde gerçekten ciddiye alırdı.

Aurora beni durmadan aramadı ve mesaj atmadı. Aslında konuşmalarımızın çoğunu ben başlatıyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Kendimi onunla birlikte olmak ya da konuşmak zorunda hissetmiyordum. Konuştuğum zaman da istediğim için yapıyordum.

Çünkü *onu* memnun ediyordum. Şimdiye kadar yaşadığım en az talepkar ilişkiydi ve bundan zevk alıyordum.

Zaman zaman randevularımdan daha fazlasını iptal ettiğim için kendimi suçlu hissettim mi? Ve ne zaman boş olsam onun zamanını dayatıyor ve benim için zaman ayırmasını talep ediyor muydum? Elbette. Ama o bunu çok büyütmedi, bu yüzden bazen ondan faydalandığımı hissetsem de değişmem gerektiğini düşünmedim.

Belki Aurora'yı görmeye devam edebilirim ama buraya gelmesine izin vermem. Böylece Sophia ile etkileşime girmek zorunda kalmazdı. Başka kadınlarla da birlikte olmuştum ama onları kızımınla hiç tanıştırmamıştım. Aurora ilkiydi ve iyi gitmiyordu. Belki de bu ilişkiyi tamamen sıradan tutmalıydım.

Bunu düşünürken bile bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Aurora'yı seviyordum. Bunu iliklerime kadar biliyordum. Onunla ilişkiyi bitirmek kalbimi kıracaktı ama benim kalbim kızımınkinden daha iyiydi.

Sophia'ya iyi geceler öpücüğü verdim ve Iris beni durdurduğunda evime doğru yürüyordum. "Gabe, Sophia'nın ailesini tekrar bir araya getirmek istediğini biliyorsun."

Gözlerimi kapattım. Bunu biliyordum ama böyle bir şans yoktu. Iris ve ben mutlu değildik. Evliyken sürekli kavga ederdik. Bağırıp çağırımlar, kapıları yumruklamalar. Artık bu saçmalığı yapamazdım.

"Iris, ayrılmamızın bir sebebi var."

"Biliyorum ama artık farklı insanlarız... daha iyi insanlar. Ben seni seviyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum."

Çok güzel bir kadındı. Her zaman öyleydi. Ama onunla geçirdiğim on yıl onu gözümde köreltmmişti. Verdiği bir sözü unuttuğum için bana ezik, uçağı kaçırıp eve geç geldiğim için pislik ya da benim için dışarı çıkmaya tenezzül ettiği birkaç kez karımla sevişmek istediği için ahmak derken güzel değildi.

"Iris, bana Sophia'yı verdiğin için seni her zaman seveceğim. Ama biz birlikte olmayacağız."

Gözleri yaşlarla parlıyordu. Eskiden ağlamasından nefret ederdim. Artık umurumda bile değildi. Sempatı kaynağını tüketmişti. Aurora asla ağlamazdı. -Olaylarla farklı şekilde ilgilenirdi. Nazikti ve küfür ettiğini hiç duymamıştım.

"Lanet olsun, Gabe. Biz bir aileyiz. Şu anda bile çoğu gece bizimle yemek yiyorsun."

"Bunu Sophia için yapıyorum."

Bana doğru bir adım attı ve elini göğsüme koydu. "Bana karşı hiçbir şey hissetmiyor musun? Günlerimizi nasıl yatakta geçirdiğimizi hatırlıyor musun?"

Evlenmeden önce öyleydi ama sonra hamile kaldı ve hiç de hoş olmayan bir evliliğe adım attık. Sophia için dayanmışım ama Iris'in bana bir şeyler fırlatmaya başladığı bir kavgadan sonra artık bittiğini anladım. Pek mücadelecisi biri değildim. Genellikle susardım ve kötü bir şey söylemektense ağzımı kapalı tutmayı tercih ederdim. Iris'in böyle bir sorunu yoktu.

Iris'in elini bedenimden çekti. "Birbirimiz için iyi değiliz." O sırada telefonum bipledi ve Aurora'nın adı bir mesajla birlikte yanıp söndü.

"Onun yüzünden, değil mi?"

Kafam karışmış bir şekilde Iris'e baktım. "Aurora mı?" "Evet."

"Kız arkadaşım yüzünden birlikte olmadığımızı mı düşünüyorsun? Tanrım, Iris, üç yıldır boşanıyoruz ve ondan bir yıl önce de ayrılmıştık. Bu süre zarfında başka kadınlarla birlikte oldum. Sorun sen ve beniz. Aurora'nın bununla hiçbir ilgisi yok."

Aurora benim evimdeydi. Gülümsedim ve ona yolda olduğumu bildiren bir mesaj attım.

"Genç amcık mı, Gabe?" Elimini ön kapının tokmağına dayadığımda Iris hırladı.

İşte geliyor. İşte bu yüzden birbirimize uygun değildik. Eğer pes etmezsem, Iris zalimleşecek ve hakaretler yağdıracaktı. Onu uzun zaman önce susturmuştum.

Onun yorumunu görmezden geldim. Iris benim yaşımdaydı ve Aurora benden sadece yedi yaş küçüktü, yani aramızda çok büyük bir yaş farkı yoktu.

Üzerimde kara bir bulutun dolaştığını hissederek dışarı çıktım. Iris'le evlendiğime pişman olmuşum ama Sophia'yla asla. Çoğunlukla iyi bir çocuktü, ancak annesinin etkisi giderek daha belirgin hale geliyordu. Tasarımcı kıyafetleri istemişti, ben de hayır demiştim ama sonra Iris gidip ona üç bin dolarlık bir çanta falan almıştı. Sorun para değildi. Bende bolca vardı ve Iris'e iyi bakılıyordu.

Aurora'nın diğer bir özelliği de buydu. Benden hiçbir şey almazdı. Kabul ettiği tek hediye çiçeklerdi. Bir keresinde, bir randevuyu kaçırdığım için ona mücevher almışım ve o da elmas küpelere bakıp geri vermeme söylemişti.

"Onları sevmiyor musun?" diye sordum. Bana oldukça pahalıya mal oldular. Iris onları kapardı.

"Gabe, ne giydiğime bakar mısın?" Küçük inci küpelerini işaret etti. "Ve bu çok pahalı. Onları kaybetmekten korkarım. Lütfen. Mücevher yok. Sadece bana çiçek ve çikolata al. Aslında, bana bir şey almak zorunda değilsin. İkimiz de profesyoneliz ve bir şeyleri özleyeceğiz. Şimdi, merhaba öpücüğümü alabilir miyim?"

Iris buldozer gibi ezerken, Aurora tatlıydı. Kahretsin, ama öyleydi. Çok sevgi dolu ve sevimliydi.

Oturma odasına girer girmez lavanta kokusu tüm duyularımı sardı. Aurora buradaydı ve Iris'in evinde hissettiğim kara bulutlar dağılmıştı.

Oturma odasındaydı ve arka taraftaki havuza bakıyordu. Havuzu Iris'in ve benim evimde ortak olacak şekilde tasarlamıştım. Sophia buna bayılırdı, özellikle de Savannah'nın cehennem kadar sıcak olduğu yaz aylarında.

Kollarımı Aurora'ya doladım, onu göğsüme doğru çektim ve içime çektim. Gitmesine izin veremezdim, diye düşündüm. Bu işi başarmak zorundaydım. Bana huzur ve sakinlik veriyordu. Ona sarılmak bile tüm gerginliğimi alıyordu.

Boynuna sokuldum. "Geldiğin için teşekkürler bebeğim."

Bir elini boynuma doladı ve beni öpmek için yüzünü çevirdi. İstekli ve davetkârdı. Evliliğimizin ilk yıllarında Iris, ben umursamayı bırakana kadar seksi bir silah olarak kullandı. Ben seks istedikçe, o daha çok esirgiyordu. Sonunda istemeyi bıraktım ve eğer bana yaklaşırsa sevişiyorduk ama tutku yoktu. Evliliğimizin sonuna geldiğimizde, sekssiz evlilik denen şeyi yaşıyorduk. Sağ elim çok hareketliydi. Boşandıktan sonra bulabildiğim kadar seks yaptım ve kolayca bulabiliyordum. Zamparalığımı genellikle seyahatlerime saklıyordum çünkü Savannah günün sonunda küçük bir kasabaydı. Gabriel Rhodes bir kadınla yatıyorsa, bu dedikodu sayfalarında yer alırdı ve Sophia'nın bundan etkilenmesini istemiyordum.

Aurora *çıktığım* ve sadece seks yapmadığım ilk kadındı. Tek gecelik ilişki yaşayacağınız türden bir kadın değildi.

"Seni özledim," diye mırıldandım, dudaklarımı ipeksi yanağında gezdirirken. "Ben de seni özledim."

"Bu yemek için özür dilerim."

"Sorun değil. Yemek yedin mi?"

"Evet. Sophia ve Iris ile yemek yedim." Bunun üzerine sertleştiğini hissettim ama bu o kadar küçük bir andı ki, orada olup olmadığından bile emin değildim. Eski sevgilimle olan ilişkiye içerlemiş miydi? Ona ilişkimizi nasıl kurduğumuzu anlatmıştım.

Ev halkı. Bana babasının boşandıktan sonra onu tamamen terk ettiğini söylemişti. Sophia'ya zaman ayırmaya devam etmek ve onu önceliğim haline getirmek için elimden gelen her şeyi yapmama saygı duyuyordu.

"Peki ya sen?"

"Yaptım. New Orleans'ı iptal edemediğim için üzgünüm."

Onu kendime doğru çevirdim ve güzelliği karşısında şaşkına döndüm. Aman Tanrım, çok güzeldi. Büyük kahverengi gözler, uzun kirpikler, köşeli elmacık kemikleri ve en yumuşak dudaklar.

"Hiç sormamalıyım. Bencil bir pislik gibi davrandım."

"Bu kadar çok işimiz varken zaman ayırmanın zor olduğunu biliyorum," diyerek beni yatıştırdı. Ama beni iptal eden o değildi, her zaman bendim. Benim bir kızım vardı ve onun sadece işi varmış gibi görünüyordu.

"Hadi yatağa gidelim, bebeğim."

Yine içinden bir şeylerin geçtiğini hissettim. "Hey, iyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Tabii ki."

"Hizmetçinin geçen seferki kıyafetlerinizi kuru temizlemeden geçirdiğini biliyorum, bu yüzden burada yedek kıyafetleriniz var," diye teklif ettim.

Geçtiğimiz altı ay boyunca ben onun evine bir şeyler bıraktım, o da benim evime bir şeyler bıraktı. Aslında o çok az şey bırakmıştı. Bense birkaç takım elbise, bir çekmece dolusu iç çamaşırı ve çorap, bir çift elbise ayakkabısı, koşu takımlarım, tuvalet malzemelerim... Onun evinde benimkinden çok daha fazla eşyam vardı.

"Eşyalarının çoğunu burada bırakabileceğini biliyorsun, böylece işe giderken eve gitmek zorunda kalmazsın." Merdivenlerden yukarı çıktık, elim sırtının alt kısmındaydı.

"Sorun değil."

"Aurora, neden?"

Garip bir şekilde gülümsedi. "Sadece geçen sefer bazı şeyleri bırakmıştım ve Sophia bundan memnun değildi. İkinizin arasında herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum."

"Sophia bundan memnun değildi de ne demek?" Yatak odama girdiğimizde talep ettim. O kapalı yatak odasının kapısına yaslanırken ben gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

"Bana eşyalarımı senin evinde görmekten hoşlanmadığını söyledi ve-"

"Ne? Sophia?" *Hayır lanet olsun şekilde.* "Sen muhtemelen yanlış anlaşıldım, Aurora."

Gülümsedi. "Belki."

"Eşyalarınızı bırakın, tamam mı?"

Başını salladı ve saatine baktı. "Ah... Gabriel, *sonra çıksam sorun olur mu?* Sabah erkenden bir toplantım var."

Gömleğimi çıkardım. "Sonra mı?"

Bir anda o kadar kaybolmuş görünüyordu ki yanına gittim. "Hey, neler oluyor?"

"Ben sadece... Seks yaptıktan sonra gidebileceğimi düşünmüştüm. Gece kalamam." "Yani bu bir seks görüşmesi mi?" İçimde bir öfke kabarması hissettim.

Dudaklarını yaladı. "Ben... şey... bu yüzden değil mi-"

"İlişkimiz bu mu yani? Senden eşyalarını evimde bırakmanı istiyorum ve sen bana Tinder'da tanıştığın bir adammışım gibi davranıyorsun." Ellerimi kollarına koydum ve onu sarsma isteğimi engelledim. *Bu ne cüret.*

"Özür dilerim." Gözlerini indirdi.

Söndüm ve ona sarıldım. "Seni seviyorum, Aurora."

Bana kıvrıldı ve beni kendine çekti. "Ben de seni seviyorum. Çok, çok fazla." Gözyaşlarını göğsümde hissettim. "Neler oluyor bebeğim? Konuş benimle."

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece seni sevdiğimi söyledim. Ve özür dilerim. Hızlıca bir duş alsam sorun olur mu?"

Başımı salladım ve onun ana banyoya gidişini izledim. Onu takip ettim ve o duş alırken ben de dişlerimi fırçaladım. Ben yatağa girdiğimde o da işini bitirmiş ve yanıma uzanmıştı.

Aurora oradayken ve lavanta kokusu odamı doldururken gecemin bu bölümünü çok seviyordum. O gittikten sonra bile çarşaf larım temizlikçi değiştirene kadar onun gibi kokuyordu.

Lanet olsun! Aurora neden kızım la iyi geçinemiyordu? Belki onun la konuş up çaba göstermesini isteyebilirdim. Onu kaybetmek istemedim.

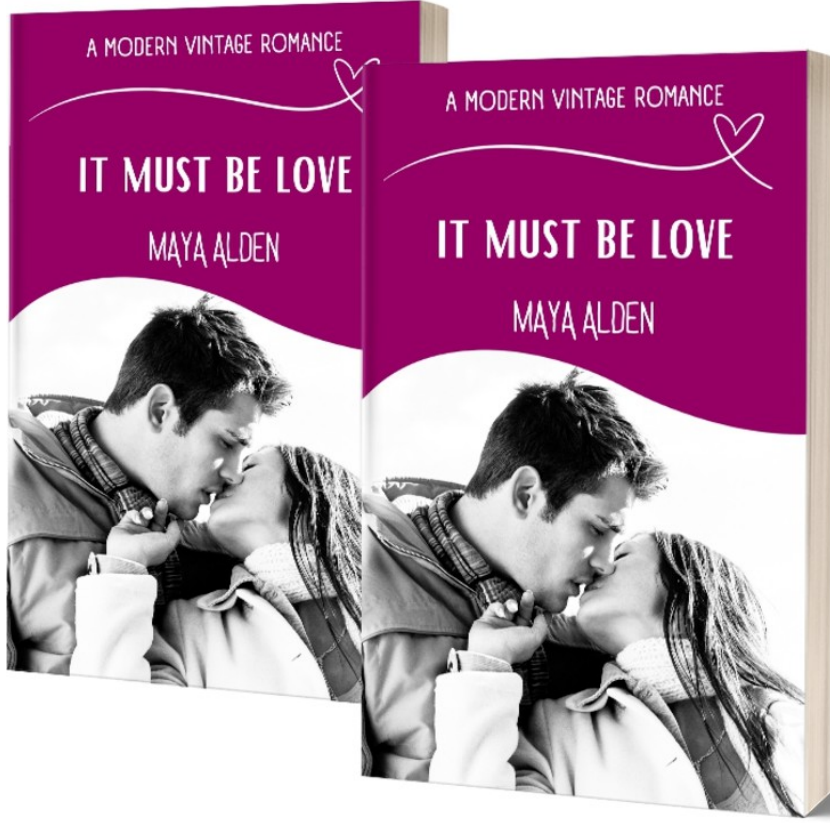

Savannah's [Best of Me](#) serisinin ilk kitabı Best'yi Amazon'da okumaya devam edin. [Kindle Unlimited ile ücretsiz!](#)

Bu Aşk Olmalı: Modern Bir Vintage Romantizm

KİTAP ALINTISI

Aşkı onun yaralarını silebilir mi? Benim sebep olduklarımı bile?

O benim arkadaşımın kız kardeşi ve her zaman bana aşık olduğunu biliyorum. Bu beni rahatsız ediyor. Ölmek üzere olan babasına bakmak için Boston'a döndüğünde, teknoloji şirketimde bir iş bulmasını sağlıyorum.

Patronuna göre, içe dönük bir yazılım dehası. Kız arkadaşıma göre, sade ve sıkıcı biri. Erkek kardeşine göre, çekici olmadığı için sosyal hayatı yok.

Hikayenin en kötü kısmı mı? Onun kıvrımlarının ve moda anlayışının olmadığını ve kardeşine iyilik olsun diye işe alındığını düşündüğümü söylediğimi duydu. Hepsi doğru!

Ancak bir projede birlikte çalışmamız gerektiğinde, zekası, dayanıklılığı ve gizli derinlikleri kendim ve ona karşı hissettiklerim hakkında bildiğimi sandığım her şeye meydan okuyor.

Engeller yıkılıp gerçekler ortaya çıktıkça, sadece onun kalbini kazanmak için değil, aşkın geçmiş yargıların ve yaraların ötesine geçebileceğini kanıtlamak için de bir görevdeyim.

Bu kitabın özellikleri:

- ✓ Kardeşinin arkadaşı.
- ✓ Çalıştığı şirketin CEO'su.
- ✓ STEM kahramanı
- ✓ Diğer kadın draması
- ✓ Önce kadın düşer, ama adam daha sert düşer.
- ✓ Kızgınlık, drama, yalvarma
- ✓ Hile yok

[**Aşk Bu Olmalı**](#), milyarder bir arkadaşın kardeşinin karşılıksız aşkını anlatıyor. [**Modern Vintage Romantizmi**](#) seviyorum. Bu serideki kitaplar, klasik *Harlequin* ve *Mills & Boon* romanslarının nostaljisini, modern çift POV, seksi bir geri getiriyor. Nasıl yaralanacağını ve nasıl sürüneceğini bilen alfa erkeklerle tanışın. Kendilerini nasıl koruyacaklarını bilen güçlü kadınlarla tanışın.

Chapter I

Naya

"I Naya'nın sana aşık olduğunu düşünüyorum, Amias." Tam şirketimin CEO'sunun ofis kapısını çalmak üzereyken Ann'in sesini duydum.

"Naya'yı yıllardır tanırım," diye yanıtladı Amias.

"Ve yıllardır sana aşık. Bunu herkes biliyor."

"Bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir ama herkes onu o şekilde düşünmediğimi de biliyor. O Nolan'ın kız kardeşi, Tanrı aşkına."

Ann güldü ve sesinde alaycı bir ton vardı. "Ah, onun aşık olduğunu biliyorsun."

"Gözden kaçırmak biraz zor. Keşke bu kadar belli etmese. Ama olan oldu."

"Seni izlemeye devam etmesi biraz acınası bir durum. Onunla gerçekten ilgilenmiyor musun, azıcık bile olsa? Yani, onun sıkıcı olduğunu biliyorum ama... bazı erkekler bundan hoşlanır."

"Nolan'ın lanet olası kız kardeşiyle ilgilenmiyorum," diye .

"Gerçekten mi?"

"Tanrı aşkına Ann, lütfen bana Naya'yı kıskanmadığını söyle. Ona hiç baktın mı? Kadının hiç kıvrımı yok; moda anlayışı berbat. Buna ek olarak, çok sıkıcı biri."

Kapısının önünde donup kalmıştım. Ne yapacağımdan ya da nasıl yapacağımdan emin değildim. Sadece elimi kaldırıp kapısını çalmam gerekiyordu, böylece benim hakkımda konuşmayı bırakacaklardı.

"O zaman onu neden işe aldın?"

"Kardeşine bir iyilik yapıyordum, tamam mı? Ve o iyi bir programcı."

İyi bir programcı mı?

"Devlet okuluna gitti; ne kadar terbiyeli olabilir ki?" Ann söyledi.

Amherst'teki Massachusetts Üniversitesi'ne gitmiş ve bilgisayar bilimleri mühendisliği bölümünden mezun olmuştum. Üniversiteden işe alındım ve üç yıl boyunca San Francisco Körfez Bölgesi'nde Google'da çalıştıktan sonra babam hastalanınca Boston'a döndüm. Yanına taşındım ve birkaç ay önce vefat edene kadar ona baktım.

Nolan bir ailesi olduğunu, bu yüzden babama bakamayacağını ve onu bir eve yerleştirmek zorunda kalacağını söyledi. Bazı arkadaşlarının bakımevlerinde gördüğü muameleden dolayı babamın bundan korktuğunu biliyordum, bu yüzden ona tam zamanlı bakıcı oldum. Gün boyunca onunla birlikte olması için bir hemşire tuttum ve mümkün olduğunca evden çalışmaya çalıştım.

"O iyi bir programcı, Ann. Boston'da bir işe ihtiyacı vardı, ben de yardım ettim. Ve o Ethan'ın sorunu. Benim değil."

Ethan'ın sorunu mu? Ethan Rogers, patronum, bana her zaman onun yıldız çalışanı olduğunu söylerdi. Bana gaz mı veriyordu?

Çekip gitmek istedim ama yapamadım. Bir teslim tarihimiz vardı ve ekibin üzerinde çalıştığı programın özelliklerini Amias'a iletmem gerekiyordu.

Sonunda, tüm cesaretimi topladıktan sonra, aklımın dağılmasına izin vermeden kapısını çaldım. Bölümlere ayırmak zorundaydım. Her şeyi yerli yerinde tutmalıydım. Duygular tek bir dosya sunucusunda kilitli. Şifre korumalı.

Şimdi, o şifreyi unut Naya, onun söylediklerini düşünme ve başın dik bir şekilde içeri gir.

"İçeri gel," dedi Amias'ın derin sesi.

Kapıyı açtım ve gülümsedim. "Amias, takvimde Phoenix Projesi var Bugün bir kilometre taşı teslim tarihimiz var. Selam, Ann."

"Doğru, evet, bir toplantımız var," dedi dalgınca.

Ann, Amias, kardeşim Nolan ve birkaç kişi daha MIT'ye birlikte gitmişlerdi ve aynı arkadaş grubunun bir parçasıydılar.

Nolan'la birlikte bizim eve geldiğinde Amias'ı ilk gördüğümde ona sıırıslıkam aşık olmuştum. Kadınlar arasındaki popüleritesi iyi biliniyordu ve arkadaşları onu konuda azarladığında Amias'ın becerdiği tüm kadınları duymuştum. Ve şimdi, Boston'da yükselen teknoloji yıldızlarından biri olarak

Ann ile bir dargın bir barışık aşklarına son verip gerçek bir çift olmaya karar verene kadar hep bir kadınla *eğleniyordu*. Artık sadece birbirlerini beceriyorlardı. Ya da hikaye böyle devam ediyordu.

Aşkımı gizlediğimi sanıyordum. Ne de olsa onunla ya da başkalarıyla sosyal ortamlarda konuşmuyordum. Herkesin bilmesinden utanıyordum. Gözlerimin arkası yaşlarla doldu ama onları ittim.

Sinir krizi geçirmenin yeri ve zamanı değil, Naya. Eve gidene kadar bekle.

"Merhaba, Naya. Nasılsın? Kıyafetine bayıldım. Çok şık." Ann sarışın, uzun boylu ve süper model güzelliğindeydi. Ayrıca acımasız bir çizgisi vardı.

Kendimi aşağılanmış hissettim. Amias moda anlayışımın olmadığını söylemişti.

Sanırım yoktu. Ayrıca, büyük bir yönetici olan ve güven fonu bulunan Ann gibi alışverişe gidecek param da yoktu. Hâlâ babamın sağlık faturalarını ödüyordum ve Nolan yeni bir ev aldığı için katkıda bulunamayacağına karar vermişti. İşte bu yüzden büyük borçlarımı öderken South End'de küçük bir dairede yaşıyordum.

Marshall's, Ross ve TJ Maxx'dan alışveriş yaptım. Eğer bir şey yirmi dolardan fazlaysa, onu satın almadım. Ama iyi görünüyordum, en azından şimdiye kadar öyle olduğumu sanıyordum.

Bugün siyah bir elbise pantolonu ve siyah bir kazak giymiştim. Siyah benim tercih ettiğim renkti ve bir sürü kıyafetim vardı. Aslında neredeyse tüm kıyafetlerim siyahtı. Hiçbir şekilde moda düşkünü ya da yakışıklı bir kadın değildim. Amias gibi görünen birinin benim ligimin çok dışında olduğunu çok iyi biliyordum. Ortalama boydaydım, bir buçuk metre, markasına göre altı ila sekiz beden; saçlarım bir tür kahverengiydi. Sol kaşımın hemen üzerinde bir kaza sonucu oluşmuş küçük yara izi dışında yüzümün öyle ahım şahım bir tarafı yoktu. Bacaklarımı her zaman örtmemin bir diğer nedeni de buydu.

İşe giderken profesyonel kıyafetler giyiyordum - bluzlar, gömlekler ve kazaklar ile elbise pantolonları. İşe bisikletle gidip geldiğim için rahat ayakkabılar giyerdim. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağlardım çünkü çalışırken gözlerime düşmesinden hoşlanmazdım. Çok az mücevher takıyordum, sadece indirimden aldığım küpeler, ki bunlar kesinlikle Ann'in kulaklarında, ellerinde ve boynunda parıldayanlar gibi pırlanta değildi.

Ben sıradan bir kadındım.

"Teşekkürler, Ann," dedim kibarca ve Amias'ın kız arkadaşına attığı kaş çatma hareketini ve buna karşılık onun sırtışını yakaladım.

Bazı insanların başkalarıyla dalga geçmekten zevk alması inanılmaz. Bunu asla anlayamazdım. Büyük bir teknoloji şirketinde Ar-Ge Başkan Yardımcısı olan Ann gibi görünen birinin -ki bu onun ne kadar başarılı olduğunun açık bir göstergesiydi- neden beni küçük hissettirmeye ihtiyaç duyduğunu anlayamıyordum. Zahmet etmesine de gerek yoktu, zaten kendimi oldukça önemsiz hissediyordum.

Ann eğilip erkek arkadaşını öptü ve bana veda ettikten sonra ofisten çıktı. Amias'ın karşısına oturdum. Her zamanki gibi görünüyordu: dünyanın kralı.

Birçok açıdan başarılı bir teknoloji şirketinin CEO'su olarak dünyanın kralıydı. Midas Technologies'de programcı olarak edindiğim deneyim sayesinde girdiğimi varsaydığım bir işe girdiğim için mutluydum. Şimdi yeni bir iş bulmak zorundaydım ve bu berbat bir durumdu çünkü burada çalışmayı gerçekten seviyordum. İş arkadaşlarımı seviyordum. Patronum harikaydı. Üzerinde çalıştığım projeler zorlayıcı ve motive ediciydi.

Amias, "Şu gösteriyi yola koyalım," diye talimat verdi.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve Bluetooth aracılığıyla ofisindeki monitöre bağladım. Amias sandalyesini çevirerek büyük ekranın asılı olduğu duvara baktı.

Normalde onunla görüşmezdim. Ama müdürüm Ethan babalık izindeydi, bu yüzden önümüzdeki on iki hafta boyunca onun işini ben yapacaktım. Amias'a yeteneklerimi göstereceğim için heyecanlıydım. Onu etkileyip sonunda beni görmesini umuyordum. Berbat bir vücuda sahip *iyi* bir programcı olduğumu düşündüğünü göz önünde bulundurursak, bu olmayacaktı. İşin *sıkıcı* kısmını da unutmayalım.

Amias'ı şartnameler ve proje planı üzerinden yürüttüm. "Bana neden tüm tamponumuzu kullandığımızı tekrar söyler misin?"

"Ah... Ethan bana bunun ikinizin verdiği bir karar olduğunu söyledi ve-"

"Proje planının için Ethan'ı suçlama Naya, özellikle de kendini savunmak için burada olmadığına göre," diye tersledi. "Bu tampondan hoşlanmıyorum. Bazı şeyleri değiştirmen gerekiyor çünkü Phoenix ile ilgili herhangi bir gecikme görmek istemiyorum. Piyasa bunu zamanında piyasaya sürmemizi bekliyor. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Amias, toplantılarda düşük performans gösterdiklerinde insanların sözünü kesmesiyle tanınırdı, bu yüzden onunla buluştuğumda aşırı hazırlık yapardım. Yine de her zaman bana saldırmanın bir yolunu bulurdu. Adil değildi ve kafa karıştırıcıydı. Ben

Her zaman zamanında ve kapsam dahilinde. Çok çalışırdım ve zeki olduğumu bilirdim. Hiçbir teslim tarihini kaçırmadım, *asla*. Orada çalıştığım üç yıl boyunca en yüksek performans değerlendirmelerini ben aldım. Bunu biliyordum çünkü Ethan bana söylemişti.

"Evet. Plan üzerinde biraz daha çalışıp size geri getireceğim."

"Bana getirmeden önce tamir etmeliydin." Konuşurken bana bakmıyordu bile, gözleri ekrana odaklanmıştı. "Bak, eğer Ethan onun işini yapmaya hazır değilsen, bu projeyi yürütmesi için başka birini bulabilirim."

Kalbim neredeyse duracaktı. Erkekler beni çekici bulmayabilir. Ama hiç kimse işimde iyi olmadığımı söylememişti.

"Bunu ben hallederim. Zamanında yetişeceğiz," diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

Sonunda bana baktı ve gözleri soğuk, inatçıydı. "Terfi etmek mi istiyorsun, Naya? Bu şekilde standartların altında iş yapamazsın."

Standartların altında iş mi? Vay canına! Vuruşlar gelmeye devam etti.

"Evet, anlıyorum."

"Gün sonuna kadar yeni planı görmek istiyorum."

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve etrafımdaki dünya yıkılmış gibi hissederek Amias'ın ofisinden çıktım.

Odama gittim ve iş arkadaşım Mila hemen kafasını uzattı. "Nasıl geçti?"

"Ah, tamponun bu kadar sıkı olmasından hoşlanmadı."

Burnunu buruşturdu. "Ama o ve Ethan tamponun kısa tutulması konusunda anlaştılar. Yani, Ethan'la bu konuda neredeyse kavga ediyordunuz ve o da böyle yapmamızı söyleyenin Amias olduğunu söyledi."

Omuz silktim. Ne söyleyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilmiyordum. "EOD'ye kadar güncellenmiş bir proje planı istiyor."

Mila saatine baktı. "Cuma günü saat beş buçuk Naya ve Berlin ekibiyle yapacağın görüşme için sabahın beşinde geldin."

Bana bilmediğim bir şey söyle.

"Uzun sürmez. Ama içkiler başka zaman."

Mila başını salladı. "Bazen Amias'ın seninle uğraştığını hissediyorum. Marcus'un karıştırdığı kod yüzünden senin peşine nasıl düştüğünü hatırlıyor musun?"

Bu üç ay önceydi. Ethan benim adıma araya girmişti. Amias beni takımın önünde küçük düşürdüğü için asla özür dilemedi. Ethan'ın patronuyla yaptığı konuşmanın özel olarak gerçekleştiğini biliyordum.

Ethan bana Amias'la arasını düzelttiğini ve olayı unutup hayatıma devam etmem gerektiğini söyledi. Ama şimdi kafamda

Amias'ın Ann'le konuşmasını dinlediğimde, şirketimin CEO'sunun neden benimle uğraştığını daha iyi anladım. Bana iş vermişti çünkü Nolan ondan bir iyilik istemişti. Beni burada hiç istememişti.

Nolan'ın bunu neden yaptığını anlayamadım. Ondan bana yardım etmesini hiç istemedim. İş arıyordum, evet, ama iyi bir yazılımcıydım. Kendi başıma bir şeyler bulabilirdim. Boston'da bir sürü teknoloji şirketi vardı.

Üç yıl önce Boston bölgesinde yeni bir rol aradığımı bildirdiğimde birkaç işe alım uzmanı benimle iletişime geçti. İşe alımcılardan biri Midas'tan gelmişti. Gururum okşanmıştı. Bunun Nolan yüzünden olduğunu hiç düşünmemiştim.

İki saatimi aldı ama sonunda proje planını bitirdim ve Amias'a e-posta ile gönderdim. Yazılı olarak tekrar özür dilemeyi düşündüm ama yapmamaya karar verdim. Burada hatalı olan ben değildim. Ethan'la yaptığı anlaşmayı hatırlayamıyorsa, bu onun sorunuydu. Benim sorunum yapmazdım.

Asansör bölümüne doğru yürüdüm ve Amias'ı gördüğümde henüz çağrı düğmesine basmıştım. Telefonunda bir şeyler arıyordu, sırt çantası bir omzundan sarkıyordu. Beni fark eder etmez soğukkanlı bir tavır takındı. Mila haklıydı; adam benden nefret ediyordu.

"Proje planını gönderdiğiniz için teşekkürler," diye mırıldandı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin," dedim ayakkabılarıma bakarak.

Mousy Naya pek fazla göz teması kurmadı. Kişilik olarak içe dönük biriydim ama kulak misafiri olduğum şeylerden ve Amias'ın ofisinde beni azarlamasından sonra kendimi her zamankinden daha ham hissediyordum.

Asansör bip sesi çıkardı ve ikimiz de içeri girdik. Amias kapalı otopark için düğmeye bastı. Ben de onun yanına eğildim ve lobinin düğmesine bastım.

"Arabanızı nereye park ettiniz?" diye sordu.

"Ah... Bisiklete biniyorum," dedim asansörün kapısına bakarak. "Bu havada mı?"

Boston'da Kasım ayıydı ve onun geldiğini anladım.

Ama bisiklete binmeyi seviyordum ve araba taksitlerinden tasarruf ettiğim için mutluydum. "Eve kısa bir yolculuk olacak," diye mırıldandım.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

Bu asansöre bindiğimizden beri özel hayatım hakkında Midas'ta çalıştığım son üç yıldan daha fazla merak göstermişti.

"South End."

Asansör neyse ki durdu.

"İyi geceler," dedim usulca ve koşarak uzaklaştım. Amias'ın yanındayken kendimi bu kadar küçük hissetmekten nefret ediyordum. Artık onun beni kıvrımsız bir kadın gördüğünü bildiğim için güvensizliğim bir Noel ağacı gibi parlıyordu.

Sıcak tutan montum, şapkam, atkım ve eldivenlerimle eve bisikletle dönerken, Siri'den aramasını isteyerek Nolan'ı aradım.

"Öyle mi?"

"Merhaba Nolan," diye kulaklıklarımınla konuştum. "Naya, bu acil mi?"

Tüm konuşmalarımız bu şekildeydi. Nolan'la aramız hep alışverişe dayalıydı. Bana karşı neden sevgi besleyemediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu anlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

"Evet," dedim kararlılıkla. "Amias'tan bana iş vermesini istedin mi?" "Ne?"

"Beni duydun, Nolan."

Uzun bir iç çekiş duydum. "Söylemedim. Taşınacağın için Boston'da bir iş ihtiyacın olduğundan bahsetmiş olabilirim. Neden?"

"Ben... Ben sadece merak ettiğim bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Her neyse... Teşekkürler. Magnus'a selam söyle ve-"

"Naya," baldızım Nolan'ın telefonunu aldı, "yarın gece Magnus'a bakabilir misin?"

"Ah...."

"Her zamanki toplantımız iptal oldu ve Amias ile Ann onun evinde bir parti veriyorlar," diye devam etti.

"Elbette, Kara."

"Harika. Onu altı gibi bırakayım mı? Teşekkürler."

Sonra telefonu yüzüme kapattılar. Saçma sapan giyinen ve hayatında kimse olmayan sıkıcı inek Naya Teyze. Birkaç kedi almalıydım ve yirmi altı yaşında bir kedi kadın olmaya hazırdım. Keşke o küçük tüy yumaklarına alerjim olmasaydı.

Chapter 2

Amias

"**W**e aylardır çıkıyoruz ve neden ayrı evlerde kalmamız konusunda ısrar ettiğini anlayamıyorum," diyerek Ann makyajını yaparken her zamanki dırdırına başladı.

Back Bay'deki evimde bir parti vermek için ısrar etmişti. İnsanların gelmesine aldırmış etmedim. İyi bir hizmetçim ve temizlik ekibim vardı. Ann yemekleri hazırlamış ve akşam için içkileri karıştırıp servis etmesi için bir barmen tutmuştu. Tek yapmam gereken ortaya çıkmaktı.

"Çünkü ayrılmaya meyilliyiz Ann ve taşınmayı konuşmadan önce bu kez gerçekten düzenli bir ilişkimiz olacağından emin olmak istiyorum."

"Amias, bize güvenmemen canını acıtıyor."

Keşke saçmalamayı kesseydi. Sözlerimi sakınmadığımı biliyordu. Onunla yaşamaya hazır olmadığımı da biliyordu ve başımın etini yemenin bana bir faydası olmayacaktı. Ann ve ben bu dansı yıllardır yapıyorduk ve dürüst olmak gerekirse, bundan yorulmaya başlamıştım. Seks harikaydı, ama diğer her şey, özellikle de onun sürekli onaylanma ihtiyacıyla uğraşmak beni yormaya başlamıştı.

Yeterince güzel miyim? Yeterince zengin miyim? Yeterince başarılı mıyım? Beni yeterince seviyor musun?

Tanrım! Sürekli talepleriyle beni deli ediyordu. Ann benim yaşımdaydı ve bebek sahibi olmak için zamanında birini bulamayacağı için paniklemeye başladığını biliyordum. Bu dünyaya bir çocuk getirmeyi planlamıyordum.

Bir geleceğim olduğundan emin olmadığım bir kadın. Ann' aramızdaki ilişkinin nasıl gittiğini düşününce, bu sefer altı ay çıktıktan sonra, onu hamile bırakacak ve parmağına yüzük takacak başka birini bulması gerektiğini hissediyordum.

Yine de Ann'e bir şey vermek zorundayım, müthiş bir parti düzenledi. Akşam için ağır işleri o yaptığından ve ortağım olarak yerini almak istediğinden, ben arkadaşlarımla görüşürken onun ev sahibesi rolünü oynamasına izin verdim.

"İşler nasıl?" Hayes çatı katındaki geniş verandamda purosunu tüttürürken bana sordu. Hava çok soğuktu ama oturma alanlarının etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş ısıtmalı lambalar sayesinde insanlar içeride olduğu kadar dışarıda da toplanmıştı.

"Her şey . Sen nasılsın?"

Omuz silktili. Hayes Harvard'da profesördü, bilgisayar dilbilimi üzerine ders veriyor ve araştırma yapıyordu. MIT'den gelen grubumuzdaki herkes arasında ona en yakın olan bendim. Hatta tavsiyeleri benim için önemli olduğu için Midas Technologies'in yönetim kurulunda bile yer alıyordu.

"Gemma ve ben ayrıldık," dedi.

"Tebrikler mi, taziyeler mi?"

"Tebrikler," diye beni temin etti. "Beni terk etti çünkü ben bir hıyar gibi davranıyordum."

"Başka biriyle mi yattın?" Bütün akşam içtiğim viskiyi yudumladım. Sarhoş olmayı sevmezdim ve kendimi birkaç içkiyle sınırlardım. Kontrolümü kaybetmekten hoşlanmıyordum.

"Hayır. Ona verebileceğimden fazlasını istedi." "Parmağında bir yüzük mü istedi?"

Hayes yüzünü buruşturdu. "Bunu eninde sonunda isteyecekti; şimdilik üç küçük kelimeyi istedi. Onun için önemliyse söyleyebileceğimi söyledim ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı."

"Tanrım! Bu çok soğuk."

"Dürüst olmak gerekirse. Her halükarda ilişkilerimdeki başarısızlığın DNA'mda önceden programlanmış olduğunu düşünüyorum." Hayes purosunu etrafında durduğumuz bar masasındaki kül tablasında ezdi ve caipirinha'ya benzeyen içkisini aldı.

"Başarısız ilişkilerden bahsetmişken. Ann ve ben başarabilecek miyiz bilmiyorum."

"Şaşırdım," dedi Hayes ve kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. Ben de benimkini onunkiyle tokuşturdum.

Ann'in hayranı değildi. Onun çok güvensiz olduğunu düşünüyordu ve bu onu kaba ve ona göre bazen kendisinden daha aşağı olduğunu düşündüğü insanlara karşı düpedüz *zalim* yapıyordu. Hep abarttığını düşünmüşümdür.

-Elbette sinsi olabilirdi ama herkesten daha fazla değil.

O anda Naya'yla nasıl dalga geçtiğini hatırladım, bir saniye önce kıyafetini küçümserken kıyafeti hakkında güzel bir şey söylemişti, sanki aramızda gizli bir şaka gibi. Kahretsin, ama bu kızın acilen bir makyaja ihtiyacı vardı. Naya fena görünmüyordu, ama sürekli küçülüyor gibi görünmesi ve kıyafetlerinin vücudunun her santimini kaplaması arasında, sevişiyor olması bir mucizeydi.

Ama o iyi bir programcı ve program yöneticisiydi. Bunu Ann'e söylemedim çünkü nedense Naya'yı dünyadaki tüm insanlardan kıskanmaya karar vermişti. Midas'ta Geliştirme Başkan Yardımcısı ve eski bir dost olan Ethan, Naya'ya hayrandı ve onun suyun üzerinde yürüdüğünü düşünüyordu. Ona göre Naya çok çalışıyor ve örnek bir iş çıkarıyordu. Yine de dün onun kıcını tekmelemişim. Nedenini hiç bilmiyordum. Bu ilk kez de olmuyordu. Onunla ilgili bir şey beni çok sinirlendiriyordu. Belki onu iyilik olsun diye işe almıştım, belki de o iri gri gözleriyle bana bakışı beni çok rahatsız ediyordu. Bana aşık olduğunu biliyordum. Onu etrafımda gören herkes biliyordu. Ama işte öyle değildi. Orada tamamen profesyoneldi. Kendini bana atan ilk kadın değildi... hayır, bekle, bunu *hiç* yapmamıştı. Çoğu zaman içine kapanıktı ama gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Bir keresinde Nolan'a hasarının ne olduğunu sormuştum ve o da basitçe her zaman böyle olduğunu, görünüşe göre bir tür kaza geçirdiğini ve bunun onu daha da sessizleştirdiğini söylemişti. Aslında *acınası* kelimesini kullanmıştı.

Sol kaşının üstündeki yara izinin kazayla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Çirkin falan değildi... ama orada olduğu belliydi. Başka bir kadın olsa kapatıcıyla gizlerdi ama bizim Naya öyle değildi, kendini nasıl tanıtacağı konusunda hiçbir fikri yok gibiydi. Çok fazla makyaj yaptığından şüpheliydim... ya da hiç yapmadığından. Ama her zaman taze yüzlü ve sakın görünüyordu.

Eskiden onun için üzüldüm... belki hala üzüleyorumdur. Onun ve Nolan'ın annesi ben onlarla tanışmadan yıllar önce ölmüştü. Babaları bir lise öğretmeni ve iyi bir adamdı. Nolan'ın her zaman orta sınıf yetiştirilmesiyle ilgili bir sorunu var gibiydi, muhtemelen aile parası olan biz piçlerle takıldığı için. Babasını sevmeme rağmen ailesinden utanıyor gibiydi. Paranın satın alabileceği en iyi eğitimi verdiğinden emin olmuştu.

ve daha da önemlisi onlar için orada oldu. Nolan hastalandığında ya da bir konuyu konuşmak istediğinde yanındaydı. O *oradaydı*. Bu benim ailem için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Naya zamanının çoğunu oyun oynayarak ya da kod yazarak geçiren küçük bir fareydi. Onu gördüğümde bana sanki yüce biriymişim gibi bakardı. Bir kız arkadaşımın Nolan'ın evinde olduğum zamanlarda, gözlerinde beni kızdıran incinmiş bir bakış yakalıyordum. Bana o yaralı bakışı atmaya hakkı yoktu.

Onu görmezden geldim. Bunu yapmak kolaydı. Nolan kız kardeşini pek umursamıyordu ve benim de o yokmuş gibi davranmamı umursamıyordu. Ama hasta babalarına bakmak için Boston'a taşınacağını söylediğinde onun için üzuldüm. Google'daki işini bırakıp buraya kadar geliyordu çünkü Nolan - süper sürtük Kara ile evli olduğu için- ölmek üzere olan ebeveyninin bakıcısı olamıyordu.

"Kara ve ben işlerimizle çok meşgulüz. O California'ya giderken ben bunca yıldır buradaydım. Artık onun da katılma zamanı geldi," dedi Nolan.

"Babanın daha önce onunla ilgilenmene ihtiyacı yoktu," diye itiraz ettim.

"Dediğim gibi, biz meşgulüz ve o da bekar, bu yüzden onun hiç diğer taahhütler."

Naya'nın da çalıştığı ve en az onun kadar meşgul olacağı konusunu tartışmaya zahmet etmedim. Bekâr hayatına gelince, hasta bir ebeveyne bakmak bir eş bulmasına yardımcı olmayacaktı.

Naya'nın iş arayacağını biliyordum ve İK'daki bir işe alım uzmanından onunla bağlantı kurmasını ve onun için bir iş bulmasını istedim. Bu iyi bir karardı, özellikle de patronu onu sevdiği için.

"Son zamanlarda Nolan'la konuştun mu?" Hayes hayallerimi yarıda keserek sordu. "Hayır. Neden?"

"Yeni bir iş arıyor. Etrafa sormamı istedi. Sana ulaşacağını düşünmüştüm," diye açıkladı Hayes.

Başımı salladım. "Onun seviyesinde açık pozisyonum yok." Doğrudan benim altımda çalışacak bir arkadaşımı işe almamın imkânı yoktu. Bu her türlü belaya davetiye çıkarmak demekti. Hayes farklı bir hikâyeydi. Yönetim kurulunda oturuyordu ve aşağı yukarı eşitti.

Nolan ve Kara balkona çıktılar ve merhaba, nasılsınız, aile nasıl muhabbetini yaptık. Servis görevlisi geldiğinde içki sipariş ettiler ve Kara kıskançlıkla etrafına bakındı. Nolan'ın iyi maaşlı bir işi vardı ama benim gibi başarılı bir başlangıç ikramiyesi kazanmamıştı.

"Evini seviyorum Amias, çok ama çok harika." Konuşurken bir elini koluna koydu. Biraz çapkın biriydi. Ann gibi o da sarışındı ve sıkı bir vücudu vardı. Onun aksine ufak tefek ve kapı tokmağı kadar aptaldı.

"Teşekkürler, Kara. Magnus nasıl?" Bir yaşında sevimli bir çocukları vardı ve bebek doğduğundan beri Kara işe dönmemişti, bunun da Nolan'ı tedirgin ettiğini biliyordum. Bana Beacon Hill'de yeni bir ev aldıklarını ve bunun iki gelir gerektirdiğini söylemişti.

"Harika. Naya bebek bakıcılığı yapıyor," diyen Kara, kendisine bir kozmopolit ve Nolan'a da buzlu bir viski getiren garsona teşekkür etti.

Hepimiz kadeh kaldırdık.

Naya bir Cuma gecesi geç saatlere kadar çalışmıştı ve bu gece bebek bakıcılığı mı yapacaktı? Zavallı kadın çok yalnız olmalı. Yirmi altı yaşındaydı ve görebildiğim kadarıyla hiç sosyal hayatı yok gibiydi. İş arkadaşları bir şeyler içmeye gittiğinde bile, o odasına kapanırdı. İşvereni olarak bağlılığını takdir kardeşinin arkadaşısı olarak da onun için üzülyordum.

"Naya'dan bahsetmişken, Amais, onu işe almanı istediğimi ona söyledin mi?" Nolan kayıtsızca sordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne?"

Omuz silkti. "Dün aradı ve senden istediğim için onu işe almanla ilgili bir şeyler duyduğunu söyledi."

"Oh, bana yapmadığını söyle, Nolan," diye onu hemen uyardı Kara. "Eğer işleri berbat ederse, Amias seni suçlayacak."

Nolan'ın ne dediğini anlamaya çalıştım ama önce Kara'yı gerekiyordu. "İşleri etmiyor, Kara. Aslında, patronuna göre, onun yıldız çalışanlarından biri."

Kara iç çekti. "Onun bir hayatı yok, bu yüzden kariyerinin olması iyi bir şey, değil mi? Biriyle çıkmıyor, dışarı çıkmıyor... Bu çok üzücü."

"ama Kara," dedi Nolan yorgun bir sesle. "Bunun biliyorsun."

Neden böyle oldu? Sormak istedim ama aslında ilgilenmediğim halde açıkça ilgileniyormuş gibi görünmek istemedim. *İlgilenmiyordum!*

Ancak Nolan'ın bir konuşmaya kulak misafiri olduğundan bahsettiğini düşününce, acaba ne demek istiyor olabilir diye aklımdan geçirdim.

Sustum. Ann tam çıkarken ofisime gelmişti. Naya hakkında konuştuğumuzu hatırlayınca çenem gerildi. Ann'in ya da benim ne söylediğimizi tam olarak hatırlayamıyordum ama hiçbirisi övgü dolu değildi.

Lanet olsun! Bizi duymuş muydu? Lanet olsun. Ne kadar berbat görüldüğü ve moda anlayışının olmadığı hakkında bir şeyler söylediğimi hatırlıyorum.

"İyi misin?" Hayes sordu.

Başımı salladım.

"Gelip bunu görmelisin, Kara." Ann, Kara'yı sürükleyerek götürdü.

"Hey, Amias, bir sonraki fırsatımı arıyorum," diye başladı Nolan, "bir şey görürsen bana haber ver, olur mu?"

"Evet, tabii ki dostum."

"Ah... Midas'ta finansla ilgili bir işiniz var mı?" diye sordu rahatsız bir şekilde.

Nolan MBA yapmıştı ve bir teknoloji şirketinde kıdemli finans müdürüydü. Midas onun için harika bir basamak olacaktı. Ama teknoloji dedikodularından onun en yüksek puanlı çalışan olmadığını biliyordum. Ortalama biriydi ve Midas'ta, özellikle de üst düzey bir rolde ortalama birini işe almak istemiyordum.

"Şu anda değil Nolan, ama bir değişiklik olursa haber veririm. Ama izin verin etrafa bakayım. Eminim sizin için bir şeyler bulabiliriz."

Elini uzattı, ben de sıktım. "Sağ ol dostum. Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Nolan, Hayes ve beni verandada bıraktı.

Hayes yeni bir puro yakarak, "MIT'deyken onu hiç sevmezdim ama o kadınla evlendiğinden beri daha da az sevilir oldu," diye düşündü. "Yeni bir iş için neden bu kadar umutsuz?"

"Ödeyemeyeceği bir ev aldı ve Kara işini bıraktı," diye mırıldandım.

Hayes içkisini aldı. "Bir şey seni korkuttu. Ne oldu?"

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Lanet olsun, Hayes. Sanırım Naya, Ann'le onun hakkında konuştuğumuzu duymuş olabilir. Nolan istediği için onu işe aldığımı ancak oradan duymuş olabilir. Bunu dün akşam Ann dışında kimseye söylemedim."

Hayes iki kaşını da kaldırdı ve uzun bir nefes aldı. "Onu Nolan yüzünden mi işe aldınız?"

Omuz silktim. "Bana geri döneceğini söyledi ve babasının birincil bakıcısı olacağını biliyordum. Nolan'ın parmağını bile kıpırdatmayacağını biliyorsun. İstese bile Kara buna izin vermezdi. Ben sadece yardım etmek istedim."

"Ama?" Hayes ısrar etti.

"Ama nasıl görüldüğü hakkında konuşmuş olabiliriz ve... bana nasıl aşık olduğu hakkında bir şeyler. Ann yeşil canavarını yapıyordu.

rutin." Naya'yı asansörün yanında gördüğümü, bana bakmadığını ve beni biraz daha kızdırdığını hatırladım.

"Neden Naya'yı kıskanıyor? Alınma dostum ama kız arkadaşın korkunç bir insan. Naya çok tatlı biri. Herkesle ilgileniyor. Cumartesi gecesi Nolan ve Kara'nın çocuğuna bakıcılık yapıyor. Kara'nın ona ne kadar sadık olduğunu gördün mü?" Hayes Naya'yı severdi. Aramızda Nolan'ın küçük kız kardeşiyle konuşan tek kişi oydu.

"Evet."

"O zeki bir kız, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Ann devlet okuluna gittiğinden bahsetti, ne kadar iyi olabilir ki?" *Hay sikeyim! Naya da bunu duymuş muydu?*

"Tabii ki bir devlet okuluna gitti. Babasının onu başka bir yere gönderecek parası yoktu, çünkü bütün parasını Nolan'ın nankör kışına harcadı." Hayes tiksintiyle başını salladı. "Senin Naya'yla derdin ne dostum?"

İçimi bitirdim ve üzerinde durduğumuz bar masasına koydum. "Bana öyle bakıyor."

"Oh, seni idolleştirme şeklini mi kastediyorsun? Sana hayranlıkla bakmasını mı?" İçimi çektim. "Evet."

"Bunu ofiste mi yapıyor?"

"Tabii ki hayır. O çok profesyonel ve onu pek görmüyorum; daha çok patronuyla çalışıyorum." Patronu şu anda babalık izindeydi ve sorumluluklarının çoğunu Naya'ya devretmişti. Yakın gelecekte daha yakın çalışacaktık.

"Sonra ne olacak?" Hayes dürttü.

"Her hareketimi izleyen gri gözlü hüzünlü hikaye rutini beni rahatsız ediyor ve sinirlendiriyor."

Hayes bana ters ters baktı. "Sanırım Ann'le birlikte olmak seni bir pisliğe dönüştürüyor."

Hayes bunun yarısını bile bilmiyordu. Ann'le dün konuştuklarımızı hatırladıkça içim burkuldu. Hiç kıvrımı olmadığından ve sıkıcı olduğundan bahsettiğimi hatırladım.

Tanrım! Kulak misafiri olması ne boktan bir şey.

"Birkaç toplantıda ona biraz sert davranmış da olabilirim," diye itiraf ettim.

"Neden?" Hayes ellerini kaldırdı, avuçlarını yenilgiyle açmıştı. "O sana ne yaptı ki?"

"Beni yanlış yola itiyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum," diye haykırdım. " işte." "Bunu düzeltecek misin?"

"Nasıl?"

"Sen IQ'su yüksek bir adamsın. Eminim bir yolunu bulursun," diye alay etti Hayes. Başımı salladım. "Hayır. Birincisi, özel bir konuşmaya kulak misafiri olmamalıydı. Hiç gibi davranacağım. Bunu profesyonelce halledeceğiz."

"Sen bir pislik ve korkaksın."

"Hayır, değiştirmeyeceğim. Bu konuyu açmamın bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Ne yaptığını duydu. Özür dileysem de bu hislerimi değiştirmeyecek ve o da bunu biliyor. O zaman ne anlamı var ki?"

"Önemli olan Amias, düzgün bir insan olman. O kaltaktan kurtul; Ann seni narsisizmiyle kirletiyor."

"Ann hakkında böyle konuşamazsın, Hayes. O benim kız arkadaşım." "Her neyse, adamım, bu senin hayatın." Hayes benim daireme girdi, Belli ki benden iğrenmiş.

Verandada kaldım ve yanımdan geçen misafirlerle konuştum, göğsümde alışılmadık bir ağırlık hissediyordum.

O gece Ann'e Naya'nın konuşmamızı duymuş olabileceğini söyledim ve o da yatağa girerken omuz silkti.

"Hadi ama Ann, onun hakkında korkunç şeyler söyledik." Nasıl olur da kendini suçlu hissetmez? Kesinlikle hissettim.

"Hepsi doğru şeyler," dedi kayıtsızca. "Herkes partiye bayıldı. İnsanlar gerçekten iyi vakit geçirdi. Sen ne düşünüyorsun?"

Gerçekten mi? Nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Naya'nın konuşmamızı dinlediğini fark ettiğimden beri diğer şeyleri düşünmekte zorlanıyordum.

Ann bana sokuldu ve eli doğrudan sikime gitti. "Seni daha iyi hissettirmeme ne dersin?"

Ona yorgun olduğum için yapmamasını söylemek üzereydim ama hızla hareket etti ve ben itiraz edemedim ağzı üzerimdeydi. Ann mükemmel bir kafa verdi.

Bu yüzden arkama yaslandım, gözlerimi kapattım ve zevkin beni yönlendirmesine izin verdim.

[Amazon'da daha fazlasını öğrenin!](#)

Maya Alden tarafından da

En son ve en iyi bilgileri almak için Facebook' [Maya'nın VIP Grubuna](#) katılın; ayrıca Ön Okuyucu Kopyalarına, ücretsiz ciltsiz kitaplara ve çok daha fazlasına erişin.

ALTIN ŞÖVALYELER

[Yanlış Eş Kötü](#)
[Patron](#)
[Aşk Evliliği Değil Altın](#)
[Vaatler](#)
[Altın Bir Noel](#)

Bükülmüş Kalpler
Bükülmüş Aşklar

BIR ZAMANLAR

Geçici Eş Çirkin Bir
Aşk
İstedğim Kişi

J AZZ OTURUMLARI

Depre
m
Cehenn
em
Fırtınas
ı

SAVANNAH'NIN EN İYİSİ

En İyi Benim

MODERN BİR BAĞBOZUMU ROMANTİZMİ

En Tatl Tabu

Yazar Hakkında

Maya ALDen'in Sevgi ve Dürüstlüğün Dokumasını Yapmakla İlgili Bir PaSiYosu Var.

A #Çeşitli romantizm kategorilerinde Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarı olan Maya, her seferinde gizemli bir dokunuşla endişeli çağdaş romanlar kaleme alıyor

Mümkün.

www.MayaAlden.com adresindeki web sitesinden haber bültenine kaydolabilir; maya@mayaalden.com adresinden e-posta yoluyla veya Facebook ([@authormayaalden](https://www.facebook.com/authormayaalden)) ve Instagram ([@mayaalden_romance](https://www.instagram.com/mayaalden_romance)) sosyal medya üzerinden kendisiyle iletişime geçebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.